

நந்தவளி

Oct '95 - Mar '97

இரட்டை இதழ்

சுதந்திரம்
உணர்வு

2.2.1. 13.1.1.1.

இம்முறை தன்
வெடிகுண்டுப் பொதி உடலை
மெல்ல கைவிட்டு விட்டு
காணாமல் போன அந்த மனிதன்
இங்குதான்
இந்த மலைகளின் மீதுதான் எங்கேனுமிருப்பான்
வேறு போக்கிடமில்லை
இதுவே அவனது சொர்க்கமும் நரகமும்
இதுவே அவனது காலமும் வெளியும்

இதுவே அவன் தன் வாழ்நாளெல்லாம்
முயன்று முயன்று திரட்டி
வர்க்க உணர்வால் உறையிட்டு காத்த
மலையக தமிழ் இனம் என்கிற புளிக்கின்ற பாற்சட்டி

இதுவே நம்மோடிணைந்து அவனும் வாழ்ந்த
மலையகம் என்கிற இன்பக் கேணி
இதுவே அவனது பேரர்கள்
ஆடியும் பாடியும் துளிக்கின்ற தோட்டம்
இது மட்டுந்தான் அவனுக்குள்ள ஒரு தோட்டம்.

வெடிகுண்டு பொதியை வைத்து விட்டு
தலை மறைவான அந்த மனிதன்
இங்குதான் எங்கோ இருக்கிறான்
இது அவனுக்கு பழகிப் போன விளையாட்டு.
அவனைக் கடைசியாகக் கண்டதாய் கூறும்
கொழுந்தெடுக்கும் குமரிகள்
அவன் இளைஞனாக இருந்தாகக் கூறினர்.

அது வேசமாகவும் இருக்கலாம்
வெடிகுண்டு பொதியை வைத்து விட்டு
தலை மறைவாகிற போதெல்லாம் வேசமிடுவது
அவனுக்கு பழகிப் போன ஒரு விளையாட்டு
ஆனால் அந்த காதல் வசப்பட்டுள்ள பெண்கள்
நம்ப மறுக்கிறார்கள்.

அந்த கைவிடப்பட்ட வெடிகுண்டை
பெட்டியில் வைத்து சம்பிரதாயம் போல்
செங்கொடி போர்த்து எடுத்துச் சென்றனர்
இது தான் அவன் வெடிகுண்டை
பிறிரிடம் கொடுத்து விட்டு தலைமறைவாகிய
முதல் தடவை என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

‘விதியே விதியே நம்மிடமிருந்து
எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து சென்றாய்.
மூட விதியே உன்னால் முடியுமா
இதோ விழுந்தாற்போற் கிடக்கின்ற இந்த
கண்ணன் எம்மோடு நீர் விளையாடிய
மலையக இன்பக் கேணியை கவர்ந்திட
அதை இழந்தும் உயிர்த்திருப்போமா’
என்று யாரோ சூள் உரைத்தபோது
சுவப்பெட்டி அதிர்ந்ததாக பெண்கள் உரைத்தனர்.

அந்த புல்லங் குழலை
திறந்த மலையக வாயிலில் புதைத்ததில் இருந்து
காற்றில் எங்கோ இசை கேட்கிறதாம்
இருக்கலாம் -

October '95 - March - '97 இரட்டை இதழ்

கவிதை

சுந்தரமான ஒரு கதை
வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்

யூரறிவார் - 06
மதுர கவி

சுந்தரம் - 20

வேர் - 29

வாசுதேவன்

தொலைந்த முகவரியும் தெரியப்படுத்திய கடிதமும் - 53
சாருமதி

நேர்காணல்

கோமல் சுவாமிநாதன் - 26

விவரணம்

1960களில் முகிழ்த்த மலையக வாழ்வியலின் ஒரு கீற்று - திரு. சுந்தரம் - 02

கட்டுரை

இலக்கியப் பேரரங்கில் முனைப்புற்ற சில போக்குகள் - 35
லெனின் மதிவானம்

FMCT ஒப்பந்தமும் சின்னஞ்சிறு நாடுகளும் - 39

துன்ஹிந்த சாரலில் - ஓர் எதிர்வினை - 43

நாவலிருந்து ஒரு பகுதி

பன்னிரண்டு பொக்கட் கோட்டு - 15
தெளிவத்தை ஜோசப்

சிறுகதை

யசூன் - 40
முருகேசு சம்பரன்

மற்றும்....

கடிதங்கள் - 31
ஞானகுரு பதில்கள் - 47
பரிசு வினா - 57

வடிவமைப்பு

அட்டைப்பட ஒவியம்

அச்சுப்பதிவு

- றஷ்மி

- சிவப்பிரகாசம்,

- பேஜ் செட்டர்ஸ்,
இல. 17, கோட்டடி வீதி,
கொழும்பு - 12.

Nandhalala

133-1/1, Dimbula Road,
Hatton.

தீக்குள் விரலை வைத்தால்...

1960 களில் மலையகத்தில்
முகிழ்த்த சில புதிய
அரசியல் முனைப்புகளின்
பின்னணியில், தீர்க்கமாய்
தனது பாத்திரத்தை
வகுத்துக்கொண்டவரே
திரு. சுந்தரம்.

18-02-1931 இல் பிறந்த இவர்,
27-11-95 இல் மறைந்தார்.

வாழ்வில் பல சமரசங்களை கைவிட்டும்,
சிதைந்த, சிதைவுறும்
ஆளுமைகளின் மத்தியில்
மனுக்குலத்தின் கம்பிரத்தையும்,
யௌவனத்தையும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு
காத்திரமான முறையில் தேக்கித் தரவும்
முற்பட்ட வாழ்வு இவரது.

முகில்களை கிழிப்பதற்கென்றே
கைகளை உயர்த்த உருவெடுக்கும்
இத்தகைய மனிதர் சேர்ந்த
ஒரு திரளின் குறியீடாகவும்
இவரது வாழ்வு இன்று
திகழ முற்படுகின்றது.

பாரதியின் கூற்று:

துன்பமென்னும் கடலை கடக்கும்
தோணி அவன் பெயர்

சோர்வென்னும் பேயையோட்டும்
சூழ்ச்சியவன் பெயர்

அன்பென்னும் தேன் ஊறித் ததும்பும்
புதுமலர் அவன் பெயர்

அன்பென்னும் தேன் ஊறித் ததும்பும்....

இருக்கலாம்.
மலையகத்தின் தோணியாக, சூழ்ச்சியாக,
தேனூறித் ததும்பும் மலராக
இவரும் திகழ்ந்தவர்தான்.

காலப்போக்கில் இவரது இயக்கம்
தடம் புரண்டு சின்னாபின்னமாகி இருக்கலாம்.

இருந்தும் மலையகம்
இத்தோணியை கணக்கில் எடுக்கும்,
நெஞ்சில் இருந்தும்.

அவர் பொறுத்த அன்பான நினைவுகளுடன்
நந்தலாலா இவ்விதழை அன்னாருக்கு
வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கின்றது.

முத்த இடதுசாரி திரு. ஷண்முக தரசனின் தலைமை யின் கீழ், மலையக தொழிற்சங்க இயக்கம், 1960களில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை எட்டியது.

இவ்வியக்கம் கிளை பரப்பி, வளர்ந்து வேர் பிடித்த போது மலையகத்தின் பல்வேறு ஆளுமைகளை, - புத்தி ஜீவிகள், தொழிலாளர்கள் என - தன் நோக்கி வேகமாய் ஆகர்ஷித் திருந்தது.

திரு. சுந்தரம் அவர்கள் இவ்வியக்கத்தின் தூண்களில் ஒன்றாய் நின்று இவ்வியக் கத்துக்கு அணி சேர்த்தார்.

கடந்த வருடம், மறைந்த திரு. சுந்தரம் அவர்களின் ஆளுமை குறித்த இவ்விவரிப்பு முன்று பகுதிகள் கொண்டதாய் விரிகின்றது.

பகுதி (II)

அவர் குறித்த நேரடி கூறல் ஓர் சந்திப்பாய் மலங்கிறது.

பகுதி (III)

அவரும் அவர் சார்ந்த இயக்கமும் உருவாக்கிய ஆளுமைகள் யாதென, அவற்றின் சாரம் யாதென தெரியத்தரும் வகையில் மெதகும்புற தோட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. பெருமாள் என்ற ஓர் தொழிலாளியுடனான சந்திப்பு குறித்ததாய் உள்ளது.

பகுதி (III)

சுருக்கமான ஓர் முடிவுரையாக உள்ளது. அந்நாட்களில், திரு. சுந்தரம் அவர்களுடன் இணைந்து ஆர்ப்பாட்டத்துடன் இயங்கிய அவரின் ஏனைய தோழர்களின் பெயர்கள் சுருக்கமாய் இங்கே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

உதாரணமாக ஷண்முகதாசன், 'ஷண்' எனவும் ரொசாரியோ பெர்னான்டோ 'ஹேசி' எனவும் விளிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சில மலையக பேச்சு வழக்கு சொற்கள் அப்படி அப்படியே தரப்பட்டுள்ளன. அடிக் குறிப்புகளுடன்.

நோக்கம், முடிந்த அளவு பழுதுபடாத ஓர் சித்திரிப்பை திரு. சுந்தரம் குறித்து வாசகர்களுக்கு தெரியத் தரப்பட வேண்டும் என்ற அவாவே.

ஒருபுறம் திரு. சுந்தரம்.

மறுபுறம் மலையக உள்ளூறை நின் வெளிப்புறம்.

கேகாலை கைலைநாதன்

மஸ்கெலியா, என்ற அந்த சிறிய
- மிகச்சிறிய நகரில் இருந்து ஒரு
மைல் அளவில் சென்றாக
வேண்டும்.

இளம் மாலை.

தேயிலை.தேயிலை. முடிவில்லாத
தேயிலை. கண் ணெட் டும்
தொலை தூர மெல் லாம்
உழைப்பு, உழைப்பு, முடிவில்லா
மனித உழைப்பு.

காற்று முகத்தில் மெல்லமாய்
வீசியடித்தது.

அவரது தோட்டம் - அதன்
இருப்பே ஓர் எளிமை பூண்ட
சௌந்தர்யம் எனலாம்.

அட்டனை ஒட்டியே இருந்தாலும்
- ஓர் நுவரெலிய வசந்தத்தின்
சாயலையும் வெதுவெதுப்பையும்
உள்ளடக்கி. அட்டனுக்கே
உரித்தானதோர் கால
சுவாத்தியத்திலிருந்து சற்றே
வேறுபட்டு நின்றது, அப்பிர
தேசத்தின் மார்கழி துவக்கம்.

இனி, அப்படியே கீழே
இறங்குங்கள் என்றார்கள்,
பாதையோரமாய் நின்ற அந்த
முதியவர்கள்.

1960 களில் மலிந்தது மலைச்சாரலின் 36 கீழ்வு

- திரு. சுந்தரம் -

சிறிய - குறுகலான - பிரதான
பாதையில் இருந்து கிளை பிரிந்து
மலைச்சாரலில் கிடுகிடுவென
இறங்கி, பள்ளத்தை நோக்கி
தன்பாட்டுக்கு ஓடிய ஓர்
செம்மண் பாதையை சுட்டிக்
காட்டி.....!

கூடவே,

மலைச்சாரலின் உச்சியில்
ஆரம்பித்து, பின் நெருக்க
நெருக்கமாய், தோழமையுடன்
பின்னிப் பின்னி பரவி கிடந்த
பச்சைத் தேயிலை சாரல்
களுக்கிடையே வளைந்து
வளைந்து இறங்கி இறுதியில்
பள்ளத்தாக்கின் மிக ஆழத்தில்
தொழிலாள குடியிருப்புகளை
அணுகியவுடன் செம்மண்
நிறத்தில் விருட்டென அப்பாதை

ஓடி செல்வதும், அத்தோடு அப்பாதையின் இரு மருங்கிலும் வெள்ளைக் கொடிகள் கட்டப்பட்டு காற்றில் படபடத்து ஆடிக் கொண்டிருப்பதும் அப்பச்சை மலைகளுக்கிடையே பளிச் பளிச்சென தெரிந்தது.

நாம் சென்ற வாகனம் வளைந்து வளைந்து, இறங்கத் தொடங்கியது.

ஒரு மைல் தூரம் அளவில் இறங்கிச் சென்று ஓர் சிறிய சந்தியில் - இத்தகைய சந்திகளில் பொதுவாய் கொழுந்து நிறுப்பார்கள், ஆரவாரத்துடன் - மீண்டும் கிளை பிரித்து திரும்பி சற்றே இறங்க அவரது குடியிருப்பு - லயம் - காட்சி தந்தது.

அவர் வாழ்ந்து முடித்த தொழிலாள குடியிருப்பின் முன்னாலேயே - அக்குடியிருப்பு களின் பொது திண்ணை என்றும் கூறிக் கொள்ளலாம் - சிறிதாய் ஓர் 'மடுவம்' சமைத்து ஓர் சிறிய பேழைக்குள் அவரை கிடத்தி யிருந்தார்கள், தொழிலாளர்கள்.

பெட்டி - சாதாரண, வெகு சாதாரண பெட்டி. சிவப்பு கொடி ஒன்றால் அவரின் உடலை பாதிவரை போர்த்தி யிருந்தார்கள் தொழிலாளர்கள்.

முகம் அப்படியே அசையாமல் இருந்தது - ஒரு துயரைத் தாங்கி.

பக்கவாட்டில் பார்த்தபோது வெறுமனே துயிலுவதாயும்.... பின், துயிலையும் மீறி, 'நல்லது நண்பர்களே, எனது பங்கு இந்தளவில் முடிந்து விட்டது' என்று கூறும் பாவம் உடைய தாயும், கூடவே பிறிதொரு பார்வையில், ஏதோ ஒரு திருப்தியையும் நிம்மதியையும் மெதுமெதுவாய் மிக ஆழத்தில் இருந்து வெளிக் காட்டிக் கொண்டு நிற்பதாயும்.....

கவிதையை தேடும்

கவிஞன்

என் கவிதை எங்கெங்கு குறைபாடு கொண்டிருக்கிறது என்பதை - நான் எங்கு தவறியுள்ளேன் என்பதை - நான் அறிகிறேன். எத்தனை எத்தனை திசை வழியாக அவை திரிந்திருந்தாலும், அவை எல்லா மக்களையும் எட்டத் தவறிவிட்டன என்பதை நான் பார்க்கிறேன்.

எனவே நான் இங்கே யூரிப் பிடியிலிருந்து தோன்றும் ஒரு கவிஞனின் செய்தியை எதிர்தோக்கி காத்திருக்கின்றேன்.

விவசாயிகளினது கவிஞனை, அவனது தோழனை உண்மையான ஒருமைப் பாட்டை உருவாக்கும் சொல்லையும் செயலையும் கொண்ட கவிஞனை, நான் எதிர்தோக்கி நிற்கின்றேன்.

அவனது வாசகங்கள் மானுட உறவை வெளிப்படுத்தட்டும். அவனது கவிதை கண்ணை மட்டும் மயக்குவதாக இல்லாமல் விளங்கட்டும்.

அதேபோல் ஏமாற்றமும் மூடுமந்திரமும் இல்லாத கவிதையாக இருக்கட்டும்.

என்னிடம் இல்லாத திறமையை அவன் வழங்கட்டும். பாசாங்கிலிருந்து பசப் பிலிருந்தும் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும். அவன் உழைப்பாளி மக்களுக்கு தன் இதயபிமானத்தை வாரி வழங்கட்டும்.

எண்ணற்ற மக்களின் கவியான அந்த புதுமைக் கவியே நீ வருக! உன் வரவு நல்வரவாகுக. நீ அனாமதேயமான, சாதாரண மனிதனின் பாடல்களைப் பாடு. அவனது ஊமையான, வாய் பேசாத இதயத்திலே ஒளி பாய்க்க.

-தாசூர்.

1941 இல் இறப்பதற்கு சிலகாலத்தின் முன்.....

மலையகத்தின் ஒரு காலகட்டத்துக்கே உரித்தான மனிதாய் நாகரீகம், கலாச்சாரத்தின் செழுமை, மனுக்குலத்தின் இதமான முறுவல் - வெட்டுப்படாத ஓர் வேராய், இந் நிம்மதியின் அடியாழத்தில் பற்றி இறுகி மறைந்திருப்பதாய் அப்போது தோன்றிற்று.

அன்பானவரே.....

* * *

ஓரளவே மது அருந்தினார். மாரடைப்பால் ஏற்கனவே ஒரு முறை தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருந்த அவரது உடல் நிலைக்கு அஞ்சி அஞ்சி - கிட்டத்தட்ட குற்ற மனப்பான்மையோடு என்றே சொல் உவேண்டும் - உணவு பரிமாறினேன்.

தன் வரவின் பின் வீட்டை விட்டு அகலும் போது சில நாகரீகங்களை தாம் விஜயம் செய்த வீடுகளில் இருத்திச் செல்லக் கூடிய இரண்டொரு மனிதர்களில் இவரும் அடங்கியுள்ளதாய் இதயம் உணரத் தலைப்பட அவருக்கு என் வணக்கத்தை தெரிவித்தேன் - மனதுக்குள்ளாக, கரங்கள் கூப்பி.

வயோதிபமும், நோயும், ஓரளவு கவனிப்பாரற்ற குழலும் இவரது உடலை நொய் தலாக்கி விட்டிருந்தது. நடந்த போது இளைப்பு வாங்கினார்.

இருந்தும்கூட தனது அன்றைய காலத்து தோழர்கள் குறித்து, தனது மக்கள் குறித்து - குறிப்பாக அவர்களது வீராப்பு குறித்து நினைவுபடுத்திக் கொண்ட போது வழக்கை விழுந்த மண்டையை தனது இடது கரத்தால் பொத்தி முடிக் கொண்டும், சமயங்களில் இரண்டாக மடிந்து, தனது தலையை தனது மடிக்குள் ளாகவே பொத்தி புதைத்து கொண்டும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். உடல் குலுங்கியது. பின் காற்சட்டையை பைக்குள் கையை விட்டு தன் கைக்குட்டையைத் தேடிக் கண்டெடுத்து கண்களை ஒற்றிக் கொண்டார்.

தனது தோழர்களை கட்சியில்
சேர்த்த விதம் குறித்து புரண்டு
புரண்டு சிரித்தவாறே கூறினார்:

‘இது ஒரு வேலையா ஐசே,
காலையிலே போற, அந்திக்கு
வாற, வா வந்து கட்சியில் சேரு’..

பின் அவர்களெல்லாம், பிந்திய
கால கட்டங்களில் எப்படி
எப்படியாக எல்லாம் உருவாகி
னார்கள் என்பதை எடுத்துரை
த்தார்.

தான் படிப்பை முடித்ததும்
முடியாததுமாய் எப்படி
தோட்டத்தில், ஆரம்பத்தில்
ஸ்டோர்ஸிலும் பின் ஃபீல்டிலும்
உத்தியோகம் பார்த்தார்
என்பதையும் பின் ஃபைன்*
அடிக்கப்பட்டதும் துரையை
கனத்த உருண்டையான
கருங்காலி ரூல் தடியால்
அடித்து நொறுக்க ஒங்கிக்
கொண்டு சென்றதையும் பின்,
‘தொழிலு - மயிரு’ என்று
வீசியெறிந்து வந்ததையும்
குறித்தார்.

சினிமா கொட்டகையில் ஓர் பகுதி
நேர ஊழியனாக இருந்த
காலகட்டத்தில் எப்படி ‘ரொசி’*
கூட்டமான நாட்களில் டிக்கட்
கொடுக்க கூட்டி வரப்பட்டார் -
உதவினார் என்பதை விவரித்
தார்.

தனது மக்களைப் பற்றி பேச
நேரிட்ட போதெல்லாம் ஓர்
பெருமை, ஒரு நேசம்
இழையோட அவர் வர்ணிக்க
முற்பட்டதை அவதானித்தேன்.

சிரிப்பார், சிரித்துக் கொண்டு
‘நம்ம ஆளுங்களா..... அடக்க
முடியாது..... நல்ல படம்னா
என்னென்னா பண்ணுவாங்க
தெரியுமா.....?’

மேஃபீல்ட், மெதகும்புற* வேலை
நிறுத்தங்கள் பொறுத்து
கூறினார்.

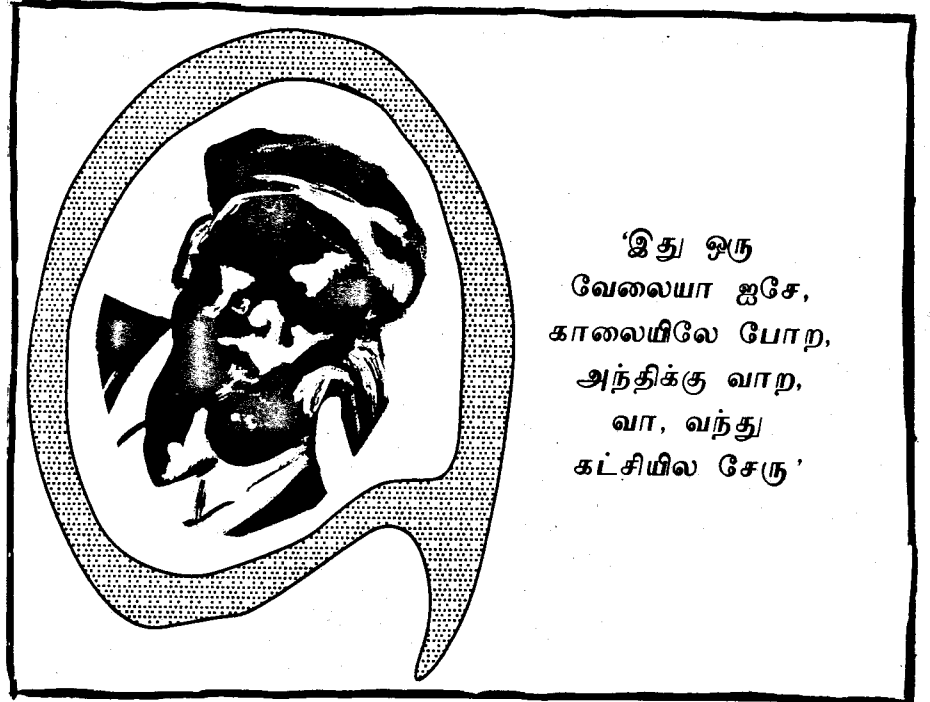
‘மேஃபீல்ட்ல பன்னெண்டு
பொம்பளைங்க ஜீப்ப
பொரட்டிட்டாங்க’.

இடது கையை விரித்து முன்னால்
நீட்டி மேலும் அழுத்தம் தரும்
வண்ணம் திரும்ப கூறினார்.

‘விமென்..... பொம்பளைங்க.....
அப்படியே பொரட்டிட்டாங்க’

‘காரணமா..... அரப்பேரு*.
மொதல்ல மீட்டிங் போட்டு

‘அடுத்தது மெதகும்புற - சேன*
போட ஏலாதுன்னுட்டான்.
அவன் போட்டுக்கலாமாம்.
தொழிலாளி போட கூடாதாம்.
நம்ம ஆளுங்க தொரவுட்டு
பண்ணையில் பூந்து வாங்கோழி,
பண்டி, முயல் எல்லாத்தையும்
வெட்டி தள்ளிப் புட்டானுங்க.
தோட்டமே ஏறச்சி கறி.
யூனியனுக்கு வாங்கோழிய
கொண்ணாந்து கொடுக்கிறாங்க.
என்னத்த சொல்றது....’

‘இது ஒரு
வேலையா ஐசே,
காலையிலே போற,
அந்திக்கு வாற,
வா, வந்து
கட்சியில் சேரு’

நானும் ரொசியும் எடுத்து
சொன்னோம் - ஸ்ட்ரைக் மிச்ச
நாள் இருக்க வேண்டி வரும்.
சாமான் எல்லாம் சேத்தாகனும்.
ரெடிட்டானுங்க. பொம்பளைங்க
தான், ஒரே துடியா நின்னாங்க.
எதுவும் செய்றோம். தொரய
வெரட்டனும் நாங்க சரின்
னுட்டோம். நீங்க நின்னா சரி -
ரெண்டுல ஒண்ணு பாத்தூர
லாம்.’

‘கடைசியில் பொம்பளைங்க
எல்லாரையும் பொலீஸ் ஏரஸ்ட்
பண்ணிச்சி. ஆனா தொர பயல
வெரட்டியாச்சி’.

‘அம்பத்தி ரெண்டு நாள்
ஸ்ட்ரைக். ஆளுக்கள்ள ஒரு
இருபது பேர் உள்ளுக்கு. ரெண்டு
பொம்பளைங்க வேற.
இன்ஸ்பெக்டர் போனொடன
அவன உள்ளுக்கு விட்டு கதவ
சாத்தி இந்த ரெண்டு
பொம்பிளைகளும் அலவாங்குல
அவன அப்படியே அடிச்சிரு
க்காங்க. அரஸ்ட் பண்ணி
என்னென்னமோ செஞ்சாங்க.
நானும் ரொசியும் பேரனோம்

ஃபைன் - தென்ம
ரொசி - ரொசிக்
மேஃபீல்ட், மெதகும்புற - தென்ம
மேஃபீல்ட், மெதகும்புற - தென்ம

பாக்க. அவுங்க என்னா
சொல்ராங்க, எங்கள் பத்தி கவல
படாதீங்க சார். தோட்டத்த
கவனிங்க.....'

'தோட்டத்துல தாக்கு பிடிக்கிறது
கஷ்டமான கஷ்டம். நாப்பது நாள்
தாண்டிருச்சி. ஒரு நாள்,
அந்திக்கு, நல்ல கறுப்பு கோட்டா
தேடி எடுத்து போட்டுக்
கிட்டேன்' - தோளை கோட்டுப்
போட்டுக் கொள்வது போல
மெல்ல சாடையாய் குலுக்கி
அசைத்துக் காட்டினார்.

'எனக்கொரு எஸிஸ்ட்டென்ட்,
நல்ல ஆள். ரெண்டு பேரும்
ரயில் ரோட்டு நெடுக புறப்
பட்டோம்.'

'ராவு பன்னெண்டு மணிக்கு
இருட்டோட இருட்டா ஒரு
நாப்பது பேரா கொழுந்தெடுக்
கத் தொடங்கினோம். முணு
மணிக்கு முடிச்சி பக்கத்து
நாட்டுக்கு கொண்டு போய் வித்து
காசை எல்லோருக்கும் பங்கு
போட்டு குடுத்திட்டு நடந்தே
வந்துருவோம்.'

'எத்தனை மைல் அங்கள்'

'எட்டு இருக்கும். குறுக்கில
ஏறுனா ஆறு'

இதை அவர்களே செய்திருக்க
லாமே... இவர் ஏன் சென்றார்
என கேட்க...

'ஏலாது, ஏலாது நாங்க
இருக்கணும், நாங்க இருக்க
ணும்.... ரெண்டாவது, காச
சரியா பகிரணும். சில
குடும்பங்கள்ல நாலஞ்ச சின்ன
புள்ளைங்க இருக்கும்...'

'அந்த காலத்துல இருபத்தஞ்ச
சதம் இருக்கும் -இன்னும்
இரண்டு சதம் தேடிகிட்டு
இருப்போம் - பாண் வாங்க'

பாரிபர்

யாறிவர் இதை யாறிவர்
யாறிவர் இதை யாறிவர்
ஆதற் காற்றும் மின்னல் கீற்றும்
இரவில் கண்டதை யாறிவர்
பேறியாத பிஞ்சு முகங்கள்
புதைபூழ் சென்றதை யாறிவர்.
யாரோ எங்கோ அழுகின்ற தீனம்
காதினில் வந்து ஒலிக்கிறதே
கனையனைத் தேடும் தாயின் குரலொன்று
இதயங்கள் தோறும் வலிக்கின்றதே
யாறிவர்...
புதைபூழ் தோறும் என்புகள் பெறுக்கி
கனையனைத் தேடும் தாய்மை யிதோ
பெற்றதேனோ பெயரிட்டதேனோ
சுன்ற போதிலும் பெரிதவப்பாளோ?
சூரிய மலையே சூரிய மலையே
கடலை மேடாய் ஆகினையோ
பூமித் தாயின் வயிறு பிளந்து
புதல்வர்களை நீ மூடினையோ
சங்கமித்தை தனின்
அரச மரக்கிளை
ஆண்டுகள் காண்டி
வாழ்ந்தவரும்
பூமியிலிங்கே
புதைபூறும் தகுமத்தை
மூக்கின் ராட்சியம்
மூடிவிரும்.

(சூரியகந்த படுகொலையையிட்டு..)

‘நல்ல ஆளுங்களும் இருந்தாங்க. ஒரு டாக்டர் இருந்தாரு..... வருவாரு, என்னப்பா விஷேசம் அப்படியும்பாரு, ஒரு அர ரொட்டி இருக்கு அப்படின்னு சொல்லுவோம்’ - சிரித்துக் கொண்டே தொடர்ந்தார்.

‘ஃபொகெட் இட். இரு வர்றேன் அப்படிண்டு போயி மீன், அரிசி எல்லாம் வாங்கிகிட்டு வந்து கொடுத்திட்டு போவாரு.

‘றொசி அருமையான மனுசன். எங்க அம்மாவுக்கு விருப்பமான விருப்பம். இந்த மனுசன தெரியாத்தனமா ஒரு நாள் வீட்டுக்கு கூட்டிகிட்டு போயிட்டேன். நேரா குசினிக்கு போயி அம்மா என்னா கறி என்னா கறி அப்படின்னு சட்டி சட்டியா தொறந்து பார்க்குறாரு. என்னா இருக்கும் - கோசாவ தவிர. பின்ன கோழி அடிச்சி ஒரு அரய* கொண்ணாந்து...’

‘ஒரு நாள் ஒரு கான் ஃபரன்ஸஸிக்கு போயிருக்கோம். ஒரு ஸ்காட்டிஸ் பிளான்ட்டர் * அறுவது வயது இருக்கும். அவருக்கு ஒரு வைஃப். ரொம்ப அழகானவ. யங்.”

வந்திருந்த ரெண்டு எஸ். டி பசங்களும் என்னமோ வம்பு பண்ணிட்டாங்க. கான்ஃபரன்ஸ் நடந்துகிட்டு இருக்கு. அவ

அழுதுகிட்டு ஓடி வந்து எக்ஸ்க்யூஸ் கேட்டுட்டு அவ புருஷன் கிட்ட சொல்றா. அவன் எந்திரிச்சி போய் அந்த எஸ். டி பசங்க கிட்ட என்னமோ கேட்டு ஏச அவனுங்க அப்படியே இவன அறைஞ்சிட்டாங்க. இந்த ஆளு விழுந்து இப்படியே நீட்டமா, ஒதட்டுலே ரத்தம்.’

‘ரொசி எந்திரிச்சி போய் அடிச்சா அடி, மாட்டடி. ரெண்டு பேருக்கும், ஆமா ரெண்டு பேருக்கும். சேட் கீட் எல்லாம் பிஞ்சி கிளப்பே ஆடிப் போச்சி ஆடி....’

‘சனி கெழமைகளள், அந்த நாள் கள்ள எல்லா கொம் ரேட்ஸ்ஸும் * ரொசி வீட்ல கூடிருவோம். காலை பூரா வீட்ல வேல. வீடு தோட்டம் எல்லாம் துப்பராக்கி, கார கழுவி பின்ன குளிச்சிட்டு வந்து ஒக்காந்தா, அவங்கவுங்களுக்கு தேவை யானது மேசையில இருக்கும். குடிச்சி சாப்பிட்டு அப்படியே படுத்தா சரியா அஞ்சுக்கு எழும்புவோம். வாஷ் எடுத்து பின் டிப்டொப்பா படம் பார்க்க கெளம்புவோம். அடுத்த நாள் காலையில - சரியா பெரட்டுத் தான் - அவங்கவுங்களுக்கு வேலையைப் பிரிச்சி தந்து, போனா இனி அடுத்த சனிதான் எல்லோரும் சந்திப்போம். ரொசி எப்படி பாடுவாரு தெரியுமா? அதவுட - திலக்”

சிறிமா - சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் அவர் பிரிய நேரிட்ட தோழர்களைப் பற்றி கூறினார்:

‘ஐயோ, இந்தியாவுக்கு போகையில் பொறுக்க முடியல.... பொன்னம்பலம் கப்பல் ஏறிக் கிட்டு என்னையும் ஏத்திக்கிட்டு அப்படியே கட்டிக் கிட்டான்’

கலங்கிப் போய் கூறினார்:

‘ஒரு வேட்டிய எடுத்து கப்பல் மறையுற வரைக்கும் ஆட்டி ஆட்டிக்கிட்டே இருந்தான்’

புதிதாக ஓர் இடதுசாரி இயக்கத்தை கட்டி எழுப்ப முடியாதா என்று வினவ தலைப்பட்டேன்.

‘புதுசா ஆரம்பிக்கலாம், புதுசா ஆரம்பிக்கலாம். ஒரு பொடியன் எட்வான்ஸ் லெவல் படிச்சவன். தொழிலாளியா இருக்கான். வெறும் தொழிலாளி. நான் ஒரு மாதிரி எஸ்டேட்டோட பேசி, எடுத்து சொல்லி தபால் வேல கொடுக்குறதுக்கு ஏற்பாடெல் லாம் செஞ்சி, எல்லாம் சரி.’

‘முடியாதுன்னட்டான்’- அதிசயத் துடன் மேலும் தொடர்ந்தார்

‘முடியாதுன்னட்டான். வேணாம் சார். அந்த வேலைக்கு போனா

துப்பாக்கிக்கு பலியாகும் அமெரிக்க சிறுவர் சிறுமியர்

அண்மையில் அமெரிக்காவில் மேற் கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்வின்படி ஒவ்வொரு 92 நிமிடங்களுக்கும் ஒரு சிறுவன் அல்லது சிறுமி துப்பாக்கி குட்டுக்கு பலியாகி கின்றார்கள்.

1993ம் ஆண்டில் மாதிரம் 5751 சிறுவர்-சிறுமியர் இப்படி பலியாகி யுள்ளார்கள். இதில் 116 பேர் 5 வயதுக்கு கீழ் பட்டவர்கள். 141 பேர் 9 வயதுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள். 700 பேர் 14 வயதுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள். 4794 பேர் 19 வயதுக்கு கீழ்ப்பட்ட வர்கள்.

இதில் முக்கிய விடயம் யாதெனில் இப்படி துப்பாக்கி குட்டுக்கு பலியாகி இருக்கும் இச்சிறுவர் கூட்டத்தில்

பெரும்பாலானோர் கறுப்பு இனத்தைச் சேர்ந்தவராவார்.

வெண்ணை இனத்தவரை விட இதற்கும் கறுப்பு இன சிறுவர் சிறுமிகளின் விகிதாசாரம் ஐந்து மடங்கால் அதிகமாக இருப்பது தெரிய வந்துள்ளது.

மறுபுறம் அமெரிக்காவே சிறுவர் சிறுமியரின் உல்லாச பூங்கா என்ற செய்தியும் உலாவுகின்றது.

National Centre for Health Statistics :
Washington (AFP)

அவனுங்களோட அல்லாடனும். நான் ஒரு தொழிலாளியாகவே இருந்துட்டு போறேனுட்டான்'

பின் உணவுக்கு பின் இருட்டில் நிதானமாய் கவனமாய் மெதுவாய் அடிமேல் அடி வைத்து நடந்தார். பாதை குன்றும் குழியுமாய் இருந்தது.

அமைதியாய் எம் சம்பாஷணையை ரசித்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞனை அழைத்துக் கொண்டு அவரை அவர் தங்கும் வீட்டில் விட்டு விட்டு வர இருளில் சென்று கொண்டிருந்தோம்.

சற்று மேட்டில் ஏறிய போது மூச்சு வாங்கியது. நின்று மூச்சு வாங்கினார்.

யோசித்து விட்டு, சற்றே சங்கடப்பட்டாற்போல் கூறினார்: 'இன்னைக்கு ஒரு பொய் சொல்லியாகனும் - உங்க பேர்தேன்னு'

'இட்ஸ் ஒகே - பரவாயில்லை' என்றேன்.

அவர் தங்கியிருந்த வீட்டை நெருங்கியதும் 'நான் போய் விடுவேன்' என்று எங்களை அவசர அவசரமாய் அனுப்பி வைப்பதில் மும்முரமாய் இருந்தார்.

எங்களுக்கு புரிந்தது - அவர் தங்கியிருந்த வீட்டில் ஏசுப் போகின்றார்கள் என்பதும், அதையெல்லாம் நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள இவர் விருப்பப்படவில்லை என்பதும்.

இளைஞனோடு தனித்து நான் இருட்டில் இறங்கினேன்.

இளைஞன் என்னை கேட்டான்: இது மாதிரி நிறைய பேர்கள் இருக்கின்றார்களா என்று...

இதன் பிறகு கொழும்பில் ஒரு முறை தற்செயலாக இவருடன் சம்பாஷிக்க நேர்ந்தது. ஆனால் தனியாக அல்ல. ஓர் ஐந்தாறு பேராய் - அவரை ஒத்த (?) சக தொழிற்சங்க தலைவர்களுடன்.

'ரோசியா....
அப்பாடி
எப்படிப்பட்ட
மனுஷன்'

'ஒரு பொடியன்
எட்வான்ஸ் லெவல்
படிச்சவன்.
.தொழிலாளியா
இருக்கான்'

எகிறி பாயும் சம்பாஷணைகளை நடத்தி எமக்கு கதை கதையாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தார், தனது தொடையை தானே கிள்ளி விட்டுக் கொண்டும் தேவைப்படும் சமயங்களில் சகல அபிநயங்களுடனும். அவரது கதைகள் மரபில் தரையில் வழக்கி வழக்கி செல்வது போல் வழக்கி சென்றன.

இன்றும் ரொசியைப் பற்றி கேட்டேன்.

'ச்சே.... மோசமான ஆள். காட்டிக் கொடுத்தவன் இல்லையா. கட்சி மாறி'

திடுக்கிட்டேன். என்ன இது, ஆனால் ஒரு கணத்தில் விடயம் தெளிவுற்றேன்.

'ஓசி இல்ல அங்கள் ரொசி'

'ரோசியா.... அப்பாடி எப்படிப்பட்ட மனுஷன்'

இப்போது எனது தொடையை தட்டி அறைந்து கூறினார்.

'தம்பி, அப்ப நாங்க ஒரு நாட்டாமி யூனியன் போட்டோம். என்னை பிரசிடென்ட்டா ஆக்கிட்டாங்க'

'ரொசி ஏதோ பேச்சு வாக்குல சொல்லிட்டாரு. நாட்டாமி பிரசிடென்ட் நீ. சரி, மொதல்ல ஒனக்கொரு முடையை தூக்க ஏலுமா அப்படின்னுட்டாரு'

'வந்துருச்சே! என்னா.... தோட்டத்துல பொறந்த எனக்கு - எனக்கு ஒரு முட்ட தூக்க ஏலாதா'

'விருட்டுன்னு அப்படியே படியில் ஏறங்கி - பின்னி (Binny) ஸ்டோர்ஸ் - ஆஃபிஸ்க்கு கீழ இருக்கே அந்த பின்னி ஸ்டோர்ஸ் அதுல போய் ஒரு அரிசி முட்டய் அப்படியே அல்லாக்க தூக்கி - முதுகுல ஏத்திக்கிட்டு படியேறி வந்து போட்டேன். தெணறிட்டார் ரொசி'

'ச்சாச்சாச்சா.... என்ன சுந்தரம் செஞ்சிட்டிங்க.... என்னா சுந்தரம் செஞ்சிட்டிங்க.... ச்சாச்சாச்சா.... சும்மா ஒரு பேச்சுக்குத்தானே சொன்னேன் - ஒரு பேச்சுக்குத்தானே சொன்னேன் அப்படின்னு திருப்பி திருப்பி சொல்லிக் கிட்டே, பதறிக்கிட்டு ஓடி வந்து அந்த முட்டைய அப்படியே எங்ககிட்ட இருந்து இழுத்து புடுங்கி - நாங்க வேணாம் வேணாங்கிறோம் - கேக்காம அப்படியே அவரு முதுகுல ஏத்திக்கிட்டு.... கீழ நாங்க பின்னுக்கு ஓடியாரோம் - வேணாம் ரொசி, வேணாம் ரொசி நாங்க போட்டுரு வோம்ன்னு - விடாம கீழயே போயி போட்டுட்டு வந்தாரு'.

மெல்லக் கனவாய் பழங்கதையாய்...

- பா. விசாலம்

கிட்டத்தட்ட 430 பக்கங்களாய் விரியும் இந்நூல் பா. விசாலத்தின் முதல் நூலா என்பது தெரியவில்லை.

முதல் நூல் என்றால், இன்னும் சில பிரமிப்புகளை பா. விசாலத்திடம் இருந்து எதிர்பார்க்கலாம் என்றாகிறது.

நூலின் கணிசமான பகுதி ஒரு மேல் மத்திய வர்க்கத்து குடும்பத்தின் கதையை கூறுவதாயுள்ளது.

குடும்பத்தின் கதை என்பதைவிட நாவலின் தலையாய பாத்திரமாக வரும் கதாநாயகியை ஒட்டி நிகழ்வுகள் வளர்கின்றன, அக்குடும்பத்தின் நிலைமை, உறவுகள், உள் சிக்கல்கள் விவரிக்கப் படுகின்றன.

விசாலம் சுட்டிக்காட்டும் காலப்பகுதி கறாராக எந்தக் காலப்பகுதியை சேர்ந்தது என்று நிர்ணயிக்க முடிய வில்லை.

ஆனால் அக்குடும்பத்தை சுற்றியுள்ள சமூக அமைப்புகளில் நிகழ்ந்தேறும் மாற்றங்கள் மெதுவாய் அக்குடும்பத்தினரின் அங்கத்தினருக்கு குடும்பத்தினுள்ளும் பிரவேசிக்கின்றது.

இப்பகுதி தீண்டலும், குடும்பத்தின் குறிப்பிட்ட நிலைமையும், புறத்தில் நடந்தேறும் மாற்றங்களும் இப்பெண்ணை குடும்பத்தின் எல்லைகளோடு அடங்கிப் போய்விட விடாமல் அவளை சமூகத்தின் போராளும் அங்கங்களை நோக்கி நகர்த்திச் செல்கின்றன. ஓர் இடதுசாரி இயக்கத்துடன் அவள் தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறாள்.

இனி, இதற்குள் இவளது தந்தையின் ஆளுமை மிக்க பாத்திரம், தமையனின் சற்றே வித்தியாசப்பட்ட பாத்திரம், இவள் கைப்பிடித்த நந்தன் எனும் பாத்திரம் - இவை அனைத்தும் வந்து போகின்றன.

தந்தையின் மறைவுக்குப்பின் உணவுக்கே சங்கடப்படும் குடும்பச் சூழல் இருண்மையை தோற்றுவிக்கவில்லை.

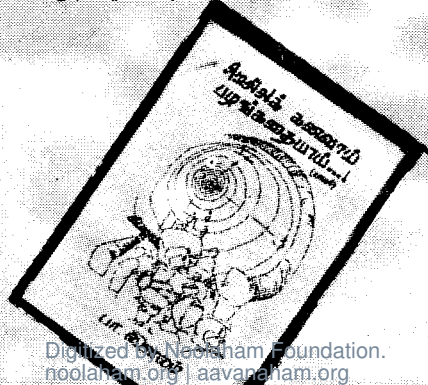
இடதுசாரி இயக்கத்தில் காணக்கிடைய கீழ்மைகளை விமர்சித்துச் செல்லும் போதுகூட நம்பிக்கையின்மையை ஜோலிக்க விடவில்லை.

மொத்தத்தில் இவரது எழுத்தில் காணக்கிடைக்கும் வாழ்வின் மீதான காதல், நம்பிக்கை, நேர்மை என்பன திருக்கிட வைக்கும் அளவுக்கு வளம் சேர்ப்பதாயுள்ளன.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் இந்நூல் எடுத்தாளும் விடயங்கள் தொடர்பில் ஓர் எழுத்தாளர் அழவும், முறைப்பட்டுக் கொள்ளவும், வசவுகளை அள்ளித் தெளிக்கவும், நம்பிக்கையின்மையில் தோய்ந்து சகதியில் புரளவும் அனந்த சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும் வாழ்வை இப்படி ஆக்கபூர்வமாக சித்திரிப்பது கதாசிரியையின் ஆன்ம பலத்தை வாசகனுக்கு காட்டி வியப்பை உண்டுபண்ணுகின்றது.

பெண்ணியம் கூறும் பலரும் வாழ்வி லிருந்து அந்நியப்பட்ட வழிவகைகளை காட்டி நிற்கையில், இவர் மிக மிக வித்தி யாசப்பட்டு, வாழ்வை நிராகரிக்காமல், விரகதியில் இருந்து வேர் கொள்ளாமல் - ஆனால் பெண்ணை எந்த வழியிலும் சமரசத்துக்கு உள்ளாக்காமல் கம்பீரமாய் படைத்துத் தந்துள்ளார்.

பாரதிக்குப் பின்பு பெண்மையின் கம்பீரத்தை இவ்வளவு அழகாய், விவேகத்துடன் படம் பிடித்த எழுத்துக்கள் சிலவாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என உறுதியுற கூறலாம்.

'போகையில் சொல்றாரு... நானே தூக்கனும் நானே தூக்கனும்ன்னு.... அரிசி மூட்ட, முழு மூட்ட, எவ்வளவு பாரம்..... பின்ன வந்து முச்சு வாங்க, இன்னிக்கு என் கணக்குல விருந்து அப்படின்னு சொல்லி ஜின்னெல்லாம் வாங்கி..... அப்பப்பா எப்படி மனுஷங்க தம்பி.....'

* * *

இதன் பின்னர் நீண்ட நாட்கள் சென்ற பின்னர் தான் என் வற்புறுத்தல் பொறுக்காது மீண்டும் ஒரு மாலையை என்னுடன் கழிக்க ஒப்புக் கொண்டார்.

இவரை காண நேரும் போதெல்லாம் இந்தக் கிழமை இறுதியில் உங்களுக்கு வர வாய்ப்பிருக்குமா வசதிப்படுமா என்று கோரிக்கை விடுத்து நச்சரிப்பதை அப்போதெல்லாம் எனது வழக்கமாக்கி கொண்டிருந்தேன்.

பொதுவில் தட்டிக் கழிப்பது - அப்படியும் கூற முடியாது - நேரங்கள் - உண்மைதான் - 'நேரங்கள்' பொருந்தி வராது இவருக்கு.

இந்தியா சென்ற தன் அனுபவத்தை கூறினார்.

'செமன்டின், கல்கியுலெட்டர், மொண்டியா* ரெண்டு - இவ்வளவுதான் கொண்டு போனது. சந்திரமோகனுக்கு செமனையும் கொண்டு போக விடல....'

'ஹ் ஹ் ஹா..... அத கேக்குறிங்களா..... ஹ் ஹ் ஹா... ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி அறுபத்தஞ்சுல - மாத்தெள தோமஸ்ல தானே படிச்சேன் - ஹாக்கி. செம ஹாக்கி எனக்கு

புடிச்ச விளையாட்டு. எல்லா
ருக்கும் என்னிய தெரியும். அப்ப
அவ படிச்சது பாக்கிய வித்தி
யாலத்தில. காஸ்ட் பிரச்சனத்
தான். தெரிய வந்தொடன அவள
அடியா அடிச்சி ஒளிச்சி
வச்சிட்டானுங்க. அதையும் மீறி
சந்திச்சோம். ஃபோன்
பண்ணுவா - போயி பார்ப்பேன்
- அப்பத்தான் பொலிட்டிக்ஸ்
ஸில ஏறங்கிட்டேனே...

உறவினர்களையா சென்று
பார்த்தார் என்று சந்தேகம் தட்ட
மெல்ல கேட்டேன்.

‘இல்ல. பொத குழிய’

‘தேடி கண்டு பிடிச்சிட்டேன்.
அவவுட்டு ஃபிரெண்ட்ஸ் ஹெல்ப்
பண்ணுனாங்க’

‘ஒங்க கொழப்பிட்டேனா,
கொழப்பிட்டேனா’ - பதறினார்.

‘சிலவேள ராத்திரி நேர
மாயிருச்சின்னா ரொசி வீட்டுக்கு
போயிருவோம். ரொசி வீடு
ஏவுட்டு வீடுத்தானே..’

‘சாப்பாட்டுக்கு ஒக்காந்தா
அவருக்கு முட்ட இருக்காது -
எனக்கு இருக்கும். ரொசி
கூப்பிட்டு கேப்பாரு. அந்த
அம்மா சொல்லும் - நீங்கத்தான்
பகல் சாப்பிட்டிங்களே முட்ட.
அவருக்கு பகல் சாப்பிடவே

‘அப்ப அவ படிச்சது பாக்கிய வித்தி
யாலத்தில. காஸ்ட் பிரச்சனத் தான்.
தெரிய வந்தொடன அவள அடியா
அடிச்சி ஒளிச்சி வச்சிட்டானுங்க.
அதையும் மீறி சந்திச்சோம். ஃபோன்
பண்ணுவா - போயி பார்ப்பேன் -
அப்பத்தான் பொலிட்டிக்ஸ்ஸில
ஏறங்கிட்டேனே...’

‘அதுவும் தெரிய வந்திருச்சி.
திரும்பியும் அடி. அடிச்சி
இந்தியாவுக்கே அனுப்பித்
டானுங்க. கடைசியா ஃபோன்
பண்ணுனா.’ இத்தன மணிக்கு
ஃப்ளைட் - வந்து பாருங்கன்னு’

‘நல்ல சாரி. அருமையான
ஒன்னு. வாங்கிக்கிட்டு ஓடினேன்’

‘ஹாஸ்ட்டல்ல சேத்துருக்
கானுங்க. கிராட்ஜிவேஷனுக்கு.
அண்ணாமல யூனிவர்ஸிட்டி.
திரும்பியும் வந்து அடிச்சி
கொடும் படுத்தியிருப்பானுங்க
போல. அப்படியே ஒரு இரும்பு
கட்டிக்கிட்டு ஸ்விமிங் பூல்
விழுந்து செத்துட்டா’

‘பெறகு ஆயிரத்தி தொள்ளா
யிரத்தி எம்பத்தி ரெண்டுலத்
தான் போயி பார்த்தேன்’

நாசமாப் போன கண்ணீர்
துடைக்கவும் முடியாமல்....

‘இல்ல. இல்ல. சொல்லுங்க’
சிரித்தேன்.

‘ம்.... என்னா பிரயோசனம்....
காலம் போயித் தானே
மனுஷனுக்கு ஞானம் வருது.....’

‘அப்ப நாந்தானே இன் சார்ஜ்
- அக்கரப்பத்தன தலாவுக்கல
ஏரியாவுக்கே... பொன்னம்
பலமும் நானும் அப்படியே
திரிவோமே.... ராவோட
ராவாத்தான் மீட்டிங் நடக்கும்.
நாக்காலியில ஒக்கார கூட
மாட்டோம். போட்டா
ஏலாதுன்னு சொல்லிருவோம்.
நவா, தனா, மரி* எல்லாரும்
வருவாங்க.’

கெடச்சிச்சோ இல்லையோ
அதுவும் தெரியாது’

‘எப்படிப்பட்ட மனுஷங்க’

- ஒரு கணம் தலையை குனிந்து
கொண்டார் - முதல் முறையாக
அவரது முகத்தில் விசனத்தின்
ரேகைகள் வந்து ஆழமாகவே
படர்வதை கண்டேன்.

தனது காதல் கதையை
விபரிக்கும் போது கூட
‘ஹ்ஹ்ஹா..’ என்று சிரித்தவாறே
கூறியவர்.....

அப்பேரு	- முழுதான் உழைப்புக்கு அரைவாசி.
சேன	- ஊதியம் தகுதல்
அரபு	- சிறிய காய்கறித் தோட்டங்கள்
பிளாண்டர்	- அரைப் போத்தல் சாப்பாடும்
மெண்டியா	- தரை
நவா, தனா, மரி	- மணிக்கூடு
	- தொழில்கள்

'அம்மாவா சமைக்கிறது....
ச்சச்சா.... சச்சச்சா.... இப்படியே
போயிருப்பேன். இப்படியே
பேர்ருயிப்பேன். இப்படி செய்யக்
கூடாது நீங்க. ஏவுட்டு
அம்மாவுக்கும் நான்
இப்படித்தான் செய்தேன். செய்ய
கூடாது. இனி வரமாட்டேன்.
வேறு ஏதாவது எரேன்ஜ்
பண்ணுங்க. அப்பத்தான்
வருவேன்'

'ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்து
எழுபத்தஞ்சிலேயே (ஒரு
முக்கியமான கட்சி தோழர்)
அவரை விட்டுவிட்டேன்.
சிரிச்சிக்கிறது. ஆனா இங்க
இருந்து வர்ரதுல்ல அந்த சிரிப்பு'
- இடது கையால் மெதுவாய்
நெஞ்சை தொட்டு வருடி
காட்டினார்.

'பத்து மணி..... ஐயோ... மை
கோட்... நேரமாச்ச நேரமாச்ச.....
தேடுவாங்க.... வாங்க வாங்க.....'

நடந்து கூட்டி செல்லும் போது,
பாதையில் குழிகள் வரும் போது,
அவதானத்தை கோரி அவரது
மெலிந்த கரங்களை இறுக்கி
பற்றினேன்.

பெருமளவு மூச்சு வாங்கியது.

'பதினெட்டாம் திகதி எனது
பிறந்தநாள்.'

'.....'

'சரி..... ஒரு ஃபிரண்ட்.....
கூப்பிடுவேன். கூட்டி வருவேன்...
பரவாயில்லையா..!'

இருளில் அவரை விட்டு விட்டு
வரும்போது வழமையாக வரும்
துக்கத்துடன் அன்று மேலும்
ஒன்று சேர்ந்து வர, 'ஏன் வேறு
யாரையும் பார்த்திருக்க
கூடாது...' என்று இருளோடு
இருளாக கேட்டேன்.

'மனசுன்னு ஒன்று இருக்கே....'
என்று அவரும் இருளோடு
இருளாய் முகம் தெரியாது
மெல்ல சொல்லி மறைந்தார்.

மனதா மலையா என்று
யாதொன்றும் புரியாமல் குழம்பி
தவித்து தடுமாறி இறங்கி வந்து
சேர்ந்தேன்.

நேர்காணலின் பின்பு

எனது நேர்காணலில் என்னை
நான் கண்ணாடியில் பார்த்துக்
கொள்வது போலிருந்தது. இன்னும்
சிறிது நேரம் நேர்காணலைத்
தொடர்ந்திருந்தால், எனக்கென்று
பாதுகாக்கப்பட்ட அந்தரங்கம் எதுவுமே
இருக்க முடியாமற் போய் இருக்கும்.

இருப்பினும் சில பிழைகள் நின்று
உறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

என்னுடைய சொந்த ஊர்
கீழக்கரை. பிறகு உத்தரகோச மங்கை
என்ற கிராமத்துக்குச் சென்றோம்.
உத்தரப்பிரதேசத்துக்கும் எனக்கும்
தொடர்பில்லை. இது போன்றே சில
கவிதை வரிகளும் தவறுதலாக
வந்துள்ளன.

'விடியல் கீதம் பாடுகின்றோம்
விலங்குகள் ஞாறுங்கட்டும்'
என்று வரவேண்டியது பிழைபட
வந்துள்ளது.

'பூற்றை விட்டு கருநாகம் பூப்பட்ட
அவசரத்தில்,
ஹிட்லரின் மண்டையோட்டையும்
இழுத்துக் கொண்டு வந்தது'
என்று வந்திருக்க வேண்டும்.
- இவ்வாய், சென்னை.

அவரிடம் நான் காற்றைப்பற்றி
கதைத்ததில்லை. முக்கியமாக
மலையத்தில் அறுபதுகளில் வீசிய
காற்றின் கூறுகள் இன்னும்
மலையகத்தில், இந்த மலை
களினூடு வீசுகின்றதா,
பழுதுபடாமல் கிடக்கின்றதா
தேங்கி, இல்லை மீண்டும் வீசுமா
என்றெல்லாம் அவரிடம்
விலாவாரியாக நான் கேட்ட
தில்லை....

ஆனால் அவர் கூறி
யிருந்திருப்பார் கண்களில்
நம்பிக்கை விகசிக்க! 'ம்...
ஆரம்பிக்கலாமே, புதுசா
ஆரம்பிக்கலாமே....!' என்று
சிரித்தவாறே வழமைபோல்.

II

அவர் மறைவுக்கு சில
காலத்தின் பின் எதேச்சை
யாகத்தான் அவரது இயக்கம்
சார்ந்த ஒரு தொழிலாளியை
நான் சந்திக்க நேர்ந்தது.
பார்வைக்கு, பொருட்டில்லாத
ஒரு சாதாரண, மிக சாதாரண
சராசரி தொழிலாளியாகவே
எடுத்த எடுப்பில் அவர் காட்சி
தந்தார்.

சுந்தரம் என்ற ஓர் பருந்தின்
வாழ்வு மலையகத்தின் சராசரி
தொழிலாளிகளில் செதுக்க
முயற்சித்தது யாவை என்பதை
இத் தொழிலாளியுடனான
சந்திப்பு எமக்கு ஓரளவு தெரிய
தரக்கூடியதாக இருந்தது.

முக்கியமானது, இச்சந்திப்பில்
திரு. சுந்தரம் அவர்களைப் பற்றி
ஓர் வார்த்தையும் பேசப்
படவில்லை என்பதாகும்.

ஆனால் சுந்தரத்தின்
நெருக்கமான தோழர்களான
ஷண், ரெர்சி, (ஷண்முகதாசன்,
ரொசாரியோ) போன்றோர் இச்
சம்பாஷணையில் உயிர்
கொண்டார்கள்.

சுந்தரமும் அவர் இயக்கமும்
இந் நலிந்த மக்களில் பொதித்த
வடு..... அவ்வியக்கத்தின் நிலை
குலைவு..... இரு பின்னணியில்
ஊக்கக் கூடிய; சுந்தரத்தின்
நலிய தொடங்கிய வாழ்வு....
அவ்வாழ்வு விட்டு சென்ற
செல்வத்தின் மிச்ச சொச்சம்.....
- இவை அனைத்தும் துருத்தி
நின்று களிநடனம் புரிந்த
சம்பாஷணை அஃது.

துருத்தி நின்றவை இன்றைய -
நாளைய தலைமுறையிடம்
கோரக்கூடியது பலதும் ஆகும்
என்பதை தனிப்பட கூறத்
தேவையில்லை.

* * *

அவருக்கும் ஓர் அறுபது
வயதிருக்கலாம்.

பெயர் பெருமாள்.

மெலிந்த தோற்றம். தேய்ந்து
ஆடிக் கொண்டிருந்த பற்கள்.

கொட்டி, அடர்த்தி குறைந்து,
வெள்ளை கலந்த பழுப்பு நிறமாய்
மாறிவிட்டிருந்த, நைந்த தலை
மயிர்.

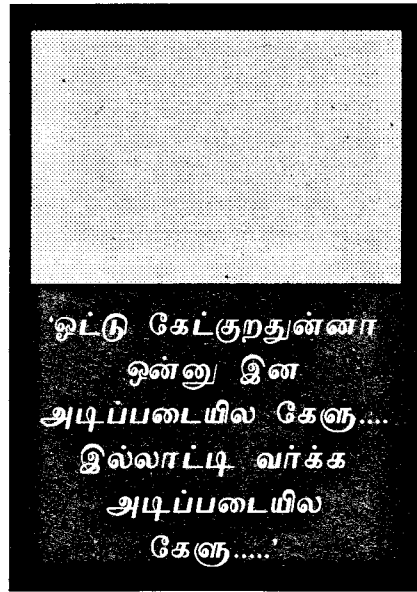
மெலிந்த உடலுக்கு ஏற்ப முகம்
ஒடுங்கி நீண்டிருந்தது.

கண்கள் மாத்திரம் பெரிதாய் -

இவரை முன்பே ஒரு முறை
தலவாக்கலையில் சந்தித்திருந்
தேன்.

தோட்ட நிர்வாகம் அவருக்கு
வேலை நிறுத்தியிருந்தது. வழக்கு
க்காக அவரும் வந்திருந்தார்.

ஆனால் அவரது வழக்குக்காக
நான் தோற்ற வேண்டி
இருக்கவில்லை. ஆகவே அவர்
தனது வழக்கு குறித்து என்னுடன்
பேச முற்பட்ட போது, அது
அநாவசியமான 'மெனக்
கெடுவாக' எனக்குப் பட்டது.

ஆம் 'இல்லை' என்ற வார்த்தை
களோடு முடித்து பஸ் ஏறி
வந்து விட்டேன்.

அன்று மீண்டும் ஒரு நாள்,
இருந்தாற்போல் இவர் எனது
அலுவலகத்துள் பிரவேசித்தார்.

அது ஓர் சோம்பல் மிகுந்த நாள்
வேறு.

எந்த ஓர் வேலையிலும் மனம்
ஈடுபட முடியாத நிலையில்,
இவருடன் ஆறுதலாக உரையாட
தலைப்பட்டேன். எமது சந்திப்பு
ஒரு தேர்தல் காலத்தில் நடந்த
தால் உரையாடல் பெரிதும்
தாமதமின்றி அரசியலுக்கு
தானாகவே தாவியது.

அந்த நேரத்தில் இவர் திரு.
சுந்தரம் குறிப்பிட்ட பெயர்பெற்ற
மெதகும்புற தோட்டத்தைச்
சேர்ந்தவர் என்பதை நான்
அறிந்திருக்கவில்லை.

அதிலும் முக்கியமாக அவரது
இயக்கத்தை சேர்ந்திருந்தவ
ராயிருந்தார் என்பதையும் நான்
அறிந்தவரையிருக்கவில்லை.

பேசத் தொடங்கினார்!

'கேள்வி கேப்பானுங்க சார்
நல்லா கேப்பானுங்க. ஒரு
மலையக தலைவரு வந்து
சொன்னாரு - புத்திமதி -
சாராயத்துக்கு மயங்கி ஓட்ட
வேரெங்கெயும் போட்டுறா
திங்கன்னு... கேட்டேன் -
ஒங்களுக்கு நாலு 'பார்'
இருக்குத்தானே சார்ன்னு.
முழிச்சாரு. அப்ப சாராயத்த
விக்குறதே நீங்கதானே சார்.....
இங்க பாருங்க, ஓட்டு
வேணுமினா ஓட்ட கேளுங்க....
சும்மா தொழிலாளிய கேவலப்
படுத்துற மாதிரி என்னமோ
நாங்க சாராயம் கொடுத்தோடன
ஓட்டு போடற மாதிரி
பேசாதிங்க..... எல்லா
தொழிலாளியும் அப்படி இல்ல
சார்ன்னுட்டேன்....'

'நாங்க ஏன் ஒங்களுக்கு ஓட்டு
போடனும்... சொல்றானுங்க
முந்தி பட்ட கஷ்டத்த எல்லாம்....
ஆமா அப்ப அஞ்ச வயசு பய
அம்மணமா போனான். இப்ப
பத்து வயசு பய அம்மணமா
போறான்....'

'ஓட்டு கேட்குறதுன்னா ஒன்னு
இன அடிப்படையில கேளு....
இல்லாட்டி வர்க்க அடிப்
படையில கேளு.....'

ஒரு கணம் அசந்து விட்டேன்.
ஒரு பொருட்டில்லாத
சாதாரண தொழிலாளியாக
காட்சி தந்த இவரில் யார் இந்த
கீற்றுகளை புதைத்தது....

சந்தேகம் தலைப்பட மெதுவாக
கதையைத் தொடங்கினேன்.
"ஷண்முகதாசனை தெரியுமா
என்று.

ஒடுங்கிய' தன் நெஞ்சு பரப்பில்
தன் மெலிந்த இடது கரத்தை
வைத்து மெதுவாய் அழுத்தி.
அவரது பெரிய விழிகள்
ஏக்கத்துடன் என் முகத்தை
தேடுவது போல் பார்க்க மெல்ல
முணங்கினார்.

‘மறக்க முடியுமா சார்....’

தொடர்ந்து முணங்கினார்.

‘மறக்க முடியாத ஒரு தலைவரன்னா அது ஷண்முக தாசன்தான் சார்.....’

அவர் விழிகள் ஏதோ துயரில் பளபளத்தன. முகம் சற்றே வாடினாற் போல் ஆகிவிட்டது.

நிலைகுலைந்து போனேன் நான். என்ன, ‘ஷண்’ இன்னும் வாழ்கின் றானா? அதுவும் இவ்வளவு ஆழமாய்.....!

‘நாங்க இந்த நெலைக்கு வந்தோம் னாலே அதுக்கு காரணம் ஷண்முகதாசன் தானே சார்...’

‘அந்தி நாலு மணிக்கு மேல கிளாஸ் வைப்பாரு. எட்டு மணியாயிரும். ஒம்பது மணி ராவு ட்ரெயின் ல ஏறி போயிருவாரு சார்’

கேட்டேன் :

‘ஒங்களோட நல்ல பழகுவாரா...’

‘பழகாம சார்...’

‘என்னான்னு ஒங்க ள கூப்பிடுவாரு’

நன்றிப் பெருக்கும், பெருமையும், கர்வமும் கலந்து சற்றே சாடையாய் ஒரு சந்தோசமும் கொப்ப ளிக்க சிறிய புன்னகையடன் கருக்கமாய் கூறினார்

‘தோழருன்னு’

தொடர்ந்தார் -

‘அவுங்க மாதிரி யாருமே இப்ப இல்ல சார். எங்க வீட்டுக்கு வந்து, எங்க பழைய சாக்குல ஒக்காந்து நாங்க தந்தத

சாப்பிட்டு... மறக்க முடியுமா சார்....’ அவர் விழிகளில் மீண்டும் ஏக்கம் ஏறிக் கொண்டது.

‘ரொசாரியோ ஒரு மொரட்டாலு சார். அவருத்தான் பொறுப்பா இருந்தாரு. கோபம் வந்தா நம்ம பிரதிநிதிமாரயே அடிச்சிருவாரு’

‘தொழிலாளிய கேவலப் படுத்துற மாதிரி என்னமோ நாங்க சாராயம் கொடுத்தோடன ஓட்டு போடற மாதிரி பேசாதிங்க..... எல்லா தொழிலாளியும் அப்படி இல்ல’

‘ஒரு ஊர்வலம்... சவுத் மெத கொம்பறவுக்கு ‘போறோம். செல்லசாமி பொறந்த எடம். செல்லசாமிவுட்டு ஆளுங்க பெரிய பெரிய கல்ல தூக்கி ரோட்ல போட்டுட்டு நிக் கிறானுங்க... இவரு சொன்னாரு... வேண்டாம். தொழிலாளிய தொழிலாளி அடிக்க கூடாது. கேக்கல... அடிக்கிறானுங்க செல்லசாமி ஆளுங்க... இவரு சொன்னாரு... சரி, அப்படின்னா தொழிலாளிய அடிக்காதிங்க..... என்னோட அடிச்சிக்கிங்க அப்படின்னு....’

‘ஷண்முகதாசனே சொல்றாரு... வேணாம்... விஷயம் மோசமா இருக்கும் போல..... கென்சல் பண்ணிருவோம்ன்னு..... இவர் சொல்லிட்டார்.... முடியாது.... செல்லசாமி பொறந்த எடம்னா என்னா... அங்கத்தான் இத வச்சி ஆகனும்... ஆளுங்கல போகச் சொல்லிருவோம்..... என்னோட அடிச்சிக்கிடுங்கன்னு சொல்லி ஊர் வலத்த அனுப்பிட்டு அடிச்சாரே அடி... ஒரு சிலம்பு வித்த.... அப்படி ஒரு சிலம்பு வித்த நான் பாத்ததே இல்ல...’

‘அவுங்க மாதிரி யாருமே இப்ப இல்ல சார். எங்க வீட்டுக்கு வந்து, எங்க பழைய சாக்குல ஒக்காந்து நாங்க தந்தத சாப்பிட்டு... மறக்க முடியுமா சார்....’

‘அவர் கல்யாணம் கட்டுதுக்கூட எங்களுக்கு தெரியும் சார்..... டாக்டர் மகள ரகசியமா கட்டிக் கிட்டாரு. பெற்கு அவுங்கத்தான் கார் - அதான். அந்த கருப்பு போஜோவோ என்னவோ, நாவலப்பிட்டியில நெலம் - எல்லாம் கொடுத்தாங்க. ஆனா அந்த கண்டாக்க கை வெட்டுன வழக்குல எல்லாத் தையும் வித்து ஒன்னுமல்லாம போயிருச்சி..’

‘மலையகத்துக்கு வந்து ஒரு சதம் சம்பாதிக்காம வெறுங்கையோட, எல்லாத்தையும் இழந்துட்டு போனாருன்னா, அவருத்தான் சார் - மறக்க முடியுமா....’

‘முந்தியெல்லாம் சந்தா இருபத் தஞ்ச சதம். பிரதிநிதி மாருக்கு சம்பளம் கொடுக்க பணம் இருக்காது.... ஆளாளா சேக்கனும் - சிலவங்க வரவுத்துக்கு முனு ருபான்னு ஒன்னா கொடுப்பாங்க. இவரு மனுசிக்கிட்ட தாலி கொடிய கேப்பாரு. அந்தம்மா தாலி மணிய கயித்துல கட்டி தொங்க போட்டுக்கிட்டு கழட்டி கொடுக்கும். எங்கப்பாதான் கொண்டு போய் அடகு வச்சி பணம் கொண்ணாந்து கொடுப்பாரு...’

‘கடைசியில் கொழும்புக்கு போறேன்னு பிடிவாதம் பிடிச்சாரு நாங்கெல்லாம் சொன்னோம். ஒரு நாள் சம்பளத்த எல்லா தெ... கிட்டயும் பிடிச்சி அவருக்கு வீடு கட்டி கொடுக்குறதா’

'ஏலாதுன்னுட்டாரு சார் தொழிலாளி ஏன் எனக்கு வீடு கட்டி கொடுக்கனும். நான் கொழும்புல வாடக வீட்டேயே இருக்கேன்.... ஒங்களுக்கெல்லாம் விரும்பம் இல்லையா, என் புள்ளைக படிக்கிறது... அப்படின்னு கேட்டாரு. நாங்க என்னா சொல்ல முடியும் சார்'

'அவர் போனதோட செதைஞ்சது தான் சார் இந்த யூனியன் - தீர்மானம் போடப் போறோம் சார் - நிர்வாக சபையில் - அவர் போனதுனால் தான் இப்படி - அவர் வந்தாகனும் அப்படின்னு'

'அந்த ஸ்ட்ரைக் அம்பது நாள் நடந்துச்சு சார்....'

'எங்களுக்கு நாலு நாள் வேல. கல்யாண மானவங்கள் கூட பதிய மாட்டான். பேச்சு வார்த்த காலையில் இருந்து அந்தி வர நடக்குது. கடைசியில் 'பாம்ல்' பூந்து நாசமாக்கிட்டோம் சார் நாசமாக்கி...'

'ஸ்ட்ரைக்குன்னா பொம்பள ஆளுங்க முன்னுக்கு இருப்பாங்க சார்.... ஸ்ட்ரைக்குன்னா போதும் - விர்ருன்னு ஏறங்கிருவாங்க மலைகள்ல இருந்து. காலோ சில்வான்னு இருந்தான் - ஓ. ஐ. சி. - புடிக்க வந்தான். லயத்த தொறந்து வுட்டு இவன உள்ளுக்கு நொழைய வுட்டு எல்லா பொம்பளைகளும் ஒலக்கைகளையும் கட்டைகளையும் எடுத்து அடிச்சி மண்டை யெல்லாம் நொறுக்கி புட்டாங்க....'

'பன்னெண்டு பதினாலு வயசு பயலுசு பொலீஸ் வராம இருக்க பாலத்த எல்லாம் ஓடச்சு சுக்கு நூறாக்கி புட்டானுங்க'

'கொழுந்தெடுத்து நாட்ல வித்து சீவனம் நடத்தினோம்.... பொலீஸ் காரன் வந்து சொல்றான் -

கெழமைக்கு ஒரு ஆள தந்தி ருங்கன்னு. ஓராள் கொடுப்போம் - தண்டம் அடிச்சிட்டு விட்டுவான்...'

எமது சம்பாஷணை மேலும் பலவிடயங்கள் குறித்து அலைபாய்ந்து தொடர்ந்தது.

அவர் விடைபெறும் தருவாயில் என் மனம் மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தது 'மறக்க முடியுமா சார்....' என்ற அந்த நெருடல் தரும் வார்த்தைகளை.

அவர் கரம் கூப்பி விடை பெற நானும் கூப்பினைன் என் இரு கரம்.

* * *

மலைகளில் ஏறும் போது இருளோடு இருளாய் கேட்டி ருந்தேன், முகம் தெரியாமல் :

'வேறு எவரையும் பார்த்திருக் கலாமே...'

அவரும் கூறியிருந்தார் இருளோடு இருளாய் முகம் மறைத்து!

'ம்.... பாத்திருக்கலாம்... ஆனா மனசுன்னு ஒன்னு இருக்கே...'

* * *

III

திரு. சுந்தரம் அவர்களின் தொழிற் சங்க இயக்கம் பல்வேறு பின்னடைவுகளை எதிர் கொண்ட ஒன்று.

பல தோழர்கள் இன வன்செயலின் நிமித்தமும், ஒப்பந்தங்களின் நிமித்தமும், வேறு 'தனிப்பட்ட' காரணங் களின் நிமித்தமும் இந்தியா சென்றகன்ற பின்னடைவுகள் ஒரு புறம்.....

கட்சி தலைவர்களின் அரசியல் பிறழ்வுகள் இவ்வியக்கத்தின் வேர்களை அரித்து தின்று சரித்த நிகழ்வுகள் மறுபுறம்.....

இனி, இந்த கோர புயல்களுக்கெல்லாம் முகம் தந்து காலத் தீயின் கொடுமையான வெம்மையை தாங்கி தம் இறுதி காலத்தில் நவிந்ததோர் வாழ்வை எதிர்கொள்ள நேர்ந்த வாழ்வு இவரது வாழ்வு.....

1960களுக்கே உரித்தான மலையக வாழ்வின் முனைப்புற முனைந்த சில உயர் கீற்றுகளை ஆழ உள்ளடக்கி கொண்டதும், பிரதிபலித்துக்காட்டக்கூடியதுமான இவரது தனிப்பட்ட வாழ்விய லின் ஆளுமையை இரண்டொரு சந்திப்புக்களுக்கூடாக இங்கே படம் பிடித்து காட்ட முனைவது தப்பான செய்கையே எனினும், கீற்றுகள் ஒளிபிழம்பின் பரிமாண த்தை, உக்கிரத்தை உய்த்துணர உதவுவன எனும் வகையில் மேற்படி பகிர்வு முக்கியத்துவப் படக்கூடும்.

இப்பின்னணியில்,

மலையகத்தின் உயரிய மலைகளுக்கிடையே பரவி விரவி அலைந்து திரியும் தூய காற்றுகள் திரு. சுந்தரம் அவர்களுக்கு தெரிவிக்க விருப்பப்படும் ஓர் கௌரவத்தில் எமதும், எமது தலைமுறையினரினதும் வணக்கங்கள் தோழர் சுந்தரத்துக்காய் சேர்ந்தே இருக்கும்.

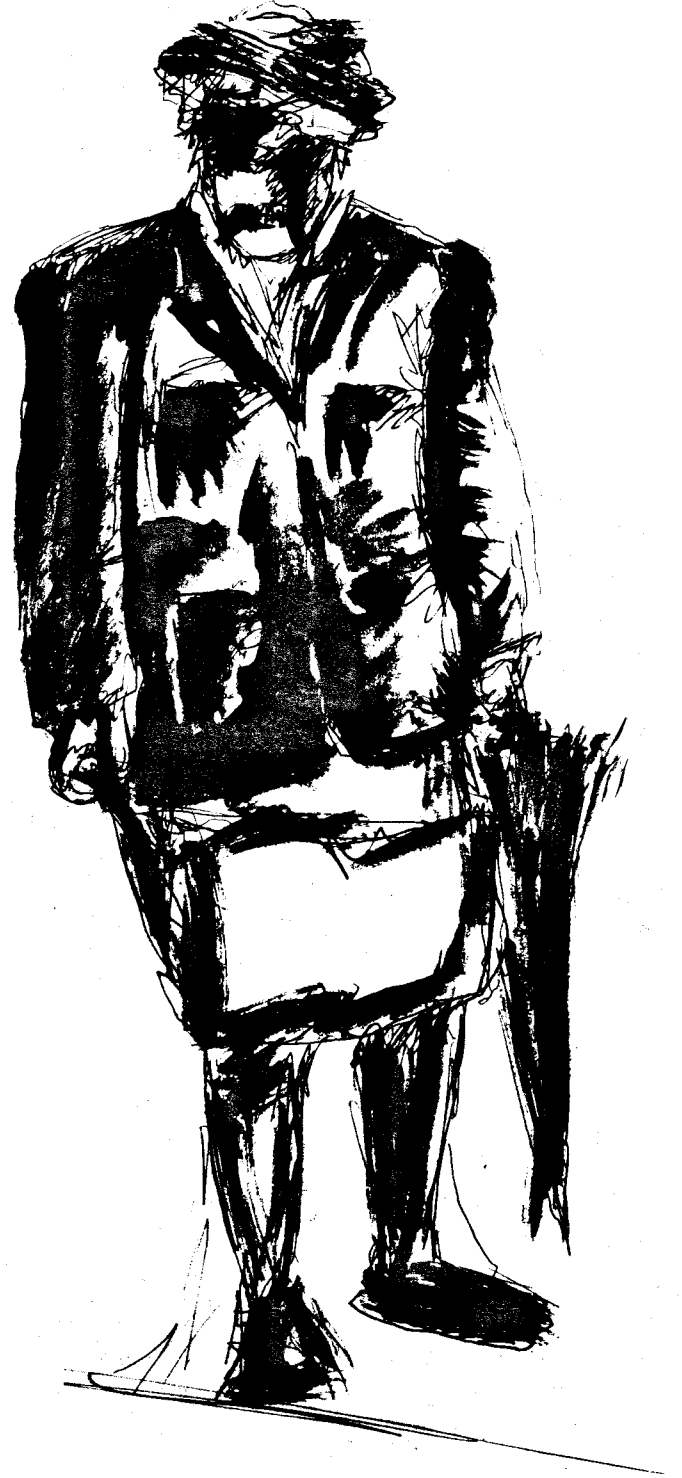
'வேறு எவரையும் பார்த்திருக்கலாமே...'

'ம்.... பாத்திருக்கலாம்... ஆனா மனசுன்னு ஒன்னு இருக்கே...'

விரைவில் பிரசுரமாக உள்ள
தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களது
குடைநிழல்
நாவலிலிருந்து ஒரு பகுதி இங்கு பிரசுரமாகிறது.

இவ்வத்தியாயத்தில் வேர்
கொண்டுள்ள ஆரம்பகால மலையக
சமூகத்தின் சித்திரியுக்கெதிராய் மக்களின்
கோபங்கள் அங்காங்கே அவ்வப்போது
வெடித்துச் சிதறினாவும் -
அவை ஒழுங்காக ஒருங்கமைக்கப்பட்டு,
திட்டமிடப்பட்ட தாக்குதலாய் மாற்றப்பட்டு
பல கங்காணியரின் உயிரைக் குடித்து
மொத்தத்தில் தொழிலாள பெண்களுக்கும் -
கங்காணியரின் குடும்பங்களுக்கும்
ஒருங்கே விமோசனத்தைத் தந்தது,
கந்தரம் போன்றவர்களின்
பங்களியரின் பின்னணியில் நடந்தேறிய
மாபெரும் தொழிலாளர்
போராட்டங்களுக்கடாகவே!

பன்னிரண்டு
பெருங்குட
கோட்டு

ஆன் துணையில்லாத அப்பாவிப் பெண்கள்
என்னும் எண்ணங்களை மேலி அம்மா இருக்கும்
நினைவு கொஞ்சம் ஆறுதலாகத் தெரிகின்றது.

எவ்வளவு இக்கட்டான நிலைமை வந்தாலும்
நேர் நின்று சமாளிக்கும் துணிவு அம்மாவிற்கு
உண்டு.

அம்மா முகம் கொடுக்காத பிரச்சனையா !

முதுகிலும் வயிற்றிலுமாக மாறி மாறிச்
சுமக்காத சுமைமா!

அப்பாவின் அராஜகத்தை எதிர்த்து
தங்கையையும் என்னையும் கையில் பற்றியவாறு
வெளியேறிய துணிவு ...

அம்மாவைத் தவிர வேறு யாருக்கு வரும்!

இரண்டாயிரத்துக்கும் கூடிய ஏக்கர்களைக்
கொண்ட அந்த தேயிலைத் தோட்டத்தில்
மாலை நேரங்களில் சற்றுக் காலாற நடந்து வர
அம்மா பாதையில் இறங்கினார்கள் என்றால்
முழுத்தோட்டமும் குனிந்து நிற்கும்.

அம்மாவின் முகத்தில் எப்போதுமே
சிரிப்புத்தான், எதற்குமே சிரிப்புத்தான்.

அந்தச் சிரிப்புக்கு மயங்காத எவருமே அங்கு
இருந்ததில்லை.

தீபாவளி பொங்கலென்றாலோ தோட்டத்து
மாரியம்மன் கோவிலில் ஆடிப்பூசை என்றாலோ
அம்மாவிடம் ஆசி பெற்று சேவை துணிமணி
வாங்கிச் செல்லும் பெண்களும் பிள்ளைகளும்
அந்நதம்.

தோட்டத்தில் அம்மா ஒரு ராசாத்தி போலத்
தான் இருந்தார்கள்.

ஆனால் அப்பா அம்மாவை ராசாத்தி போல்
வைத்திருக்கவில்லை என்பதும் தோட்டத்திற்கு
தெரியாது.

தோட்டத்துக்கு சொந்தக்காரர் துரைதான்!
வெள்ளைக்காரன்தான்!

ஆனாலும் அப்பாதான் ராஜா மாதிரி இருந்தார்.

தோட்டத்து மக்கள் அத்தனை பேருமே
செக்ரோலில் அப்பாவின் பெயரில் பதியப்
பட்டுள்ளவர்கள்தான்.

அப்பாவுக்கு தோட்டம் வழங்கும்
சம்பளத்துடன் அவர் பெயரில் பல சில்லறைக்
கங்காணிகளின் பிரிவின்கீழ் பதியப்பட்டிருக்கும்
சகல தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் வேலை
செய்துள்ள நாட்களின்படி 'போனஸ்' காசை
தோட்டம் வழங்குகிறது.

பத்தாம் திகதி சம்பளம் போடும் தினங்களில்
அப்பா ஒரு பிரத்தியேகமான கோட்டை அணிந்து
செல்வார்.

அந்தக் கோட்டுடன் அப்பாவைக்
காண்பவர்கள் 'இன்னைக்கு சம்பள நாளா?' என்று
எண்ணிக் கொள்வார்கள்.

தரை கூட்ட வேஷ்டி கட்டி, அதை
முழங்காலளவு மடித்துக் கூட்டிக் கொள்வார்.
சட்டைக்கு மேல் கோட்டை மாட்டி வயிறு
மறைய இழுத்து விட்டு பொத்தான்களை
இறுக்கிப் போட்டு தலையில் முண்டாகுடன்
காலில் செருப்புமாக நின்றார் என்றால் ஜம்ன்தார்
தான்.

வெள்ளிக் கூரடித்த கைப் பிரம்பை வலது
கையால் சுழற்றியபடி, வெள்ளிச் செயினில்
தொங்கும் கடினாரத்தை கோட்டையில் இருந்து
இடது கையால் இழுத்தெடுத்து மணி பார்த்தார்
என்றால் பாதையில் நடப்பவர்கள் ஓடுவார்கள்,
'ஐயா மணியை பாக்குறாரு' என்றுபடி.

**அப்பாவுக்கு தோட்டம் வழங்கும்
சம்பளத்துடன் அவர் பெயரில் பல சில்லறைக்
கங்காணிகளின் பிரிவின்கீழ் பதியப்பட்டிருக்கும்
சகல தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் வேலை
செய்துள்ள நாட்களின்படி 'போனஸ்' காசை
தோட்டம் வழங்குகிறது.**

சட்டைக்கு மேல் அப்பா அணியும் அந்தக்
கோட்டில் உள்ளே மூன்று, வெளியே மூன்றாக
ஒரு பக்கத்திற்கு ஆறு பொக்கட்டுக்கள் இருக்கி
ன்றன, கோட்டின் இரு பக்கத்திலும் பன்னிரண்டு
பொக்கட்டுக்கள்.

வெளிப் பொக்கட்டுக்கள் ஆறுக்கும், மூடியும்
மூடிக்கு மேலாக நெல்லிக்காய் பருமனில் மின்னிக்
கொண்டிருக்கும் தங்க நிற பொத்தான்களும்
வெகு ஜோராக இருக்கும்.

பொத்தான்களிலிருந்து மூடியைக் கழற்றி
பொக்கட்டுக்களை திறந்து விட்டும் கொள்வார்
அப்பா - சம்பளத்துக்கு முன்.

அப்பாவின் வயிறு பெரியது! ஆனாலும்
தொப்பையும் தொந்தியும் என்று கூறுவதுபோல்
அசிங்கமாக இருக்கமாட்டார். உள்ளம்தான்
நோஞ்சானே தவிர உடல் ஆரோக்கியம்தான்.

இந்த இரண்டாயிரம் ஏக்கர் தேயிலையில்
அவர் ஏறாத மலையில்லை. இறங்காத
பள்ளமில்லை, காலடி படாத தேயிலையில்லை,
தாண்டாத காணில்லை. தெரியாத முகமில்லை!
மாட்டேன் என்று மறுத்த பெண்களும் இல்லை!

காலை ஒன்பது ஒன்பதரைக்கெல்லாம்
ஏதாவது ஒரு மலையில் நிற்பார்.

வேஷ்டி மறைக்காத முழங்காலுக்கு கீழே
சில்லென்று உரசும் பனி தோய்ந்த தேயிலை
வாதுகளை நீவி நெரித்துக் கொண்டு மலைக்குள்
இறங்கி தேயிலை அற்ற சிறு பொட்டலில்
கைப்பிரம்பை ஊன்றி அதில் சாய்ந்து அம்மார்.

பிரம்பின் ஈட்டி முனை சாரென்று மண்ணுக்குள்
இறங்கும். பிரம்பின் மேல் வளைவில்
குத்தியிருக்கும் இடுப்பை சற்றே அசைத்து
அம்மாவை சரிபடுத்திக் கொண்டு தேயிலையின்
மேலாக பார்வையை ஓட்டுவார்.

பார்வை எட்டும் தூரம்வரை பச்சையாகத் தெரியும். தேயிலைகளின் மேல் இளம் பச்சை நிறத்தில் எழுந்து நிற்கும் கொழுந்துகளை தழுவிக்கொண்டோடும் தென்றலுடன் ஓடும் அய்யாவின் பார்வையை மறித்துக் கொண்டு மேலேறி வருகிறான் பால்காரப் பழனி.

‘என்னடா சுணக்கம்?’ என்கிறார் கோபமாக.

‘சொணங்கலிங்களே அய்யாவு..... கிரிபண்டா இப்பத்தான் இறக்கித் தந்தான்’ என்றபடி தோளில் தோங்கும் குட்டிச் சாக்கை பத்திரமாக இறக்கி ஒரு போத்தலை எடுத்து பவ்வியமாக நீட்டுகின்றான் பழனி.

வலது கையால் போத்தலைப் பிடித்து முகத்தருகே கொண்டு செல்கிறார்.

புதிதாக வாடித்த தென்னங்களின் மணம் மனதை கிறங்க வைக்கிறது.

ஸ்கொட்லாண்டின் விஸ்கியும் அய்யாவுக்குத் தெரியாததல்ல! சுவைக்காததல்ல!

அந்த விஸ்கிக்கு இலங்கையின் பதிலாக இதைத் தருகிறான் கிரிபண்டா. கெட்டிக் காரனவன்!

‘இப்பத்தான் இறக்கித் தந்தான்’ என்று பழனி சொன்னதில் பொய் யில்லை.

போத்தலை லேசாக சொடுக்கி கழுத்தடிக்கு மேல் உச்சியில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் பூச்சிப் பொட்டுகளை விசிறியதறி விட்டு போத்தலை வாயில் வைத்தபடி அண்ணாந்தார் என்றால் மடமடவென்று ஒரு போத்தலும் உள்ளிறங்கி விடும்.

பஞ்சக் கூட்டமாய் மேலோடும் மேகத்தின் நிறத்திலேயே இருக்கின்றது போத்தலுக்குள் இருக்கும் கள்.

இரண்டையும் காலி பண்ணி போத்தலை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு வாயை அழுத்தித் துடைத்தபடி நீட்டமாக ஒரு ஏப்பம் விடுகின்றார்.

காலியான போத்தல்களை பைக்குள் போட்டுக் கொண்டு தேயிலைக்குள் மறைந்து விடுவான் பழனி.

மெதுவாக நிமிர்ந்து கைப்பிரம்பை உருவி எடுத்துக்கொண்டு மலைக்குள் இறங்கி விடுவார் அப்பா.

எட்டிக் காலெடுத்து காளைத் தாண்டும் போது வயிற்றுக்குள் ஊற்றிய பானம் தனியாகக் குலுங்குவதை உணர்கிறார்.

பகல் சாப்பாட்டிற்காக வீட்டிற்கு வருமுன் இதேபோல் இன்னும் ஒரு தடவை ஊற்றிக் கொள்வார். இதே பழனிதான் - ஆனால் மலை மாறி இருக்கும்.

மான் இறைச்சி, ஆட்டிறைச்சியுடன், இரண்டு மூன்று காய்கறிகளுடன் நாலெந்து பிங்கான் சோற்றை ‘ஆஸ் ஊஸ்’ என்று உறைக்க உறைக்கச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்தார் என்றால் நாலு மணிபோல் எழுந்து பெறட்டுக்களம் சென்று விடுவார். பிறகு வீடு வர இருட்டி விடும்.

அம்மா சாப்பிட்டார்களா இல்லையா...! பிள்ளைகள் சாப்பிட்டார்களாபள்ளிக்கூடம் சென்றார்களா... திரும்பி வந்து விட்டார்களா... மஹம் ஒன்றைப் பற்றியும் கவலைப்படமாட்டார் - கண்டு கொள்ள மாட்டார்.

பிள்ளைகளுக்குச் சுகமில்லை என்றால் அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள்!

அம்மாவுக்கே சுகமில்லை என்றால்?

மருந்து வரும், தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரி யிலிருந்து. மருத்துவச்சி கிழவி வருவார், மருந்து கொடுக்க. அவளைத் தேடிக்கொண்டு அவளுடைய மகள் வருவாள், இடுப்பிலேந்திய இரண்டு வயது மகனுடன்.

ஆனால் அப்பா மட்டும் வரமாட்டார்.

அந்தி ஆறேழு மணிபோல் அப்பா வருவார்.

‘எப்படி இருக்கே, மருந்து குடுத்தாளு வளா...?’ என்று கேட்பார்.

பதிலுக்கு காத்திருக்க மாட்டார். போய் விடுவார். போகும்போது கிழவியின் மகளைப் பார்த்து ‘பயலை ஒங்காயிகிட்ட விட்டுவிட்டு தேத்தண்ணியை எடுத்துக்கிட்டு உள்ளூற வா’ என்பார்.

**அந்தக் கோட்டுடன்
அப்பாவைக்**

**காண்பவர்கள்
‘இன்னைக்கு சம்பள
நாளா?’ என்ற**

எண்ணிக் கொள்வார்கள்.

அப்பாவின் இந்த அழைப்பில் உள்ளத்தம் சின்னப் பையனான எனக்கு அப்போது தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மாவுக்கு ...!

அம்மாவின் சுகவீனம் எத்தனை பலமானதாக இருந்தாலும் உடனே மறைந்து விடும். எழுந்து விடுவார்கள்.

மிஞ்சிய சாப்பாட்டையெல்லாம் அள்ளிப் போட்டுக் கட்டிக்கொடுத்து மருந்து கொடுக்க வந்தவர்களை கூட்டத்தோடு அனுப்பி விட்டுத்தான் மறுவேலை அப்பா எரிமலை போல் அக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

கொம்பு சீவி விடப்பட்ட சண்டைக் காளையோல், அம்மாவைக் குத்திக் கிழிக்கத் தொடங்குவார். அம்மா அடிபடுவதும் தெரியாது! அழுவதும் கேட்காது!!

அப்பா தோட்டத்துக்குத் தனியாகத்தான் வந்தாராம். அதுட்ட ஆளில்லாமல், கட்டுப்படுத்த மனைவி இல்லாமல், காட்டெருமை போல் தோட்டத்தைச் சுற்றி வந்தவரை வெள்ளைக் காரன் கூப்பிட்டு உபதேசம் செய்தானாம்.

“இது உனக்கும் சரியில்லை. எனக்கும் சரியில்லை. தோட்டத்துக்கும் சரியில்லை. ஊருக்குப் போய் பேசாமல் கல்யாணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வா” என்று.

இவரும் போய் அம்மாவைக் கட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்.

அடித்தாலும், மிதித்தாலும் கேட்க ஒரு நாதியில்லை அம்மாவுக்கு. திருத்தி எடுத்து விடலாம் என்று பொறுமையுடன் தான் இருந்திருக்கின்றார்கள்

பணம் மனிதனை யோசிக்க விடுவதில்லை - வந்து கொண்டே இருக்கும் போது!

கை நிறைய பணம் இருக்கும் போது ஏது கவலை! ஏன் கவலைப்பட வேண்டும், அனுபவிக்கத் தயங்க வேண்டும், என்பது அப்பாவின் சித்தாந்தம்.

பத்தாம் திகதி சம்பள தினத்தன்று அந்த பன்னிரண்டு பொக்கெட் கோட்டுடன் அப்பா சம்பளத்து வாசலில் நிற்பார்.

ஆட்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் போட்டு முடிந்ததும். அந்தா, இந்தா என்று இருட்டிக் கொண்டு வரும். அந்த அந்தி வேளையில் தனியாக வந்து ஜன்னல் முன் நிற்பார்.

துரையும் அப்பாவும் பரஸ்பரம் சலாம் சொல்லிக் கொள்வதுடன் சம்பளத்தை எண்ணி அவரிடம் நீட்டுவார் துரை.

குனிந்து இரு கரங்களால் அதை வாங்கி, கோட் பட்டன்களை கழற்றி உள்பக்கெட் ஒன்றுக்குள் சம்பளத்தை திணித்துக் கொள்வார்.

உள்ளிருந்து சம்பளம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் கிளார்க்கய்யா ‘டப்’ பென்று செக்ரோலை மூடி முதல் பக்கத்தைப் புரட்டி முதல் பெரட்டிலிருந்து வாசிக்கத் தொடங்குவார். செக்ரோலிலுள்ள இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அத்தனை தொழிலாளர்களுக்கும் அவருடைய பெயருக்கடியில் தான்!

ஒவ்வொரு சில்லறை கங்காணியின் பெயருக்கடியிலும் பதியப்பட்டிருக்கும் ஆட்களுக்கேற்ப - அவர்கள் வேலை செய்தி

ருக்கும் நாட்களுக்கேற்ப அவருக்குப் பணம் கிடைக்கும்.

முதல் பக்கத்து கங்காணியின் பெயரை வாசித்து அதன் பிறகு தொகையை வாசிப்பார் கிளார்க்கய்யா. துரை எண்ணி நீட்டுவார்.

அப்பா அதை வாங்கி ஒரு பக்கட்டுக்குள் திணித்து கொள்ளுவார்.

மறுபக்கம் மறுபக்கம் என்று கிளார்க்கய்யா வாசிக்க துரை எண்ணி, எண்ணி நீட்ட அப்பா வாங்கி, வாங்கி திணித்துக் கொள்வார்.

அதற்காகத்தானே இந்தப் பன்னிரண்டு பக்கெட் மேலங்கி - சம்பளத்தன்றைக்கு மட்டும்!

எல்லாம் முடிந்ததும் கோட்டை இழுத்து, முன்பட்டன்களை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு முட்டி, முட்டிக் கொண்டிருக்கும் பக்கெட்டுக்களைத் தட்டித் தட்டித் தடவி விட்டபடி நடந்து வருவார்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் கோட்டை கழற்றி தன்னுடைய உள்ளறையில் மாட்டிவிட்டு குளிக்கச் செல்வார்.

வலது கையில் மூன்று விரல்களை தொண்டை வரை விட்டு அழுத்தித் தேய்த்து காறித் துப்பியபடி ‘கிருஷ்ணா’ என்பார்.

‘ஆகுதுங்க’ என்று பதில் வரும்.

எண்ணையில் வதங்கும் காளானும் வெள்வால் இறைச்சியும் ‘கம கம’ வென்று அந்தக் குரலுடனே கொல்லைவரை ஓடி வந்து மூக்கைத் துளைக்கும்.

தொண்டமானுக்கு எதிராய் வீரகேசரியின் “கோவம்”...?

அண்மைக்காலமவரை தொண்டமானையும் மலையகத்தின் பத்தாம் பசலித் தலைமைகளையும் காலம் காலமாக அடிவருடி, துதி பாடுதலையே தனது ஒரே நோக்காகக் கொண்டிருந்த வீரகேசரி தற்போது தொண்டமான் அவர்களை விமர்சிக்க, திட்டித் தாக்க கச்சை கட்டியிருக்கிறது.

இது பொறுத்து அதாவது இறுக கச்சை கட்டியுள்ளது பொறுத்து ஒரு இலக்கிய ஆர்வலர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“இதுகாலமவரை தொண்டமானையும் ஏனைய புனித்துப்போன தலைமைகளையும் போற்றி வருவதிலேயே, திட்டமிட்டுக் கட்டு வளர்ப்பதிலேயே தன்னை மறந்து தலைகால் புரியாமல் அம்மணமாக நின்றது இப்பத்திரிகை. இன்று திடீரென வெட்கம் வந்து கச்சை கட்டிக்கொண்டு திரிகின்றது போலும். தொண்டமானிடம் வீரகேசரிக்கு அப்படி என்ன ஒரு கோபம்? ஐ.தே.க.வில் சேரவில்லை - சேரவேண்டும் என்றா? அல்லது தொண்டமானை பாடித்

திரிந்ததில் மக்கள் மத்தியில் தனது “வசூல்” குறைந்து விட்டது என்றா...?”

நல்ல கேள்விகள்தான். இவர்களின் கோபம் தொண்டமான் ஐ.தே.க.வில் சேர்ந்த வடனையே நாளை மாறிவிடும். ஆனால் காலத்தின் இன்றைய உண்மையான தேவைகளில் ஒன்று - மக்களின் நலனை சரியாய் உண்மையாய் முன்னெடுக்கும் ஒரு -பத்திரிகைதான்.

குளித்து முடித்து அறைக்குள் அவர் நுழைகையில் சுத்தமான மேசையில் சின்டெக்ஸ் சிம்னி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

எண்ணெயில் வதங்கிய காளான் ஒரு தட்டிலும், பொன்னிறத்தில் பிரட்டிய வெளவால் இறைச்சி ஒருதட்டிலுமாக ஆவி பறக்க காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

மேசைக்கடியில் ஒரு முட்டி நிறைய கித்துள் கள்ளும், அள்ளி ஊற்ற கைப்பிடி வைத்த மங்கும், ஊற்றிக் குடிக்க பூப்போட்ட பெரியதொரு கிளாசும் தயாராக இருக்கும்.

இவையனைத்தையும் தயார் செய்த கிருஷ்ணன் என்னும் கிருஷ்ணா இருக்க மாட்டான்.

அவன் லயத்துக்கு போயிருப்பான்!

அப்பா அந்த அறைக்குள் நுழைந்து கதவை ஒருக்கனித்துக் கொண்ட பின், நாங்கள் யாரும் உள்ளே போய் விடாமல் அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

உள்ளே போய்விட்டோம் என்றால் ஒரு கிளாஸ் குடித்துவிட்டு இறைச்சி மென்றபடிதான் வெளியே வருவோம்.

கன்றுக்குட்டிக்கு மருந்து பருக்குவது போல் கழுத்தைப் பிடித்தணைத்து மடியில் அழுக்கிக் கொண்டு வாயிலூற்றி அனுப்பி விடுவார் அப்பா! அதனால் அவரே கூப்பிட்டாலும் என்னையோ, தங்கையையோ உள்ளே அனுப்ப மாட்டார்கள் அம்மா.

‘நான் போறேங்கம்மா’ என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டே போவான் கிருஷ்ணா.

இந்தக் கிருஷ்ணா, அப்பாவின் எடுபிடி. நேரம் காலம் என்றில்லாமல் வருவான், போவான். அவன் அப்பாவுக்கு வெளவால் இறைச்சியும், திப்பிலி கள்ளும் தயார் செய்வதே அலாதி!

எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும் மா, பலா, வாழை மரங்களிடையே மொழு மொழுவென்று வளர்ந்து நிற்கின்றன நாலைந்து திப்பிலி மரங்கள்.

மாமரத்தின் உச்சிக்கு மேலாக இலை பரப்பி நிற்கும் இத் திப்பிலி மரங்களில் பவ்வியமாக ஏறி பாளை சீவி முட்டி கட்டி வைக்கும் பணி

கிருஷ்ணாவின்னுடையது. வேஷ்டியை மடித்துத் தார் பாய்ச்சி கோவணமாகக் கட்டிக் கொண்டு, இடுக்கில் குட்டிச் சாக்கும் அதற்குள் மின்னும் கூர் கத்தியுமாக அவன் மரமேறுவதே ஒரு கலை.

குசனி ஜன்னல் வழியாக நானும் அம்மாவும் அதை ரசித்தபடி நின்றிருக்கின்றோம்.

பழச்சுவையின் கிறக்கத்தில் பலா மரக் கிளைகளில் தொங்கித் தூங்கும் வெளவால்கள் கிருஷ்ணாவின் பாளை துட்டும் ஒலி கேட்டு படபடத்து பறந்தோடும் காட்சி அற்புதமானது.

வேலியை ஒட்டி நிற்கும் நாலைந்து பஞ்சு மரங்கள் கித்துள் மரத்துடன் போட்டி போட்டு வளர்ந்திருக்கின்றன.

நாலைந்து மரத்திலும் வெற்றிலைக்கொடி மரம் தெரியாமல் பற்றிப்பட்டு, மரத்தின் கழுத்து வரை காற்றாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

வாரத்துக்கொரு தடவை என்று வெற்றிலை ஆய்வுதூடன் அடுக்கி கட்டி தோட்டத்து ஆட்களுக்கு விற்பதும், சம்பளம் போட்டபின் காசை வாங்கி அம்மாவிடம் கணக்குடன் கொடுப்பதும் கிருஷ்ணாவின்னுடையது தான்.

வெற்றிலைக் கொடியில் மஞ்சள் மஞ்சளாய் காய்கள் தெரிந்தாலோ, அல்லது பழுத்த வெற்றிலை தரையில் உதிர்ந்திருந்தாலோ அப்பா கிருஷ்ணாவை ஏசுவார்.

‘அப்பாவுக்கு ஆய நேரம் கெடக்கலியோ.... நான் முழுக்க செறைக்கிறீர்களே’ என்று.

பஞ்சு மரத்தடியில் விரல் விரல் நீளத்தில் பூச்சி பூச்சியாய் விழுந்து கிடக்கும் வெற்றிலைக் காய்களை நானும் தங்கையும் வெற்றிலை மெல்வதுபோல் மென்று துப்புவோம், அது தரும் வித்தியாசத்திற்காக.

இரண்டு காய் மென்றால் போதும் நாக்கு தடித்துக் கொள்ளும்! வாய்குள்ளே நாக்கு பெரிதாகி விடும். உணர்வு குஷியாக இருக்கும். கொஞ்ச நேரம் தான். பிறகு சரியாகி விடும்.

அம்மாவிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற கிருஷ்ணா இரவு பத்து மணிபோல் திரும்பி வருவான்.

அம்மா சாப்பாடு கொடுப்பார்கள். சாப்பிட்டு முடித்து சாமான் சட்டுக்களை கழுவி வைப்பான். நாங்கள் படுக்க சென்ற பிறகு அதேபோல் கோவணக் கட்டும் குட்டிச்சாக்குமாக கித்துள் மரத்தில் ஏறுவான்.

இடுப்பில் தொங்கும் குட்டிச்சாக்கில் கூர்மையான நூனி வளைந்த கத்தியும் புது பெட்டறி போட்ட டோர்ச் லைட்டும் இருக்கும்.

இப்போது மரம் ஏறுவது பாளை சீவ அல்ல, வெளவால் பிடிக்க.

திப்பிலி கள்ளுடன் வெளவால் இறைச்சி பிரட்டல் இல்லாவிட்டால் அப்பா ரெட்டைக் குழல் துப்பாக்கியைத் தூக்கிக் கொள்வார் என்பது கிருஷ்ணாவுக்குத் தெரியும்.

ஆகவே தான் விஸ்வாசமிக்க கிருஷ்ணா, இந்த அர்த்த ராத்திரியில் திப்பிலி மரம் ஏறுகின்றான். வெளவால் பிடிக்க.

டோர்ச்சின் உதவியுடன் திப்பிலி மரத்தின் ஓலைக்குருமிக்குள் வசதியாக உட்கார்ந்து கொள்வான். ஊரே இருண்டு கிடக்கிறது உச்சி மரத்தில் இவன்.

கீழைக்காற்றை
வாழ்த்திய
மலைகளில்
ஒன்று
அவன் இதயம்

மக்களின் சங்கமத்தில்
மலைகளின் சாரத்தை
பிழிந்துணர்ந்து
ஆர்ப்பரித்த
இதயம்
அவனது ..

காதலையும்,
சற்றே முகர்ந்து
அதன் சுகந்தத்தின்
தூய்மையில்
மௌனமாய் கரைந்த
ஆத்மா அவனது

தோழரின் திரளில்
முனைப்பை தேடி
அத் திரட்சியின் செழுமையில்
சுவைத்து சுவைத்து
வியந்து திரிந்த
புனித மனம்
அவனது

உழைப்பு
மனித உழைப்பு ...
வணங்குகிறேன்

இரு
கரம் குவித்து
தாள் பணிந்த
நாகரீகம்
அவனது
அறிவோம்

எத்தனை தினம்
நின் கண்கள்
இவ் வானத்தை
தேடியிருக்கும் ...

எத்தனை நாள்
நின் கண்கள்
மேகத்தைப் பிரித்து
பிரித்து பிரித்து
அளந்திருக்கும்

எத்தனை நாள்
நின் மனம்
அசைவறு நிலை
கேட்டு
அலைந்திருக்கும்

அவர்,
அல்லவராயின்
மாய்த்து
ஆனந்த கூத்திடு இங்கே
என்று
எத்தனை நாள்தான்
வேண்டி நின்றிருப்பாய் ...

காற்று
மாத்திரமல்ல
நீயும் கேட்டிருந்தாய்
எங்கள் பெண்கள்
விம்மி அழுத கதை ...

இனி,
கரங்கள் மெலிய
கரங்கள் மெலிய
காலமும் நெருங்க
கர்லமும் நெருங்க
மௌனித்து
மலைகளை மெதுவாய் அழைத்து
மலைகளே
என் அருமை
மலைகளே
நாளையும்
வருவான் மனிதன்
என்று பகன்ற
நாகரீகம் நினது

ஓர் சமூக
வரலாற்றின் நீள் அலையில்
நின் காலம்
சிறிது குறுகியது

அமைதி கொள்
நீ
பகன்றது போலவே
நாளையும் வருவர்
மனிதர் நிறைவர்

தேடி சோறு
நிதம் தின்னா
மனிதர்
நாளையும் வருவர்
எங்கும் நிறைவர் ...

துயில் கொள்
மலைகளிடை மலைகளாய்
மலைகளின் தோழமையுடன்
துயில் கொள்

தூய வசந்தத்தின்
இன்னுமொரு
பிறப்புக்கான
இங்கொரு வித்தாய்
வாழு நீ தோழா...

சுந்தரம்

கட்டியிருக்கும் முட்டியில் சொட்டுச் சொட்டாய் வடிந்திறங்கும் திப்பிலி பாணி கிறக்கம் கொள்ளச் செய்யும் ஒரு மோகனமான மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மோகனத்தை முகர்ந்து கொள்வதற்காக அல்ல, இவன் இப்படி சந்தடி செய்யாமல் உட்கார்ந் திருப்பது.

பலா இலை படபடக்கிறது. கிருஷ்ணா உஷாராகின்றான். நுனி வளைந்த கூர்கத்தி வலது கரத்தில் வாகமாக அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பலா மரத்திலிருந்து பறந்த வெளவால் திப்பிலி மர உச்சியை அடைகிறது. வடிந்திறங்கும் பாணியின் மயக்கும் மணம் அதை இழுத்து வந்து பானையிடம் விட, பானைக்குள் தலையை விடுகிறது கள்ளருந்த..

வலது கையிலிருக்கும் கத்தி முனையால் மெதுவாக - மிக மெதுவாக ஒரு கொத்து! 'கீச்' சென்று கத்தக் கூட நேரமிருப்பதில்லை அதற்கு.

கத்தியுடன் அதைத் தூக்கி இடது கையால் உருவியெடுத்து குட்டிச் சாக்கில் போட்டுக் கொண்டு மறுபடி சாய்ந்து அமர்ந்து கொள்வான்.

இரண்டொரு நிமிடத்தில் மாவிலை படபடக்கும் விரைன்று பறந்து வந்து பானைக்குள் தலையை விடும்.

கிருஷ்ணா நிமிர்வான். ஒரு கொத்து பிறகு குட்டிச் சாக்கிற்குள்...

‘இப்படியே ஒரு இருபதுக்குமேல் கொத்தினால் தான் ஒரு இரண்டு அகப்பை இறைச்சியாவது தேறும்.

நாளையை சமாளிக்க இது போதும் என்று தெரிந்த பிறகே மெதுவாக மரத்தை விட்டிறங்கி தோலுரித்துக் கழுவி உப்பு மசாலா போட்டுப் பக்குவப்படுத்தி பத்திரப் படுத்தி வைத்துவிட்டு முன் வாசலண்டை சாக்கை விரித்துச் சுருட்டிக் கொள்வான் கிருஷ்ணா.

விடிய கருக்கலில், வீட்டில் யாரும் எழும் முன்னமே எழுந்து சலசலத்தோடும் நீரோடையில் வாயைக் கொப்பளித்து முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு பெற்றுக் களத்துக்குப் போய்விடுவான்.

பெற்றுக்களத்தில் தன்னை ஆஜர்படுத்திக் கொண்டபின் பங்களாவுக்கு திரும்பி வந்து கூடச் கூட அம்மா கொடுக்கும் தேனீரைக் குடித்துவிட்டு மலைக்குப் போய் விடுவான்.

மலையில் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதே தேயிலைக்கடியில் மண் வெடித்திருப்பதைக் கண்டு கொள்வான். இடுப்பிலிருக்கும் கத்தி அல்லது 'சொரண்டி' ஏதாவதொன்றால் வெடித்திருக்கும் மண்ணிடம் நோண்டிப் பார்ப்பான்.

தரையைப் பிளந்துகொண்டு மேலெழத் துடிக்கும் காளானை, பெற்றோமக்ஸின் மெண்டிலைப் பாதுகாப்பதுபோல் மெதுவாகத் தோண்டியெடுத்து சுற்றிலும் பார்வையை மேயவிடுவான். பக்கத்துப் பக்கத்தில் எப்படியும் இரண்டொரு காளான் பூத்திருக்கும். தரைக்கு மேலிருப்பதை விட தரைக்குள் இருப்பதே சுவையாக இருக்கும் என்பதும், காளான் பிரட்டல் என்றால் அப்பாவுக்கு உயிர் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

காளானைக் கழுவி, பெரிது பெரிதாய் பிய்த்து உப்புத் தண்ணீரில் போட்டு அலசி பச்சை மிளகாய், வெங்காயத்துடன் நல்லெண்ணையில் பிரட்டி வதக்கி எடுத்து வைத்தான் என்றால்

'மாதா ஊட்டாத சோற்றை மாங்காய் ஊட்டும்' என்பதை பொய்யாக்கி காட்டுவான் இந்த கிருஷ்ணா.

முதல் நாள் இரவு பக்குவப்படுத்தி வைத்ததைத்தான் எண்ணையில் பொரியும் மணம் மூக்கைத்துளைக்கத் துளைக்க அள்ளித் தட்டில் வைக்கிறான்.

காளான் பிரட்டலும், வெளவால் இறைச்சிப் பொரியலும், கித்துள் கள்ளும் காத்திருக்க, குளித்து முடித்த அப்பா உள்ளே நுழைந்து கதவை ஒருகனித்துக் கொள்வார்.

வெள்ளைத் துணியால் திரி செய்து காதுக்குள் விட்டு தலை சாய்த்து சாய்த்துக் குடைந்து பெரிதாய் இரண்டு தும்மல் போட்டுக் கொள்வார்.

உள்ளிருக்கும் சிமினி விளக்கின் வெளிச்சம் வாலோடி வழியாகக் கோடாக எட்டிப் பார்க்கும் குசுனி வாசலை.

குசுனி வாசலில் என்னையும் தங்கையையும் மடியில் போட்டுக் கொண்டு குந்தியிருக்கும் அம்மாவை, உள்ளறையில் அப்பாவுடன் பிணைத்து வைப்பதாகத் தன்னை ஏமாற்றிக் கொள்கிறது அவ்வெளிச்சக் கோடு.

கூர்க் குச்சியால் ஒரு காளானைக் குத்தி வாயில் போட்டு புருவத்தை உயர்த்தி சுவைத்தபடி கிளாசை நிரப்புகின்றார்

அந்த மணமும் அது வியாபிக்கும் மயக்கமும் பிரான்சின் "கொக்நாக்" கிற்கு கொஞ்சமும் குறைந்ததல்ல!

ஒரே மூச்சில் ஒரு கிளாசையும் முடித்துவிட முடியாத பெரிய கிளாஸ் அது.

பாதியை மேசை மீது வைத்து விட்டு குச்சியால் ஒரு இறைச்சித் துண்டைக் குத்தி வாயில் போட்டு மென்றபடி, மாட்டியுள்ள பன்னிரண்டு பக்கெட் கோட்டை எடுத்து ஒவ்வொரு பொக்கட்டில் இருப்பதையும் உருவியெடுத்து மேசையில் போடுகின்றார்.

சில்லறைகளை ஒரு பக்கமாக மேசையில் தள்ளி ஒதுக்கி விட்டு, நோட்டுக்களை நூறு, ஐம்பது, பத்து, ஐந்து, இரண்டு என்று தரம் பிரித்து அடுக்குகின்றார்.

நோட்டுக்களை கண்களில் ஒற்றி, ரசித்து, முத்தமிட்டு எண்ணி அடுக்கத் தொடங்குகையில் முட்டியில் பாதி தீர்ந்திருக்கும்.

மொண்டு கிளாசில் ஊற்றும் போது கொஞ்சம் கொஞ்சம் மேசையிலும் ஊறத் தொடங்கும். தாள்கள் நனைந்து விடாதிருக்க நோட்டுக்களை மேசையில் சுவரோரத்துக்கு தள்ளி வைப்பார்.

அம்பிகா சுருட்டுக் கடையின் அசல் யாழ்பாணம் சுருட்டுக்காக அய்யாவின் இதழ் எங்கு?

ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கடித்துத் துப்பியபடி நெருப்புப் பெட்டி தேடுவார். இருக்காது..... 'இந்தா இந்தா' என்று இரண்டு தடவை அம்மாவைக் கூப்பிட்டு பார்ப்பார்.

பதில் குரல் வராது என்பது அவருக்கே தெரியும். மகனைக் கூப்பிட்டு பார்ப்பார். அம்மா அனுப்ப மாட்டார்கள். மகனைக் கூப்பிட்டு பார்ப்பார். மகனையே அனுப்பாத அம்மா மகனையா அனுப்புவார் !

அய்யாவும் கத்திக் கத்திப் பார்ப்பார். அவசர அவசரமாக வாய் புகை தேடும்.

கன்னம் இரண்டும் குழிவிழ வெறும் சுருட்டை இழுத்துப் பார்ப்பார். எரிச்சல் எரிச்சலாய் வரும்.

எரிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்கை அருகேயிழுத்து வாயிலிருக்கும் சுருட்டை சிமினிக்கு மேலாகப் பிடித்து இரண்டு இழு இழுத்துப் பார்ப்பார்.

திரி 'டப் டப்' பென்று விரோதிக்கும்.

விளக்கு அணைந்து விடலாம் என்னும் பயத்தில் தடுமாறும் கையால் எட்டி ஒரு நோட்டை இழுத்து சிமினிக்குள் விட்டுப் பற்ற வைத்து அதனால் சுருட்டைப் பற்ற வைப்பார்.

'பப்பப்' பென்று பல்லுக்கடியில் உதட்டிடுக்கில் என்று புகை பின்னி பின்னி வரும்.

அரைவாசி எரிந்த தாள் தரையில் கிடக்கும். கொஞ்ச நேரத்தின் பின் இழுக்கும் போது கன்னத்தில் குழிவிழும். புகை வராது.

இன்னுமொரு பாதி எரிந்த தாள் தரையில் விழும்.

அய்யாவுக்காக காத்துக் காத்திருந்து விட்டு, பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்து விட்டு படுக்கச் செய்து விட்டு அம்மாவும் சென்று படுத்து விடுவார்கள்.

விடிந்து பார்த்தால் அப்பா பெறட்டுக் களம் போயிருப்பார்.

பணத்தை எண்ணி பெட்டியில் அடுக்கி வைத்துவிட்டு மேசையை சுத்தம் செய்து தரையைக் கூட்டும்போதுதான் குறைந்தது ஒரு நாலைந்து தாள்களாவது கால் எரிந்த, அரை எரிந்த நிலையில் கூட்டுமாற்றுடன் தரையில் மிதந்து வரும்.

கடவுளுக்கும், காசுக்கும் நிறைய ஒற்றுமை உண்டு.

காசேதான் கடவுளடா என்று நினைக்காத பேசாத மனிதர் யாருண்டு.

"நானிருக்கப் பயமேன்"

'THE MORE YOU HONOUR ME

THE MORE I BLESS YOU'

என்பது போன்ற வாசகங்கள் ஆலயங்களில் இருப்பதுண்டு.

தன்னை மதிக்காதவனை பணமும் மதிப்ப தில்லைதான் !

'மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருக்கால் சென்று மதியாமை கோடி பெறும்' என்பது பணத்துக்கும் தெரிந்திருக்கத்தானே வேண்டும்.

**இப்போது காசிலேயே
புரண்டெழுந்தாவும்
அப்பா ஒரு நாள் நடை
மெலிந்து போவார்,
என்பது பணநோட்டைச்
சுருட்டி, சுருட்டு பற்ற
வைப்பதில் புரிகிறது.**

இப்போது காசிலேயே புரண்டெழுந்தாலும் அப்பா ஒரு நாள் நடை மெலிந்து போவார், என்பது பண்ணோட்டைச் சுருட்டி, சுருட்டு பற்ற வைப்பதில் புகிறது.

தன்னுடைய நன்னடத்தைகளால் அப்பாவின் துர்நடத்தைகளின் பேறுபேறுகளை பலவீனப் படுத்தியும், பின்னடையச் செய்து கொண்டு மிருந்த அம்மாவின் பிரிவும் அவரின் அழிவிற்கும் வீழ்ச்சிக்குமான முக்கிய காரணமாகிவிட்டது.

தேயிலை மலைக்குள்ளே கண்டும், காணாமலும் நடக்கும் எத்தனையோ வித்தைகள் அம்மாவின் காதுகளுக்கு வராமல் போனதில்லை. பொறுத்துக் கொண்டார்கள்.

சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து கூடையில் வைத்துத் தலையில் சுமந்து செல்லவும் அம்மா தயார்தான். ஆனால் அப்படி ஏதும் வீட்டுக்குள் நடக்க அம்மா இடம் கொடுத்ததில்லை.

தானும் பிள்ளைகளும் வாழும் - வலம் வரும் அந்த வீட்டை அம்மா ஒரு கோவிலு போலத்தான் எண்ணியிருந்தார்கள். வைத்திருந்தார்கள்.

அன்றொரு நாள் அம்மாவுக்குப் பலமான காய்ச்சல் வந்து விட்டது.

வழமை போலவே மருந்து வந்தது!

மருந்து கொடுக்க கிழவி வந்தாள்!

பிறகு மகள் வந்தாள்!

இருட்டியதும், அப்பா வந்தார் !

ஒப்புக்கு ஒரு வார்த்தை அம்மாவிடம் கேட்டு விட்டு 'உ கப்பை' எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வா என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டார்.

அதுதான் அம்மாவுக்கு வழக்கமான மருந்து. உடனே எழுந்து விட்டார்கள்.

திப்பிலிக் கள்ளும் வெளவால் இறைச்சியுமாக ரசித்துக் கிடந்த அப்பா கதவைத் திறந்தார். கோடாக வெளிச்சம் குசுனிக்கு ஓடி வந்தது. வெளிச்சத்தை மிதித்து நசுக்கிக் கொண்டு அப்பா நடந்தார். முகம் ஜிவ்வென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

குடுமியைப் பிடித்துச் சுருட்டி ஆட்டி அம்மாவைத் தூக்கினார்.

உடலில் சதைப்பற்றை இல்லாத மெலிந்த அம்மாவை தலை முடியைப் பிடித்தே உயர்த்தித் தூக்கினார்.

அம்மாவின் முகம் அவரின் முகத்தருகே வந்தது. அந்த மினுக்கத்தையும், வாயின் மணத்தையும் அம்மாவால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

சிரமப்பட்டு சிரமப்பட்டு அப்பாவின் முகத்திடமிருந்து தன் முகத்தை விலக்கிக் கொள்கின்றார்கள்

கையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் தலை முடியைத் திருகி, அம்மாவின் முகத்தை விலக்கிப் போகவிடாமல் பலமாகத் தன் முகத்துக்கு நேராகத் திருப்பிக்கொண்டு 'எங்கேடி அவ...?' என்கின்றார்.

**அம்மாவின் முகத்தை
விலகிப் போகவிடாமல்
பலமாகத் தன்
முகத்துக்கு நேராகத்
திருப்பிக்கொண்டு
'எங்கேடி அவ...?'
என்கின்றார்.**

அம்மா அனுப்பி விட்ட கதை அவருக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்...

'எங்கேடி அவ...? அனுப்பிட்டியா...!' என்றவாறு அம்மாவின் தலையை சுவற்றுடன் மோதுகின்றார்.

அம்மாவுக்கு இதெல்லாம் பழகிவிட்டதொன்று. சட்டை செய்ய மாட்டார்கள் - அலட்டிக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

'காய்த்த மரமாயிற்றே' என்று பிள்ளைகளை இறுக அணைத்துக் கொள்வார்கள் !

'கழுதைக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாயிற்றே' என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் !

தலையை சுவற்றுடன் மோதி வெளியே சத்தம் வராமல் 'நங்க நங்க' கென்று கழுத்து, தோள், முதுகு என்று நாலு சார்த்தி விட்டு வழக்கம் போல் அவர் போயிருந்தால் ஒன்றுமே நடந்திருக்காது.

ஆனால்.....!

எல்லா ஆரம்பங்களுக்கும் ஒரு முடிவு வேண்டும் தானே !

அப்பாவின் முடிவுக்கும் அன்று தான் ஆரம்பம்!

'அவளை ஏண்டி அனுப்புனே...? அந்தக் கிருஸ்ணப்பய ராமுக்குக் குணுகுணுகிட்டு உங்கூட வே குசுனிக்குள்ளாகக் கெடக்கூறானே நான் ஏன்னு கேட்டிருக்கேனாடி...'. என்றாரே பார்க்கலாம்....

பத்ரகாளி என்று நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு! ஆனால் பார்த்ததில்லை.

அன்று தான் கண்டேன்.

அப்படி மாறினார்கள் அம்மா.

தீக்கணைகளை ஜ்வாலையாய் விர்விர் ரென்று அம்பு போல் வெளியேற்றிக் கொண்டு ...

இரண்டு கண்களும் வட்டமாய், பெரிதாகி, பெரிதாகி புருவங்களை வெட்டிக் கிழித்துக் கொண்டு.....

நெற்றியில் இட்டிருந்த குங்குமம் இளகி நாசித்தண்டில் இரத்தமாய் இறங்கி சொட்டுச் சொட்டாய் வழிந்து கொண்டு

சட்டிகளாய்ப் பாய்ந்த தீக்கணைகளால் தாக்குண்ட அப்பா பதறிப் போனார். பத்ரகாளியை அவரும் அன்றுதான் கண்டிருப்பார் போலிருக்கிறது!

தலைமுடியைச் சுற்றிப் பிடித்திருந்த கை தளர்ந்தது.

மெல்ல மெல்ல உயர்ந்த அம்மாவின் இரண்டு கைகளிலும் கத்திகள்....

கை விரல்கள் ஒவ்வொன்றும் கூர் தீட்டிய அம்பு போல், நாணேற்றிய வில்லிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் விறைப்புடன் வேகத்துடன்....

இந்தப் பலம் எங்கிருந்து வந்தது!

அப்பாவின் கழுத்து அம்மாவின் பிடிக்குள் திமிர்கிறது..

போதையால் சிவந்திருந்த கண்கள், மேலும் சிவந்து பயத்தால் பெரிதாகி வெளியே வந்து விழுந்து விடுமாப் போல் துருத்திக் கொண்டு....

கழுத்தைப் பிடித்திருந்த கைகள் பிடியை இறுக்கவில்லை.

கழுத்தை நெறிக்கவில்லை.

ஒரு உந்து உந்தித் தள்ளின.

பின்னால் ஓடி சுவரில் மோதி தரையில் விழுந்த அப்பா எழுந்து தனதறைக்குள் ஓடி கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்.

சுவற்று மூலையில் விழி பிதுங்க பயந்து போய் நின்று கொண்டிருக்கிறோம் நாங்கள்.

அப்பாவின் பின்னால் விசை கொடுத்து விட்ட ஒரு சிலை போல் விரைவாக நடக்கின்றார்கள் அம்மா!

கொலைதான் விழப்போகிறது என்று நடுங்கி னோம் நாங்கள்.

அப்பாவின் அறையையும் கடந்து படுக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள் அம்மா.

அம்மாவும், அப்பாவும் சயனிக்கும் அந்தக் கட்டில்

பூவேலைப்பாடுகள் கொண்ட மரக்கால் களுடனான அந்த அசைக்க முடியாத கட்டில் அம்மாவின் கைப்பிடிக்குள் ஆடுகிறது.

ஆடும் போது அது எழுப்பும் ஒலி, 'கீரீச் கீரீச்' என்னும் அந்த ஒலி...அம்மாவின் காதுகளுக்குள் நாராசமாய் பாய்கிறது.

கட்டிலை இழுத்து தோட்டத்துக்குள் போட்டு லாம்பெண்ணையை அதன் மேல் ஊற்றினார்கள்.

சத்தம் கேட்டு எட்டிப்பார்த்த அப்பா 'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்று கத்துகின்றார். ஆனால் அருகே வரப் பயப்படுகின்றார்

கொழுத்திய தீக்குச்சியுடன் மதுரையை எரிக்கப் புறப்பட்ட கண்ணகி போல் அம்மா

அப்பாவின் கத்தல் அம்மாவுக்கு கேட்டதாகத் தெரியவில்லை.

திசு திசு வென்று பற்றிகொண்டு எரிகின்றது அந்தக் கட்டில்.

அப்பாவுடன் அம்மா பின்னிக் கிடந்த கோலங்களை இரவிரவாக தரிசித்த அந்தக் கட்டில்

அந்த உறவுக்காட்சிகளுக்கு சாட்சியாக இருந்த இந்த ஒரே கட்டில் அம்மாவின் கண்கள் கக்கும் ஜவாலை போல் திசு திசு வென்று எரிகின்றது.

பிள்ளைகள் இருவரையும் இரண்டுக் கரங்களில் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தவர்கள் தான்.....

அம்மா போய் விட்ட பிறகு அப்பா யார் யாரையோ வைத்துக் கொண்டு ஏதேதோ ஜால வித்தைகள் எல்லாம் புரிந்திருக்கின்றார்.

அழிவிற்கு பிறகு ஒரு சாட்சியா வேண்டும் !

தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாத இடமாகப் பார்த்து சென்ற அம்மா என்னையும் தங்கையையும் ஏதாவது ஒரு தோட்டத்தில் பெயர் பதிந்து மலையேறி கூலி வேலை செய்யும்படி மிகச் சுலபமாக விட்டிருக்கலாம்.

நாங்கள் படக்கூடாது என்று நினைத்து, சிரமங்கள் அத்தனையும் தானே பட்டு எங்களைப் படிக்க வைத்தார்கள்.

உடல் சோர்ந்தாலும் உள்ளம் சோராமல் அம்மா மேற்கொண்ட பணிகள் தூக்கிய பாரங்கள் ஏறி இறங்கிய மேடு பள்ளங்கள்.....

அம்மாவின் அந்த வைராக்கியம் இப்போது எனக்குத் தைரியமாக இருக்கின்றதுதிருப்தியாக இருக்கின்றது.

ஆண் துணையில்லாத குடும்பம் என்று நான் குலை நடுங்கத் தேவையில்லை.

அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

தெளிவத்தை
ஹோசப்

சென்னை - மாம்பலம்.

நண்பகல் வேளை.

நோக்காணலுக்காக சென்றிருந்த நேரம் கட்டிலருகே ஓர் நாற்காலியைப் போட்டு அமர்ந்திருந்தார். உள்ளே நுழைந்தவுடன் மனைவி அவரை கைத்தாங்கலாக பிடித்து எழுந்து நிற்க உதவி புரிந்தார். கட்டிலுக்கும் அந்த நாற்காலிக்குமிடையே ஒரு மூன்றடி இடைவெளி. கால்கள் நகரவில்லை. ஆனால் தீர்மானம் செய்தவராய் அடி எடுக்காமல் ஒரு உந்தலில் முடியாத கால்கள் இரண்டாலும் உந்தி எகிறி ஒரு எட்டில் கட்டிலை அடைந்து சாய்ந்து கொண்டார்.

அவ்வேளை சுபமங்களா உதவியாளர்களில் ஒருவர் சுபமங்களாவின் அடுத்த இதழுக்கான தயாரிப்புக்களோடு வர, கட்டிலில் அண்ணாந்து படுத்தவாறே ஒவ்வொரு தாளாக எடுத்து எடுத்து, விடயங்களை தலைக்கு மேல் பிடித்துப் பிடித்துப் பார்வையிட்டு திருத்தங்களைச் செய்து, செய்து செப்பணிட்டார்.

உதவியாளர் சென்ற பின், அவருக்காக கொண்டு வந்திருந்த நடேசனின் மலையக மக்கள் குறித்த வரலாற்று நூலை அவரிடம் நீட்டினேன்.

கஷ்டப்பட்டு பக்கத்திலிருந்த ஃபோனை எட்டியெடுக்க முயற்சித்தார். நான் எடுத்து

தர ஓர் இலக்கத்தை கூறினார். சுற்றினேன்.

‘ராஜதுரையா... கோமல்...’

‘.....’

‘ஒரு புத்தகம் ... அருமையாக இருக்கிறது... இலங்கையின் பெருந் தோட்ட மக்களைப் பற்றியது. ரெவ்விரண்டு பக்கமா பார்த்து எழுத முடியாதா...’

‘ம்... பரவாயில்லை...’

‘உங்களுக்கும் பிரச்சனை...வைஃபுக்குமா...’

‘ச்சா.. மோசம்... பரவாயில்லை... நான்

கண்ணனை கேட்கலாம்... உடம்பை
நல்லா பார்த்துக்குங்க... கவனமா இருக்
கணா... அது மடக்கியம்..

மற்றுமொரு இலக்கத்தை தந்தார்.
கழற்றினேன்

'கண்ணனா... கோமல் பேசுகிறேன்...

பேட்டியைத் தொடங்கிய போது கேள்வி
களுக்கு தீர்க்கமாய் பதில் அளிக்க
முற்பட்டார். தலீத் இலக்கியம், இன்குலாப்
எழுத்துக்கள் போன்றவை தொடர்பாய்
அவர் கொண்டிருந்த எண்ணப்பாடுகள்
தனித்தன்மை கொண்டதாயும் அவரு
க்கென அவர் வகுத்திருந்த நிலைப்
பாட்டுத் தளத்தை வெளிப்படுத்து

பவையாயும் தனது அபிப்பிராயத்தை
தன்னளவில் சமரசமின்றி தெளிவுற
முன்வைக்கும் பண்பு சார்ந்ததாகவும்
அமைந்திருந்தது.

அவருக்கும், அவரது குடும்பத்தவர்களுக்கும்
நன்றிகூட..

இன்றைய இலக்கிய உலகின்
முனைப்புற்ற தத்துவ போக்குகளாக
எவ்வெவ் போக்குகளை கினம்
காண்கின்றீர்கள்?

இங்கே மேல்நாட்டு தத்துவ
போக்குகளுக்கு ஊடாக பல புதிய
இலக்கியங்கள் இப்போது செய்யப்
படுகின்றன. உதாரணமாக மெஜிக்கல்
ரியலிசம் போன்றவை. இதை ஒட்டி
கதைகள் நாவல்கள் எழுதுவது இங்கே
இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இது
ஒரு பரிட்சார்த்தமான நடவடிக்கைதான்.

அடுத்ததாக தலீத் இலக்கியம் பற்றிய
முனைப்பு அதிகமாக இருக்கிறது.
ஒரு நான்கைந்து வருஷத்துல
ஏராளமான தலித் இளைஞர்கள்
தங்களுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்
களை வைத்து எழுதக்கூடிய தலித்
இலக்கியம் என்பது இப்ப பரவலாக
இருக்கு.

அதைப்பற்றிய விமர்சனங்களும்
கதைகளும் நிறையவே வந்துகிட்டு
இருக்கு. ஆகவே மேல்நாட்டு
தத்துவங்களை ஒட்டிய விஷயங்களும்,
கூடவே இங்கேயே உள்ள தலீத்
இலக்கிய போக்குகளும் இன்று
முனைப்பாக காண கிட்டுகின்ற
இலக்கிய போக்குகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

தலீத் இலக்கியத்தின் பலமான,
பலவீனமான அம்சங்களாக எதை
எதை காண்கிறீர்கள்?

மராட்டி இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டது
போல் தலீத்துக்கள் தங்களுடைய
வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுத
ஆரம்பிக்கும் போது அவர்கள் தாங்கள்
பட்ட கஷ்டங்கள், அவஸ்தைகள்
இவற்றையெல்லாம் எழுத முற்படும்
போது - அது ரொம்பவும் பவர்புல்
இலக்கியமாக - அமைகிறது. இது
அவர்களின் பலம். ஆனால் அதே
நேரத்தில் தலீத்தை வைத்து எழுத
முற்படும் சில இலக்கியங்களில்
கதாபாத்திரங்கள் தலீத்தாக இருந்த
போதிலும் தலீத்துக்கான உணர்வுகள்
அற்ற நிலையில் படைக்கப்படுவதையும்
காண்கின்றோம். இதை நாம் ஒரு
பலவீனமாக கருதலாம்.

உதாரணமாக...

தலீத்துக்களின் படைப்புகளின்
தலையாய அம்சமே தலீத்
உணர்வுகளும், போராட்ட குணம்
சங்களும் தான். அந்த தலீத் உணர்வு
களும் போராட்ட குணம்சங்களும்
இல்லாமல் தலீத்தைப் பற்றிய வாழ்க்கை
வரலாறு என்பது ஒரு பலவீனமான
அம்சம் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே
முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது தலீத்
இலக்கியம் கின்று முன்வைக்கக்
கூடிய அம்சங்களை தன்னுடைய
படைப்புகளில் உள்ளடக்கி,
பரிசீலனை செய்கு, பரிட்சை பண்ணி
வந்திருக்கின்றது. கின்று தலீத்
இலக்கியம் என்று சொல்லப்படும்

போக்கு எந்த வகையில் மேற்படி
முயற்சிகளில் இருந்து வித்தியாசப்
பட்டுள்ளது?

பொதுவில் பொருளாதார அடிப்
படையில், சமுதாயத்தின் அடித்தட்டு
களிலுள்ள அனைத்து உழைக்கும்
மக்களுடைய ஒட்டு மொத்தமான
போராட்டங்கள் அதைப்பற்றி எழுதப்படும்
இலக்கியங்கள் இவையே முற்போக்கு
இலக்கியம் எனப்படுகிறது.

இதில் தலீத்துகளும் உட்பட்டவர்கள்
தாம்.

ஆனால் மற்ற இலக்கியங்கள், மற்ற
முற்போக்கு இலக்கியங்கள் - இவற்றை
விட தலீத் இலக்கியத்தின் சக்தி
எதுவென்று கேட்பீர்களானால் - அது
தலீத் என்பவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக
கலாச்சார ரீதியாக இங்கே ஒடுக்கப்பட்டு
வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்ற
உண்மையாகும். இதுதான் ரொம்பவும்
முக்கியமான விடயம் மற்ற உழைப்பாளி
மக்களும் பொருளாதார ரீதியாக
ஒடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், கலாச்சார
ரீதியாக ஜாதிய அடிப்படையில் அந்தக்
குறிப்பிட்ட ஒடுக்கு முறைகளை
அவர்கள் சந்தித்தது கிடையாது.

ஆனால் தலீத் என்பவர்கள் பல
நூற்றாண்டு காலமாக கலாச்சார ஒடுக்கு
முறைக்கு - ஜாதிய ஒடுக்கு
முறைக்கு ஆளாகி வந்துள்ளார்கள்

முற்போக்கு இலக்கியத்தில் இந்த உணர்வுகள் வேறுபடுகின்றது. ஆக இதுதான் அடிப்படை வித்தியாசமாக இருக்கின்றது.

தலீத் இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியமாக இருந்தாலும் கூட இந்த கல்ச்சரல் டிக்ரேடேசன்- இது தலீத் இலக்கியத்தின் சிறப்பான அம்சமாக இருக்கிறது.

தலீத் இலக்கியங்களை உனக்கு வீக்கும் போது தலீத் மக்கள் சார்ந்த ஒரு சிறு முதலாளிய வர்க்கத்தையும் அவர்தம் நலன்களையும் சிந்தனைகளையும் உனக்கு விப்பதாகவே அமைந்து விடுகிறது. தவிர, சாதாரண தலீத் மக்களின், அவர்களின் போராட்ட உணர்வை பிரதிபலிப்பதாக அமைவதில்லை - இவ்வகையில் கீழ்முனைப்பு ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களோடு கிணைய முடியாத ஒரு முரணை தோற்றுவிப்பதாயுள்ளதாக இருக்கின்றது எனும் கருத்துக்கள் எழுந்துள்ளதை நாம் காண்கின்றோம். இச்சூழலில் தலீத் படைப்புகளில் பலவினமான அம்சமாக கதை கருதுவீர்களா?

உண்மையில் இது அவ்வளவு தூரம் பிரித்துப் பார்க்கக்கூடிய அளவுக்கு இங்கு இருப்பதாக தெரியவில்லை.

சாதாரணமாக, சிறு முதலாளிய பண்பு, பெட்டி பூர்ஷ்வா அம்சங்கள் என்பது எல்லா இலக்கியத்திலும் அப்போதைக்கு அப்போது தலைகாட்டிச் செய்யலாம். அது போன்று ஒன்றிரண்டு இங்கேயும் தலைகாட்டியிருக்கலாமே தவிர பொதுவில் இங்கே தலீத் இலக்கியம் என்பது தனக்கே உரித்தான இந்த ஒரு பின்னணியோடு, முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கான, அந்த அம்சங்களோடு சேர்ந்து ஒத்துழைக்கக்கூடிய ஒரு பின்னணியில்தான் இங்கே இயங்கி வருகின்றது. இப்படித்தான் நான் நினைக்கின்றேன்.

தலீத் இலக்கியத்தை மிக நன்றாக எழுதிக்கொண்டிருந்த சிலர் நீங்கள் முன்னே குறிப்பிட்ட மெஜிக்கல் ரியலிசம் அல்லது கட்டுடைத்தல் மாதிரியான போக்குகளால் வசீகரிக்கப்பட்டு அதை நோக்கி செல்வது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. கிந்நலை மாற்றங்கள் தலீத் இலக்கியத்தின் அம்மக்கள் சார்ந்த நோக்கை முன்னேற்றமா...?

இது ஒரு பிரதான போக்காக இல்லை.

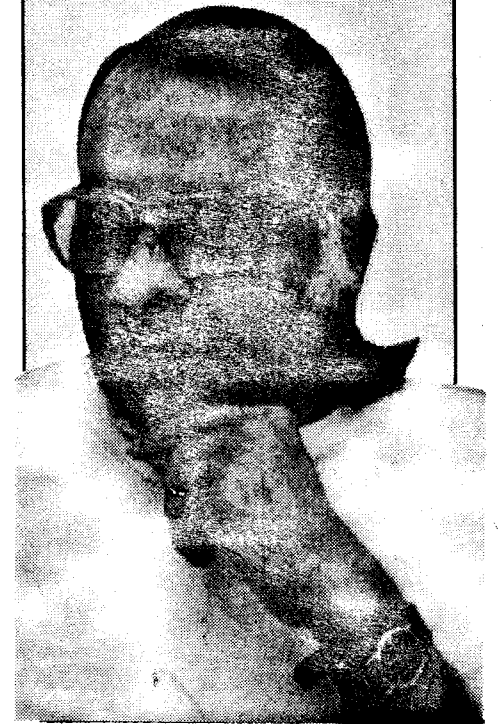
சிலர்...

ஓரிருவர்... கட்டுடைத்தல் என்பதோ ஏனையவையோ ஒரு பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் விவாதிக்கக்கூடிய ஒரு புது விதமான விமர்சன ஆயுதமாக இன்றைக்கு இருக்கின்றதே தவிர தலீத் இலக்கியம் என்பது ஒட்டு மொத்தமாக அதனை நோக்கி போய் கொண்டிருக்கிறது, என்றோ குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இத்தகைய நகர்வு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்றோ சொல்ல முடியாது.

கின்று யதார்த்த இலக்கியம் என்பதை நோக்கி அநேக கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. யதார்த்த இலக்கியம் என்பது ஒரு காலாவதியான கண்ணோட்டம் - ஒரு தேவைப்படாத இலக்கியம் - என்ற குரல் எழுந்தொடங்கியுள்ளது. அதே வேளை, யதார்த்தத்தை மீறி எங்கேதான் போவது என்ற குரலும் எழுந்துள்ளது. இந்த சூழ்நிலையில் யதார்த்த இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் எப்படி எடைபோடுகின்றீர்கள்.

எந்த காலத்திலுமே யதார்த்த இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் இருக்கத்தான் இருக்கின்றது. எந்த விதமான இலக்கிய போக்குகள் பிரவேசம் கொண்டாலும்கூட யதார்த்த வாதம் என்பது முக்கிய போராட்டமாகத்தான்

மார்க்சிய இலக்கியம்
ஆன்மீகத்தை
நிராகரிக்குமானால்
அது மார்க்சிய இலக்கியமே
அல்ல. மார்க்சிய
இலக்கியத்தில்
ஆன்மீகம் என்பது உண்டு.
ஆனால் ஸ்பிரிட்,
ஸ்பிரிட் கவலிசம்
என்பதிலிருந்து
கிது வேறு விதமானது.
மார்க்சிய இலக்கியம் ஆன்மீக
அம்சங்களை
புறக்கணிக்கின்றது என்று
சொன்னால்
அது மார்க்சியத்தை சரியாக
புரிந்து கொள்ளாததின்
வெளிப்பாடு என்று
அர்த்தப்படுமே, அன்ற
வேறல்ல.

ஒவ்வொரு துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தமும்
உன் ஞாபகங்களைத் தீட்டுகின்றன।

யுத்தம் தலைக்கு மேலாகி
நான் மூழ்கிவிட்ட பின்
சுவாசத்துக்கு தவிக்கின்றன
என்னுடைய நாட்கள்.

உயிரின் தாகம்
ஒவ்வொரு மனிதக் கண்ணிலும் செழித்திருக்கும்
எமன் அலையும் இத் தெருக்களில்
எனக்கென்று உனை தேட...
மலையும் நூலாய் மெலியும் வேதனை இது!
எங்ஙனம் நான் தாங்க!

என் நம்பிக்கைகள் எல்லாம்
என்னைக் கைவிட்ட பின்னும்
புயல் நடுவிலும் அணையாது மின்னும்
சீறு விளக்காய்
காதல் மட்டும் என்னிடம் எஞ்சியுள்ளது

நெருப்பின் நடுவிலும்
நின்று துளிர்க்கும்
உயிரின் வேரோ
இது (உண்மையின் சாறோ)

இந்த மயான இருளிடை
உனைத் தேடும்
என் கண்களின் பிரகாசத்திலேயே
வழிகள் உதிக்க,
வருவேன்...யுத்தம் தணிய
இடிபாடுகளின் அடியிலிருந்து
ஒளி தேடி
உன் உயிர்க்கொடி ஓயாது தாவி
மேல்வந்து தளிர்முகம் நீட்டும்...

நம் பார்வைகள் சந்திக்கும் தருணம்
நின்ற உலகு மறுபடி சுழலும்।

காதல் இல்லையெனில்
அழிவின் முடிவில்
ஓர் ஆரம்பம் நிகழாது.

வாசிப்பேன்

இருந்து வருகின்றது. இப்போக்கு இங்கு மாத்திரம் அல்ல, உலகம் முழுவதுமே காணக்கிடும் ஒரு போக்கு. மகத்தான இலக்கியங்கள் எல்லாம் யதார்த்த அடிப்படையிலேயே எழுதப்படுகின்றன. இன்றைக்கு யதார்த்த வாதம் தேவையில்லை எனும் வாதம் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய வாதமாக எனக்கு தென்படவில்லை. யதார்த்த வாதத்தில் இன்னும் சொல்லக்கூடிய விடயங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. மேலும் யதார்த்தவாதமே மக்களை வெகு சீக்கிரமாக அணுகக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

ஆனால் யதார்த்தவாதம் மாத்திரமே போதாது, என்ற கருத்து நிலையும் இன்று உண்டு.

சில விடயங்களில் யதார்த்தத்தையும் மீறி செல்ல வேண்டிய ஒரு சுட்டாயம் உண்டு. அத்தகைய விடயங்கள் வரும்போது யதார்த்தத்தை மீறலாம். ஆனால் அதற்கும் அடிப்படையாக யதார்த்தம் தேவைப்படுகின்றது. அதிலிருந்து வேண்டுமானால் அதனுடைய வெளிப்படுத்தும் முறைமை மாறிக் கொள்ளலாமே தவிர அதற்கும் அடிப்படை யதார்த்த இலக்கியம்தான் என்பதை மறுக்க முடியாது.

அதாவது பல்வேறு மட்டங்களில் இலக்கிய பரிசோதனைகள் நடந்தாலும்கூட (வெளிப்பாட்டு ரீதியில்) மெயின் டிரெண்டா நீங்கள் யதார்த்தவாதத்தையா காண்கிறீர்கள்?

ஆம், அதை மறுக்க முடியாது.

அண்மைக் காலங்களில் சில இலக்கிய போக்குகள் வணிக எழுச்சிக்கு ஆதரவாக புறப்படுவதாக தெரிகின்றது. உதாரணமாக சுஜாதா கணையாழியிலும் எழுதுகின்றார்,

‘கிவர்கள்

ஒரு தீவுகளாக வாழ
ஆரம்பிச்சிட்டாங்க.

முன்னால், ஒரு சமுதாய
உணர்வு என்ற உள்ளம்
கிருந்தது.

கிப்போதென்றால் நீங்கள்
ஒரு தனித்தீவு.
உங்களைச் சுற்றி,
ஒரு சிறிய வட்டம்.

குழுதத்திலும் எழுதுகின்றார். இந்த உதாரணம் பல கிளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை சமரசம் செய்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி தருவதாயுள்ளது. பரவாயில்லை, கிப்படி யிருந்தாலும் எமது இலக்கிய மரியாதைக்கு ஒரு பங்கமும் வராது என்ற மனநிலை ஏற்படுகின்றது. கதைப் பொறுத்து யாது கூறுவீர்கள்?

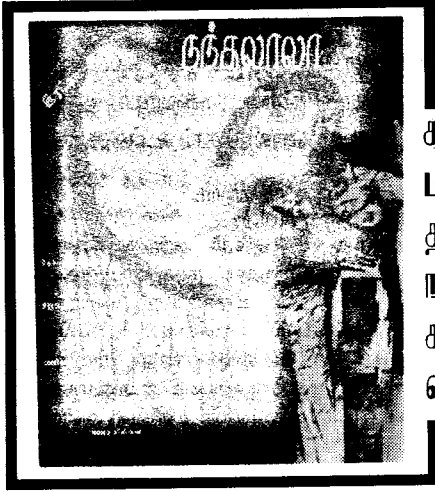
வணிக எழுத்து என்பது இலக்கியத் தோடு தொடர்பற்றது. இரண்டுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. சுஜாதா வணிக எழுத்தும் எழுதுவார். கணையாழி போன்ற பத்திரிகையிலும் எழுதுவார். ஆனால் இளைஞர்கள் வந்து, இது சரிதான் இப்படியும் எழுதலாம் என்று நினைப்பது தவறான போக்குத்தான்.

மௌனி பொறுத்து மீளவும் நிறைய கேள்விகளும் விமர்சன போக்குகளும் வந்து கொண்டு கிருக்கிறது. மௌனி எழுத்துக்களின் தலையாய-அம்சம் - ஒரு மயக்கம் தரும் போக்கு - ஒரு நனவிலி மனதின் வீழ்ப்பு என்றெல்லாம் கூறப்படுகின்றது. கிது ஒரு தலையாய நீரோட்டமாக உரம் பெறுமா...?

இலக்கியத்தின் தலையாய போக்காக இது எப்படி உருவாக முடியும். இது ஒரு போக்கு. இதுதான் போக்கு... இது தான் இலக்கியம் என்று சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது.

கிது தொடர்பில் நீங்கள் முன்னதாக குறிப்பிட்ட மெஜிக்கல் ரியலிசம் தொடர்பாய் ஒரு கேள்வி... சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றார்கள், புராண இதிகாசங்கள்கூட ஒரு வகையில் மெஜிக்கல் ரியலிசம்தான் என்று. கிவ்வகையில் புதிய தேவைப்பாடுகள் கிது தொடர்பில் கிடையாது என்று.

உண்மைதான். தமிழ் இலக்கியத்தில் இது போன்ற சில போக்குகள் இருந்தே வந்துள்ளன. பெயர் தான் புதிது.

க
ட
த
ந்
க
ள்

ஜெயபாலனின் வரிகள்

“வாழ்கின்ற வரைதான் மொழியும் இனமும்” என்ற ஜெயபாலனின் வரியால் நான் துணுக்குற்றேன்.

என் கண்களால் காணவேண்டிய வசந்தத்தை என் கண்களை குருடாக்கிய பின்பு எப்படி காண்பேன் அல்லது என் மொழியால் நீ பாட இசைந்தால், உனக்கொரு வசந்தம் உண்டு என்ற ஆதிக்கம் என்னை அச்சுறுத்தினால், ஆசை காட்டினால் எப்படி ஏற்பேன்? என் சொல்லால் ஈரப்படுத்தப்படாத ஒரு வார்த்தையை?

- இன்குலாப், சென்னை.

“போரின் நோக்கம் சரியாக நிர்ணயிக்கப்படல் வேண்டும் - முக்கியமாக மக்களின் நலனில் இருந்து அந்நியப்படாமல்” என்ற பொருளடங்கிய ஜெயபாலனின் கவிதை பாராட்டத்தக்கது. மக்களின் நலனை மிஞ்சி எந்த ஒரு போரும் தொடரப்படலாகாது.

- தேவபாலன், கொழும்பு

இன்குலாப் பேட்டி

இன்குலாப் பேட்டி நன்றாக இருந்தது. அதி தீவிர உணர்வு வேறு, அதி தீவிரவாதம் வேறு என்பதை உணர்த்திய பேட்டி. ஆயினும் பாரதி பற்றிய அவர் பதில், வேத கால ஈடுபாடு என்ற பாரதியின் நிலைப்பாடு குறித்து பழமைவாதம் பேசுவதாக எண்ணத் தூண்டுவதுபோல் குறிப்பிட்டுள்ளார். தனது சமகாலச் செயற்பாட்டில் பாரதி முன்னேற்றத்தை நாடினாரா, இல்லையா? வேதகால மீட்பை

எதற்கு பயன்படுத்தினார் - முன்னேற்றவா, பின்னடையச் செய்யவா? எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலாவது பின்னடைய பயன்படுத்தியிருப்பாராயின் அப்போது பழமைவாதம் பேசினாரெனலாம். இல்லை, அப்படியான எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்தையும் பாரதி விட்டுவைக்கவில்லை.

பின்னர் ஏன் பழையகாலத்தைப்பற்றி பேசவேண்டும்?

‘முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும் முண்டிருக்கு மிந்நாளினிகழ்ச்சியும் பின்னர் நாடு பெற்றியுந் தோகிலார்’

என்று “படித்தவர்” மயங்கிய காலத்தில் இதைச் செய்ய வேண்டியிருந்ததால் பழமையை பாரதி மீட்டெடுத்தார். அது இயங்கியல் கூறும் நிலைமறுப்பின் நிலைமறுப்புக்குரிய கட்டம். இது பாரதியிடம் முகிழ்க்கும் கட்டத்தின் நிலைமறுப்பின் நிலைமறுப்பைத்தான் வேதகாலப் பயணியில் காண்கிறோம். பழமையைக் கூறுவது வேறு, பழமைவாதம் என்பது வேறு.

“பட்டிக்காட்டான்” சிறுகதை நன்றாக உள்ளது. அதன் மறுபக்கம் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

ராமையா முருகவேளின் “சிறுவன்” செதுக்கப்பட்ட அளவுக்கு “மோனத்திருக்குடி வையம்” செப்பனிடப்படவில்லை. ஆயினும் நன்றாக இருந்தது.

- ரவீந்திரன், வவுனியா.

பாரதியைப் பற்றிய கணிப்பீடுகள் இரண்டு தளங்களில் இருந்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தொடர்ச்சியாகவே நடந்தேறி வந்துள்ளன. இன்குலாப்பின் பேட்டி ஒரு பார்வையை முன்வைத்துள்ளது. அதாவது பாரதியும் விமர்சனத்துடன் உள்வாங்கப்பட வேண்டியவரே என்ற அடிப்படையில். இவ்விவாதத்தை நந்தலாலா முன்னெடுக்க வேண்டும்.

- செ. கண்ணப்பிரான், மதுரை.

இன்குலாப்பின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை வெளிக்கொணரும் ஆரம்பப் பகுதியில் மெதுவாக நகரும் பேட்டி, அவரது கலை இலக்கிய கருத்துக்களை வெளிக் கொணரும் பிற்பகுதியில் மிகவேகமாக தாவிச்சென்று முடிந்து விடுகின்றதுஇதனால் இன்றைய இலக்கிய நிலவரங்கள் பற்றிய அவரது கருத்துக்களை அறிய முடியவில்லை.... ஜெயபாலனின் “ஆச்சி” நல்ல கவிதை. அவரது “துயர்ப்பாறையின்கீழ் துளிர்க்கும்

மனப்புல்” வரிகளில் மஹாகவி (சிறுபுல்) ரூபகம் வருகிறார். செவ்விந்தியனும் திருப்தி தருகிறார்.

ஆனால் எழுத்துப்பிழை நேர்ந்திருப்பதற்கு நீங்கள் ஏதும் சமாதானம் கூறுவீர்களாயின் தயவு செய்து சஞ்சிகை நடத்துவதை விட்டுவிடுங்கள்.

- வாசுதேவன், மட்டக்களப்பு.

ராமையா முருகவேளின் சிறுகதைகள்.

ராமையா முருகவேள் தனது சிறுவன் (இதழ் - 2) மோனத்திருக்குடி வையம் (இதழ் - 3) ஆகியவற்றுக்கூடாக தனது கொள்கைப்பற்றுடனும் இலட்சியப் பிடிப்புடனும் தனது பயணத்தை தொடர்வதாக தெரிகிறது. கதைகளின் கலையழகு வெகு இயல்பாகவே உள்ளடக்கத்துடன் ஒட்டியுள்ளது. இதற்கு அடிப்படையாக தத்துவ தெளிவும், சிருஷ்டத்திறனும் ஒருங்கிணைந்துள்ளமையே என குறிக்கலாம். இவையனைத்தும் சமூக மாற்றங்களின் வரலாற்றுரீதியான நியதியை உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதன் நிமித்தம் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கிய ராமையா முருகவேளின் ஆரம்ப சிறுகதைகள் மலையக சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு மேலும் நம்பிக்கை ஓளியூட்டுவதாக உள்ளது.

- லெனின் மதிவானம், அட்டன்.

“மோனத்திருக்குடி வையம்” கதையின் கடைசிப் பகுதியை படித்து முடிக்கும் வேளை கண்களில் கண்ணீர் திரையிட்டது. மேலும் வாசிக்க முடிய வில்லை. “பட்டிக்காட்டான்” கதையைப் படித்தபோது அருமையானதோர் மொழிபெயர்ப்பு புதுக்கவிதையை படிப்பது போலிருந்தது.

- பவ்ரா ஜஹான், வெல்சிரி.

பட்டிக்காட்டான்

நடை அற்புதமானது. “உழுது உழுது பெண்களின் கன்னங்களைப்போல மிருதுவாகவும், ஆவலைத் தூண்டுவதாகவும் இருந்த எழுது கிராமத்து வயல் மண் மிகவும் மாறிப்போய்விட்டது” என்றிவர் எழுதுகையில் ஒரு சமூகத்தின் சோகமே உள்ளடங்கி விடுகிறது - இவ்வரிகளில். ஆனால், ஏன் இப்படி விரக்தி தட்டும் வகையில் இக்கதையை முடிக்க முனைந்துள்ளார்....

- பாக்கியலக்ஷி, பண்டாரவணை.

ஒருமுறை மௌனமாக திரும்பி என்னைப் பார்த்தான். நானும் மௌனமாக அவனை பார்த்துவிட்டு மறுபுறம் புரண்டு படுத்துக் கொண்டேன். எவருக்கும் தூக்கம் வரவில்லை என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தே கிடந்தாலும் கதைக்க பிடிபடாமல் கிடந்தோம் நாம். அவன் இன்னும் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

* * *

அவனை முதன் முதலாய் எங்கள் பாடசாலையை அடுத்து அமைந்திருந்த சிங்கள வித்தியாலய திடலில் வைத்துத்தான் கண்டேன்.

அந்நாட்களில் நான் இன்னமும் இந்த விடுதி அறைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்க வில்லை.

தினந்தோறும் வீட்டில் இருந்தே பயணம்.

அப்படியான ஒரு நாள் காலை பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிய போது இவன் என் கண்ணில் பட்டான். தலையில் முஸ்லீம் மக்கள் அணியும் தொப்பியும் கையில் சில நூல்களுமாக பாதி நரைத்த தாடியுடன் ஒரு மாணவனுடன் கதைத்த வாறு நின்றிருந்த அவன் என்னைப் பார்த்ததும் புன்னகைத்தான்.

புன்னகை சில தினங்களில் மெல்ல 'குடமோர்னிங்' கூறும் அளவுக்கு வந்திருந்தாலும் இந்த அளவுடன் நிறுத்திக் கொள்வது பொருத்தமானது என்று எனக்குள் நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

காரணம் இல்லாமல் இல்லை. திட் காத்திரமான தோற்றம். சிங்கள வித்தியாலய ஆசிரியன். இந்த சுற்று புறங்களை சாராதவன். வீண் வம்பு எதற்கு.

இருந்தும் எனக்கே தெரியாத ஒரு காரணத் திற்காய் அவனை நாளும் அவதானித்தேன்.

நாள் பட, நாள் பட நாளும் அவன் குசலம் விசாரிக்கும் கூட்டம் பெரிதாகி கொண்டு சென்றது. மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விதியில் போகிறவர்கள் - வருகிறவர்கள், மாணவர்கள் எல்லோருடனும் மிகுந்த நட்புடனும் சிரத்தையுடனும் அவன் அளவளாவினான் என்பதையும் கவனித்து எச்சரிக்கை கொண்டேன். அவன் பெயர் அஹமட் என்பதையும் சிங்கள வித்தியாலயத்தில் அவன் கலைத்துறையில் படிப்பிக்கிறான் என்பதையும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டேன்.

நாட்கள் மேலும் செல்ல, தற்செயலாக ஒரு நாள், நண்பர்களுக்கூடு அவன் நாடகம் எழுதக் கூடியவர்களை தேடி திரிவதாக கேள்விப்பட்டு அதிசயித்தேன்.

விசாரித்துப் பார்த்தபோது, அவன் உண்மையாகவே நாடகம் தொடர்பாக மிகுந்த தீவிரமாய், தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள துடித்திருப்பது - துடிப்பது நன்கு புலனாகியது. ஆனால் நானோ நிதானத்தை கடைப்பிடிப்பதில் அவதானமாய் இருந்தேன்.

என்னுள் பல கேள்விகள் உருவாகின. சிங்கள வித்தியாலயத்தில் கடமை புரியும் ஒருவன் ஏன் தமிழ் நாடக நண்பர்களை தேடி அலைய வேண்டும்? சந்தேகப்பட்டாற் போல் பொலீஸின் கையாளோ?

ஆனால் இரண்டொரு தினங்களில் அவனே என்னுடன் தொடர்பு கொண்டான். நாடகப் பட்டறைகள், நாட்டுக் கூத்துகள், பொன்னர்-சங்கர், காமன் கூத்து என்று அவ்வப்போது திரிய முற்பட்ட என்னையும் பற்றி யாரேனும் அவனுக்கு எடுத்துக் கூறியிருக்க வேண்டும்.

மனம் ஒவ்வாமல் எச்சரிக்கையுடன் சில பட்டறை

**அவனை முதன்
முதலாய் எங்கள்
பாடசாலையை அடுத்து
அமைந்திருந்த சிங்கள
வித்தியாலய திடலில்
வைத்துத்தான் கண்டேன்.**

ஏற்பாட்டாளர்களின் விலாசங்களை அவனிடம் தந்ததுடன் மெல்ல சப்தம் செய்யாமல் நழுவி ஒதுங்கிக் கொண்டேன் நான்.

கிட்டத்தட்ட இதே காலகட்டத்தில்தான் என்னோடு ஒன்றாக படித்த கனகாஷம் நோபட்டும் முதன் முதலாக நியமனம் பெற்று எங்கள் வித்தியாலயத்துக்கு பணியாற்றுவென வந்து சேர்ந்தனர்.

இவர்களின் வரவு - முக்கியமாக நோபட்டின் வரவு - எனக்குள் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தியது.

நோபட் எனது பாலய காலத்து நண்பன் மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் என்னோடு ஒன்றாய் இருந்து நான் வாழ்ந்த லயத்து சுகங்களில் பங்கேற்றவன்.

அந்நாட்களில் விறகு பொறுக்குவ தானால் என்ன, குளிக்கப் போவதானால் என்ன, தேவாலயத்துக்கு போவதானால் என்ன அனைத்தும் இவனுடன் தான்.

இது போதாதென்று இவனது தந்தையும் எனது தந்தையும் தேயிலை செடிகளை உற்பத்தி செய்யும் 'தவரணையில்' ஒன்றாக வேலை செய்தது வேறு எமது நட்புக்கு வாய்ப்பாக போய் விட்டிருந்தது.

நோபட்டின் தந்தைத்தான் 'தவரணை கங்காணி'.

காலை, 'பேருக்கு' வேலை செய்பவர்கள். பகல் ஒரு மணியானதும் 'கை காக்கு' செய்வார்கள்.

'கை காக்கு' வேலை என்றால் குடும்பமே இறங்கிவிடும். நான், எனது அண்ணன், நோபட், அவனது அண்ணன் - அக்கா அனைவரும் வேலையில் ஈடுபடுவோம்.

தேயிலை குருத்தை 'பட்பண்ணி' அதன் முளைத்தலுக்கு தேவையாக 'கொட்டான்' அடிப்பதுதான் எங்கள் வேலை.

ஒன்பது அங்குல நீளமான பொலித்தின் பைகள் - இருபுறமும் வாய் பிளந்திருக்கும். அவற்றை சுருங்க விடாது மண்ணை அள்ளி போட்டு நிரப்பி வரிசையாய் அடுக்க வேண்டும்.

வளமான மண்ணை கிருமி கொல்லி களுடன் கலந்து ஒரு இடத்தில் சின்ன கும்மாளமாய் குவித்து வைத்திருப்பார்கள். அதை 'குட்டு சாக்கில்' அள்ளி சுமந்து எடுத்து வந்து வாய் திறந்த அப் பொலித்தின் பைகளில் அடித்து நிரப்புவோம்.

இந்த வேலையை எனக்கு முதன் முதலாக வனப்புற சொல்லிக் கொடுத்தவன் நோபட் தான்.

ஒரு கொட்டானுக்கு எமக்கு முன்று சதம் கிடைக்கும். போட்டா போட்டி போட்டு அடிப்போம்.

நான்கு மணித் தியாலத்தில் முன்னுறு நானுறு என்று அடித்த தினங்களும் உண்டு. அந்த தினங்களில் சந்தோஷத்துடன் காட்டுக்கு சென்று காட்டு தேங்காய் கொட்டைகள், பழங்கள் என்று கவைத்து மகிழ்வோம்.

இதுபோக, மாதா கோயிலுக்கு செல்வதும் இவனுடன்தான். அந்நாட்களில் இவன் மாதா கோயிலில் பாடுபவன் வேறு.

கனகாவோ எங்களின் பக்கத்து தோட்டக்காரன். நோட்ஸ்களை பகிர்வது, சேர்ந்து படம் பார்ப்பது போன்றவற்றிற்கூடு என்னுடனும் நோபட்டுடனும் கூட்டு சேர்ந்தவன்.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒரே வேரில் முளைத்து, பின் ஏதோ ஒரு வழியில் ஒரே வகையாக இணைந்து, பின் ஒரே பாடசாலையில் கடமையாற்ற வாய்ப்பு பெறுவது என்பது மனதுக்கு சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும் தருவதாய் இருக்கத்தானே செய்யும்.

போதாதற்கு மணியும் வந்து சேர். அதிபரை தொல்லை செய்து, அதைக் கூறி இதைக் கூறி இந்த அறையைப் பெற்று ஒன்றாக இருக்கத் தொடங்கினோம்.

இலக்கியம், படிப்பு, அரட்டை, கும்மாளம், என்று எங்கள் நேரம் ஒடினாலும் இம்மண்ணின் உன்னதத்தை காட்டக்கூடிய பதாகையை யார் உயர்த்தக்கூடும் என்ற அவதானிப்பிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டோராய் இருந்தோம் நால்வரும்.

ஆக, வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியுடன் தான் சென்று கொண்டிருந்தது. நாங்களோ லயத்து பயல்கள் என்ற இறுமாப்புடன் பாடசாலை, இலக்கியம் நாடக பட்டறைகள் என்று வலம் வந்தோம்.

இந்த குழலில்தான் அஹமட்டின் பிரசன்னம் தோற்றம் கண்டது.

சமையலுக்கான பொருட்களை வாங்குவோ

இன்றைக்கு நவீனமயமானவையாக கொள்ளப் படுகின்ற சில லத்தீன் அமெரிக்க கதைகள் எல்லாம் மகாபாரத கதைகளை ரூபகப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆக இவை முற்றும் முழுதாக புதிய விடயங்கள் என்று கூறி விட முடியாது.

முற்போக்கு இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை அவற்றுக்கும் ஆன்மீக அம்சத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆன்மீக வாழ்வை நிராகரிப்பதே இவற்றின் பிரதான போக்கு-எனவே தான் இவ்விலக்கியம் வெற்றி காணவில்லை, என்ற குற்றச்சாட்டு இதற்கு எதிரான அணியினரிடம் பரவலாக காணக் கிட்டுகின்றது. உண்மையில் மார்க்சிய இலக்கியம் ஆன்மீக அம்சங்களை நிராகரிப்பதாகவே நீங்கள் காண்கின்றீர்களா?

மார்க்சிய இலக்கியம் ஆன்மீகத்தை நிராகரிக்குமானால் அது மார்க்சிய இலக்கியமே அல்ல. மார்க்சிய இலக்கியத்தில் ஆன்மீகம் என்பது உண்டு. ஆனால் ஸ்பிரிட், ஸ்பிரிட்சுவலிசம் என்பதிலிருந்து இது வேறு விதமானது. மார்க்சிய இலக்கியம் ஆன்மீக அம்சங்களை புறக்கணிக்கின்றது என்று சொன்னால் அது மார்க்சியத்தை சரியாக புரிந்து கொள்ளாததின் வெளிப்பாடு என்று அர்த்தப்படுமே அன்றி வேறல்ல. மனிதாபிமானம் என்று வரும் பொழுதே ஆன்மீகம் என்பது சம்பந்தப்பட்டு விடுகிறது. மனிதாபிமானம் என்பதே ஆன்மீகம் சம்பந்தப்பட்டது தான்- மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உள்ளன்பு சம்பந்தப்பட்டது தான். ஆகவே மனிதாபிமான அடிப்படையில்

பிறக்கக்கூடிய மார்க்சிய இலக்கியம் எப்படி மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஆன்மாவை புறக்கணிக்க முடியும். ஆக ஆன்மீக வாழ்வு - ஆன்மீக அம்சம் என்பது மார்க்சியத்தில் உள்ளதுதான். அதனை மார்க்சியம் நிராகரிப்பதாயில்லை. கார்க்கியை உதாரணம் காட்டி பலதாம் கூறலாம்.

நவீன தமிழ் இலக்கிய விமர்சன போக்குகள் எப்படி இருக்கின்றன?

இங்கே (தமிழ் நாட்டில்) தமிழ் இலக்கிய விமர்சனங்கள் சரியாக வளர்ச்சியடைந்திருப்பதாக சொல்ல முடியாது. காரணம், இங்கே விமர்சனம் என்பது சில சில குழுக்களாக சேர்ந்து கொண்டு ஒரு குழுவை இன்னொரு குழு சாடுவது என்ற வகையில் அமைந்து கிடக்கிறது. இப்படியான ஒரு குறுங்குழுவாதம் ஒட்டு மொத்தமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஓர் தடைக்கல்லாக இருக்கின்றது என்று நினைக்கிறேன். விமர்சனம் என்பது மார்க்சிய அடிப்படையிலிருக்கலாம். அல்லது வேறு அடிப்படையிலும் இருக்கலாம். ஆனால் குறுங்குழுவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டு ஒன்றுபட்ட நோக்குடன் வளர வேண்டிய தேவை இருக்கின்றதென்று நினைக்கின்றேன்.

கிந்தக் குழு மனப்பான்மைக்கு பின்னணியில் ஒரு சமூக வேர் இருப்பதைக் காண்கின்றீர்களா அல்லது சில ஆர்வலர்கள் கருதுமாற் போல் கிது வெறும் சில்லறைத் தனமான ஒரு ஈகோ பிரபம் - எல்லோருமே ஒரு பெரிய 'கட்டவுட்' வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுவதன் விளைபயன்-அவ்வளவே என்று கருதுகின்றீர்களா?

அப்படி சொல்ல முடியாது. கிந்தக் கோஷ்டி மனப்பான்மை என்பது

அந்த 25 நாட்களும்

எனது முழு வாழ்வுமே

எனக்கு மறக்க முடியாத அனுபவமாய்

அமைந்து விட்டன.

இல்லை. ஈழத்து எழுத்தாளர்களை திருப்தி பண்ணுவதற்காக கிதையெல்லாம் சொல்லவில்லை. அதேசமயம் தமிழ் நாட்டிலக்கியம் மட்டமாக போய் கொண்டிருக்கிறது, என்றும் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் ஈழத்து கிலக்கியத்தில் ஒரு பாய்ச்சல், கின்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

அல்லது இந்த சிறு பத்திரிகைகளுக்கு கிடையிலான முரண் என்பதோ துவக்கத்தில் ஒரு தத்துவார்த்த அடிப்படையிலிருந்து வந்ததுதான். ஆனால் காலம் செல்ல செல்ல அகந்தை காரணமாகவும் தான்ங்கிறது காரணமாகவும் தனிப்பட்ட நபர்களின் ஆசா பாசங்களுக்கு இரையாகி போயிருது.

சென்றகால விமர்சன முறைமைகளை பார்த்தால் ஒரு புறமாய் கைலாசபதி, சீவத் தம் பி, வானமாமலை போன்றோர் தங்கள் பங்களிப்புகளை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மறு புறத்தில் க.நா.க., அல்லது செல்லப்பா போன்றோரைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. இப்போது நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறது?

இன்று ஸ்ரக்ஸ்கரலிஸம், டி கண்ஸ்ட்ரக்ஷன் (Structuralism, De-construction) லிங்குவிஸ்டிக் சார்ந்த விமர்சனம் என பல்வேறு கிளை பிரிந்த - 30, 40, 50 களில் இருந்த விமர்சன முறைமைகளில் இருந்து மாறுபட்ட விமர்சனங்களை காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

தமிழ் கிலக்கிய படைப்புகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அழுத்தமாக

தடம் பதித்து விட்டு சென்றுள்ள ஆளுமைகளான பாரதி, பாரதிதாசன், புதுமைப் பித்தன் போன்றோருக்கு நிகராக தடம் பதிக்க கூடிய ஆளுமைகள் தற்கால தமிழ் கிலக்கிய உலகில் உருவாகியுள்ளதை அல்லது உருவாகி வருவதை அவதானிக்கின்றீர்களா?

பாரதி, பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன் போன்றோர் அவர்களுடைய காலத்தில், அவர்களின் காலத்தை மீறி நின்றவர்களாவர்.

அது போன்று இன்று காலத்தை மீறி நிற்பவர்களாக கண்டு பிடிப்பது என்பது கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியமாகவே இருக்கிறது. பாரதிதாசன் போலவோ, பாரதியைப் போலவோ அல்லது புதுமைப்பித்தனைப் போலவோ - Ahead of time - என்று சொல்லக் கூடிய வகையில் காலத்தை மீறி நிற்பவர்களை காண முடிவதென்பது சற்று சிரமம் தான்.

இளம் வயது தொட்டே நீங்கள் வாழ்க்கையில் நிறைய கோணங்களையும் பக்கங்களையும் சந்தித்திருக்கக்கூடும். நீங்கள், வல்லிக்

கண்ணன் போன்றோர் சார்ந்திருக்கக் கூடிய ஒரு தலைமுறையை சேர்ந்த அன்றைய ஓர் கிளைஞனுக்கும் கின்று தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய கின்றைய கிளைஞனுக்கும் கிடையே எவ்வெவ் வேறுபாடுகளை காண்கின்றீர்கள்?

அது கொஞ்சம் வருத்தத்திற்குரிய விஷயம்தான். அன்றைய தலைமுறைக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு இலட்சியப் போக்கு, குறிக்கோள் இருந்தது. இன்று எந்த ஓர் கிளைஞனையும் வழியில் நிறுத்தி உனது குறிக்கோள் என்ன என்றால் எந்த ஒரு பதிலும் கிட்டாது. அந்த மாதிரி ஆகிப் போயிருச்சி. காரணம் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை இன்மை, கலாச்சார சீரழிவுகள்.. இவை அனைத்துமே மனித சாரத்தை, மனிதத்துவம் என்பதையே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கீழ் நோக்கி கொண்டு போயிருச்சி.

அவநம்பிக்கையை வாழ்க்கையில் கொள்ளல் கூடாது. நாளைக்கு மாற்றம் வரும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கே தவிர, பொதுவாக உற்சாகம் கொடுக்கக் கூடியதாக நிலைமை இல்லை.

இலக்கிய பேரங்கில் முனைப்புற்ற சில போக்குகள்

ஜூலை 5-7-96 இல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், இந்து கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களத் துடன் இணைந்து இலக்கியப் பேரங்கு ஒன்றினை கொழும்பில் நடாத்தியது. இப்பேரங்கில் தமிழக எழுத்தாளர்களாகிய பொன்னீலன், வல்லிக்கண்ணன், தாமரை ஆசிரியர் எஸ். மகேந்திரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இலக்கிய ஆய்வரங்கு நிகழ்வில் முதல்நாள் நிகழ்வாக சிறுகதைகள், நாவல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இடம்பெற்றன. இதில் “1950 - 80 வரை ஈழத்து நாவல்கள்” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை சமர்ப்பித்த செல்வி சூரியகுமாரி பஞ்சநாதன் ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தில் சிறந்த நாவல்கள் தோன்றவில்லை எனவும், எனவேதான் தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் போன்றோர் ஈழத்தில் நாவலே இல்லை என்று கூறிவருகிறார், எனவும் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டார். “1980 க்குப் பின் ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள்” என்ற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரை சமர்ப்பித்த செல்வி நதிரா மரிய சந்தனமும் ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தில் 80 க்குப் பிறகு தரமான நாவல்கள் தோன்றவில்லை என்ற கருத்தை முன்வைத்துச் சென்றார்.

இரண்டாவது நாள் ஆய்வரங்கில் “1950 - 80 வரை ஈழத்துக் கவிதைகள்” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை சமர்ப்பித்த கலாநிதி நு. மானின் ஆய்வு முறைமை மஹா கவியை நியாயப்படுத்தும் இலக்கையே தலையாய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. மேலும் அழுத்தமாக கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் மஹாகவியை மறைத்து விட்டார்கள் என்றும் சுட்டிக் காட்டினார். அத்துடன் சுபத்திரனை தீவிரவாத கவிஞர் எனக் குறிப்பிட்டு அதனைப் பற்றி பேசு போதிய அவகாசம் இல்லையெனக் கூறிவிட்டார். இறுதியாக பதிலுரையிலும் தனது தளத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “எனக்கு சுபத்திரன் ஒட்டவில்லை. நான் மஹாகவியைப் பற்றித்தான் பேசவேன். அதுதான் எனது தளம்” என்று தனது தளத்தை தெளிவாக சுட்டிக்காட்டிச் சென்றார்.

“1980க்குப் பின் ஈழத்து கவிதைகள்” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை சமர்ப்பித்த செ. யோகராசா ஈழத்தில் கவிதைத் துறை வளர்ச்சியடைந்த அளவுக்கு புனைகதைத்துறை வளர்ச்சியடைய வில்லை, என்பதை கோடிட்டுக் காட்டி அதற்கான பின்னணி, மூத்த விமர்சகர்களது

பார்வை கவிதைத் துறையில் படாமையே ஆகும் என்ற “பொன்னான்” கருத்தை முன்வைத்துச் சென்றார்.

இப்பேரங்கு கலந்துரையாடலுக்கான நேரத்தையும் அவகாசத்தையும் முக்கியப்படுத்தாத போதும் இறுதியாக 2 மணித்தியாலங்களை ஒதுக்கி வழங்கியது. இக்கலந்துரையாடலில் இடம்பெற்ற விவாதங்கள் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும், அவற்றை மறுத்துரைத்தும் இடம் பெற்றன. அவற்றை சுருக்கமாக நோக்குதல் அவசியமாகும். இக்கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்ட திரு. ஜேம்ஸ் விக்டர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “இங்கு இடம்பெற்ற இரண்டுநாள் அமர்வும் அழகியல்வாதக் கோட்பாட்டை நிறுவு வதற்கான முயற்சியாகவே அமைந் திருந்தது. ஒரு காலத்தில் மாக்ஸிய வாதிகள் எனப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டவர்களே அதற்கு எதிரான முகாமில் சங்கமித்துள்ளனர். எனவே இதற்கு எதிரான ஒரு புதிய தலைமுறை எழுச்சி பெறுவதை இவர்களால் தடுத்துவிட முடியாது. அந்தத் தலைமுறை நிச்சயம் இவர்கட்கு எதிரான கோட்பாட்டு போராட்டத்தை முன்வைக்கும்.” என்று கூறினார்.

தொடர்ந்து கருத்துரை வழங்கிய பாலசுகுமார் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “கைலாசபதியோ, சிவத்தம்பியோ பசுபதி சுபத்திரனைத்தான் காண்பார்கள். மஹாகவி ஊருத்திரமூர்த்தியை காணவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மஹாகவி இடது சாரிகள் நடத்திய எந்த போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்? அல்லது அதனைப் பற்றி கவிதை படைத்தவரா? தவிரவும் “இந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வளர்ச்சிக்காக பாடுபட்ட கைலாச பதியையோ, சுபைர் இளங்கீரனையோ இப்பேரங்கு நினைவுகூரத் தவறிவிட்டது” என்ற அவரது கூற்று விழா அமைப்பாளர்களையும் சாடி நின்று.

இக்கலந்துரையாடலில் இறுதியில் மிக்க உணர்வுபூர்வமாய் கருத்துரை வழங்கிய திரு. ந. இரவீந்திரன் தமதுரையில் “கைலாசபதியின் விமர்சனக் கொடுங் கோன்மையாலேயே சிறந்த நாவல்கள் தோன்றவில்லை என்பது குருட்டுத் தனமானது. கைலாசபதியின் விமர்சனத்தின் விளைவுதான் கே. டானியலின் “கானல்” என்ற நாவலாகும். இன்று தமிழில் தோன்றிய சிறந்த நாவலாக இதுவும் இருப்பதுடன், தமிழகத்திலும் தலித்

இலக்கியத்துக்கு ஒரு முன்னோடி நாவலாகவும் திகழ்கின்றது. தவிரவும் இதுசாரி இயக்கம் பேரினவாத ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக விழிப்பைக் கொண்டிருப்பது சுயவிமர்சன அடிப்படையில் நோக்கவேண்டியது அவசியம். இன்று தமிழ் தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டம் தவறாக சென்றதற்கு காரணம் திரு. அமிர்தலிங்கம் போன்ற பிற்போக்கு தலைமைகளே என்பது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. இத்தகைய ஆய்வுகள் வெளிவரவேண்டியது அவசியமாகும்.” என்றார்.

செ. யோகராசாவின் கட்டுரையை தவிர்த்து ஏனைய கட்டுரையாளர்களின் கருத்தை கூர்ந்து நோக்கினால் மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு சிரத்தை இல்லாதே இருந்தது, என்பதனை திரு அந்தனி ஜீவா சுட்டிக்காட்டினார்.

பொன்னீலன், வல்லிக்கண்ணன் போன்றோர் அட்டனில் ஆற்றிய உரையுடன் ஒப்பிடும்போது இவர்களின் பிரச்சனம் கிட்டத்தட்ட மாகாநாட்டின் சந்தடிகளில் மறைக்கப்பட்டு விட்டதாய்தான் தோன்றியது. இப்பேரங்கில் இலக்கியம் பற்றி அவர்கள் ஆற்றிய உரை சொற்பம். இருந்தும் பொன்னீலனின் பின்வரும் கூற்று அதாவது “கைலாசபதி போன்றோரின் விமர்சனம் தமிழக படைப்பாளிகளுக்கு செங்கோண்மையாக அமைந்திருந்தது” என்பது, செ. யோகராசா போன்றோரின் புலம்பல்களை ஆழ புதைத்தது எனலாம்.

இக்கூற்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது அழகியலின் பெயரில் சமூக மாற்றத்தை நிராகரித்து நிற்கின்ற கட்டுரையாளர்களையும், அதற்கு எதிராக மக்கள் இலக்கியத்தை ஆதரித்து அதன்வழி மார்க்ஸிய தளத்தை வரித்து நிற்கின்ற குழுவையும் (கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்ட சிலர்) காணலாம். இத்தகைய இரு குழுக்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடு வெறுமனே மேலோட்டமான முரண்பாடாக இல்லாமல் அடிப்படையில் வர்க்க முரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

இறுதியாக, இப்பேரங்கு திரு. ஈஸ்வரன் போன்றோருக்கு கொடுத்த முக்கியத் துவத்தை இலக்கியகர்த்தாக்களுக்கு கொடுப்பார்களாயின் அரங்கு மேலும் சிறப்புற்றிருக்கும் எனலாம். பொருளியல் உதவி, வசதிகள் என்ற அடிப்படையில் அனைத்தையும் விட்டுக்கொடுப்பது என்பது கேள்விக்கு உள்ளாகக் கூடிய ஒன்றாகும்.

லெனின் மதிவானம்

முன்னைய தலைமுறை சேர்ந்தவர் களான வல்லிக் கண்ணன், தி.க.சி., கிவர்கள் போன்றோரிடம் காணக் கூடிய அப்பட்டமான எளிமையை இன்றைய இளைஞர்களிடம் காணக் கூடியதாக இல்லை என்ற குறைபாடு உண்டு... கிவர்கள் பொதுவில் ஈகோ சென்ட்ரிக் என்ற குற்றச்சாட்டு உண்டு...

இதற்குக் காரணம் இவர்கள் ஒரு தீவுகளாக வாழ ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. முன்னால், ஒரு சமுதாய உணர்வு என்ற உள்ளம் இருந்தது. இப்போ தென்றால் நீங்கள் ஒரு தனித்தீவு. உங்களைச் சுற்றி ஒரு சிறிய வட்டம். இப்படி இருப்பதனால் நான் உங்களை

வழமையான ஒரு கேள்வி. பாரதியின் பங்களிப்பை எப்படி எடை போடுகின்றீர்கள்?

சந்தேகமே இல்லை. பாரதிதான் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பிதாமகன்னு நான் உறுதியாக நினைக்கிறேன்.

அவர் ஒரு மகா கவிஞர் என்பது பொறுத்து எந்த ஒரு சந்தேகமும் கொண்டுள்ளீர்களா?

சந்தேகமேயில்லை. கொஞ்சம் கூட இல்லை.

பாரதியின் அத்தனை வரிகளும் குறிப்பிடத் தக்கவைதான் என்றாலும் உங்களுக்கென்று பிடித்த சில வரிகள் இருக்கின்றனவா?

புரிந்து கொள்வதோ அல்லது நீங்கள் என்னை புரிந்து கொள்வதோ முடியாது போகின்றது. ஒரு ஹியுமன் அன்டர்ஸ்டேன்டிங் என்பதே இல்லாமல் போகுது. இதனாலே பகைமையும் போட்டிகளும் மிஞ்சுது.

பாரதியின் அத்தனை வரிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதிலே எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்தமான ஒரு வரி உண்டு.

கஞ்சி குடிப்பதற்கு இவர்
இதற்கு காரணம் யார்
என்று அறியும் திறனும் இவர்...

என்று ஒரு வரி வரும். கஞ்சி குடிக்க இல்லாதவன், தான் ஏன் கஞ்சி குடிக்க முடியவில்லை என்கிற ஒரு நிலைமையை புரிந்து கொள்வானானால் இந்த நாட்டில் புரட்சியே வந்துரும். இது தான் ரஷ்ய புரட்சி, இது தான் பிரஞ்சுப் புரட்சி. ஆனால் பாரதி பாடுகிறான் அந்த காலத்திலேயே:

'கஞ்சி குடிப்பதற்கு இவர்
அதன் காரணம் இவை என்று...'

அந்தக் காரணம் தெரிஞ்சா போச்சி. அந்தக் காரணத்தை தெரிய விடாம அடிப்பதுதான் இன்றைய முதலாளித்துவப் போக்கு. அவனை வந்து பல விதமான வாழ்க்கை நிலையில் சிக்க வச்ச சாராயத்த தந்து, முதலாளித்துவ ஸ்தாபனங்கள், முதலாளித்துவ பத்திரிகைகளால் அவன் சிந்தனையை மழுங்கடித்து விழிப்புணர்வு ஏற்படாம தடுத்து..... ஆகவே, அந்தக் காலத்திலேயே இதை பாரதி பாடியிருக்கிறான்.

இந்த வரியை நான் என் தாரக மந்திரமாகவே வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

சுபமங்களாவில், கோமலில், அண்மைக் காலங்களில் காணக் கிட்டிய மாற்றங்கள் குறித்து இங்கே தமிழ் நாட்டு இலக்கிய ஆர்வலர்களிடம் பேசிய போது அவர்கள் கூறிய ஒரு விடயம் - கோமலின் இலங்கைப் பிரயாணம், ஒரு பிரயாணமே அல்ல. அது ஒரு சத. கோமலில் அப்படி ஒரு மாற்றம் - உற்சாகம், என்று சொன்னார்கள். உங்கள் பார்வையில் இப்பிரயாணம் எந்தளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது?

எனது வாழ்க்கையில் பெரிய ஓர் அனுபவமாக என் இலங்கைப்

பிரயாணத்தை நான் கருதுகிறேன். அந்த 25 நாட்களும் எனது முழு வாழ்விலுமே எனக்கு மறக்க முடியாத அனுபவமாய் அமைந்து விட்டன. ஒரு நாளைக்கு நான்கைந்து ஊர் களுக்குச் சென்றேன். அவ்வளவு கலை ஆர்வம், அவ்வளவு உற்சாகம், அவ்வளவு விருந்துபசாரங்கள், அவ்வளவு விருந்தோம்பும் பண்புகள்... அதிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கிய இரண்டு, மூன்று நாட்கள் மறக்க முடியாதவை... தலீத் இலக்கியத்தைப் பற்றி எந்த ஊரில் கூட்டம் போட்ட போதும் இலக்கியத்தைப்பற்றி இங்கே தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய, நடந்து வருகின்ற சின்ன விசயங்களைக் கூட உன்னிப்பாய் கவனித்து வருகின்ற ஒரு பண்பைக் காணக்கூடியதாயிருந்தது. இது ஒரு பெரிய விசயம். சில கட்டுரைகள் இப்படி வந்திருக்கே, அப்படி எழுதுறாங்களே என்றெல்லாம் அவர்களின் கேள்விகளில் ஆழம் இருந்தது. இவ்வளவு தூரம் இருப்பாங்கன்னு நான் நினைக்கவேயில்லை.

ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பற்றி உங்கள் கருத்துநிலை எப்படி இருக்கின்றது?

சமீப காலங்களில் இலங்கையிலிருந்து வரக்கூடிய பல விதமான இலக்கிய முயற்சிகள் பிரமிப்பு தட்டக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அண்மைக் காலங்களில் அங்கே போராட்டங்கள் வலுத்துக் கொண்டிருப்பதால் ஈழத்து இலக்கியம் என்பது வேறொரு திசை மார்க்கத்தை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு முற்போக்கான போக்கு தொடர்ந்தும் இருக்குமானால் ஈழத்து இலக்கியம் ஒரு காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தினுடைய வழிகாட்டியாக இருக்குமென்று பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றேன். - இதை இப்பவும் சொல்ல தயாராக இருக்கின்றேன்.

இந்த கூற்றுக்காகவே நீங்கள் அநேக கண்டனங்களுக்கு உள் ளாக போகின்றீர்கள்...

இல்லை. ஈழத்து எழுத்தாளர்களை திருப்தி பண்ணுவதற்காக இதை யெல்லாம் சொல்லவில்லை. அதே சமயம் தமிழ் நாட்டிலக்கியம் மட்டமாக போய்க் கொண்டிருக்கிறது, என்றும் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஒரு பாய்ச்சல் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

அதற்குரிய காரணங்களாக எதை எதை நீங்கள் கின்று காணுகின்றீர்கள்?

சமூகப் பொருளியல் காரணிகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டு இருக்கின்றது. இன்று அங்கு இருக்கக்கூடிய போராட்ட காலம், நிலைமைகள் அனைத்தும் வாழ்வுக்கான இருப்பியல் குறித்த கேள்விகளை தோற்றுவிப்பதால் அம்மக்களின் வாழ்க்கை நோக்கங்களும் மாறுது. இலக்கியமும் மாறுது.

அதாவது புத்திஜீவிகள் ஒரு தீவுக்குள் அந்நியப்படை வகையில் அங்குள்ள வாழ்வின் யதார்த்த சூழ்நிலைகள் அவர்களைத் திரும்பவும் மக்களிடம் தூக்கி வீச இருக்கின்றன என்று கூற வருகின்றீர்களா?

ஆம், மக்களுடைய செழுமையான வாழ்க்கை அனுபவத்தை மீளவும் கொணர்ந்து இலக்கியத்தில் சேர்ப்பதாயுள்ளது. அங்குள்ள ஒரு போராட்டம், ஒரு மக்கள் போராட்டமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதோட - Survival Question - இருப்பது பற்றிய கேள்விக்குறியே எழும்போது அதை ஒட்டி வாழ்வினுடைய

வீரகேசரிக்கு எதிராய் தொண்டமானின் "கோவம்"...?

"எவண்டா கழுதப் பய இப்படியெல்லாம் எழுதுறது"

"அப்படி என்னாங்க எழுதறாங்க"

"எவண்டா. எங்க தலைவர் சம்பளத்த எம்பத்தி முனு ரூபாயிலேயே நிப்பாட்டு னாருன்ன எழுதுறது... தலைவர் எம்பத்தி முன்னேயும் நிப்பாட்டுவாரு... ஐம்பத்தி முன்னேயும் நிப்பாட்டுவாரு... இவனுங்க யாருடா இதை கேட்க..."

"அவனுங்க சொல்றதுலையும் ஒரு நியாயம் இருக்கு தானுங்களே..."

"என்னடா நியாயம்... என்னடா புதுசா நியாயத்தை கண்டுக்கிட்டானுங்க... இத்தன நாளா இவனுங்க காணாத நியாயத்த இன்னைக்கு கண்டு கிட்டானுங்களோ... யாரடா இவனெல்லாம் இதை கேக்க... எத்தன தடவ வலம்புக்கு திரிஞ்சவனுங்க... எத்தன தடவ எங்க தலைவர் வீசனத பொறுக்குனவங்க... என்னடி ஒவியமா நியாயம்...?"

"அண்ணெ... அதெல்லாம் பத்திரிக்கை சொதந்திரங்க..."

"அட, பல்ல தட்டி புடுவேன்... சொதந்திரமாவது மண்ணாவது... எழுதுறதுன்னா முந்தி இளிச்சிளிச்சி எழுதுனானுங்களே... எங்க தலைவர் மகா தலைவருன்னு... அப்படி எழுத சொல்லு... இல்ல பிச்செறிஞ்சி புடுவேன், பிச்செறிஞ்சி..."

பி.கு.: வீரகேசரியை தீக்கிரையாக்குவோம் என்று காங்கிரஸ் பக்தர்கள் கூட்டங்களில் குரூரத்த பல சந்தர்ப்பங்கள் மூலம் வாசகர்களுக்கு தெரிந்ததே...

போக்குகள் மாறுது. நாளைக்கு இருப்பா இல்லையா என்ற நிரந்தரமற்ற வாழ்நிலை எல்லாம் வரும் பொழுது, வாழ்க்கை நிலைமைகள் அனைத்தும் மாறும் பொழுது கண்டிப்பாக அதிலிருந்து எழக்கூடிய உணர்வுகள் அந்த மக்களுடைய போராட்டங்கள் லட்சிய உணர்வுகள் எல்லாமே இலக்கியத்திற்கு மகத்தான பங்களிப்பு செய்யுது - இதெல்லாம் சரியானபடி ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு பங்களிச்சுக்கிட்டு வருவதாகத்தான் நான் நினைக்கிறேன்.

திரைப்படங்கள், நாடகங்கள், பத்திரிகைகள் என்று பல்வேறு தளங்களில் உங்கள் ஈடுபாடுகள் தடம்பதித்திருக்கின்றன. இப்பொழுது சுபமங்களாவை உருவாக்கி நிலைநிறுத்தி வருகின்றீர்கள். சுபமங்களாவை உருவாக்குவதற்கு முன்னர் அது பொறுத்து நீங்கள் நிறையவே யோசித்திருக்கலாம். சுபமங்களாவின் தரம், நிலைப்பாடு யாதாயிருக்கலாம். அதன் இயக்கம் எந்த திசையில் இருக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் பொறுத்து... யோசித்தே தொடங்கியிருப்பீர்கள். இப்பொழுது நான் கைநகு வருடங்களின் பின் திரும்பி பார்க்கும் போது யாது நினைக்கின்றீர்கள்?

என்னுடைய போக்கு முழுக்க முழுக்க சரியென்றே எண்ணுகின்றேன். எந்த நோக்கத்துக்காக இப்பத்திரிகையை நான் ஆரம்பித்தேனோ அது முழுக்க முழுக்க நிறைவேறி உள்ளதாக கருதுகின்றேன். ஒரு ஜனநாயக தளம் அமையணும் - குறுங்குழுவாதத்திற்கு இடம் அளிக்க கூடாது. பரந்துபட்ட கருத்து வர வேண்டும் - என்ற என் நோக்கங்கள் நிறைவேறியுள்ளன. ஏராளமான புதிய வாசகர்கள், ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் வந்திருக்காங்க. ஆகவே எண் கணிப்பு சரியாகவே இருந்திருக்கின்றது.

**‘நாளைக்கு இருப்பா
இல்லையா என்ற
நிரந்தரமற்ற வாழ்நிலை
எல்லாம் வரும் பொழுது,
வாழ்க்கை நிலைமைகள்
அனைத்தும் மாறும்பொழுது
கண்டிப்பாக அதிலிருந்து
எழக்கூடிய உணர்வுகள்
அந்த மக்களுடைய
போராட்டங்கள் லட்சிய
உணர்வுகள் எல்லாமே
இலக்கியத்திற்கு மகத்தான
பங்களிப்பு செய்யுது’**

**‘ஒரு ஜனநாயக தளம்
அமையணும் -
குறுங்குழுவாதத்திற்கு
இடம் அளிக்கக்கூடாது.
பரந்துபட்ட கருத்து
வர வேண்டும்’**

கிறுதியாக ஒரு கணிப்பு தொடர்பான கேள்வி. இன்குலாப் போன்றோரின் எழுத்துக்களை நவீன எழுத்தாளர்கள் எனப்படுவோர் முழுக்கம் என்று நிராகரிக்கிறார்கள். இன்குலாபோ அவர்களின் எழுத்துக்களை என்னால் ரசிக்க முடியவில்லை என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றார். இந்த சூழ்நிலைபற்றி யாது கருதுகின்றீர்கள்?

இன்குலாபின் கவிதை முழக்கமென்றால் பெப்லோ நெருடாவின் கவிதையும் முழக்கம் தான். இன்குலாபினது முழக்கமென்றால் நெருடாவை பெரிய கவிஞனாக ஒத்துக்கொள்ள முடியாது.

உனக்கு இன்குலாபோட ஒட்ட முடியல. அவருடையதை நீ கோஷம்ன்னு நினைக்கிறே. அது உன்னை வந்து டிஸ்டர்ப் பண்ணுது. அதனால் உனக்கு அதை படிக்க முடியாம இருக்கு. உன்னுடைய இருண்மை கவிதையை என்னால் படிக்க முடியல. வாழ்க்கையை நீ அவநம்பிக்கையுடன் பார்க்கிறாய். எங்கையோ இல்லாத ஒரு வாழ்வை பத்தி வர்ணிக்கிறாய். அதை என்னாலும் படிக்க முடிவதில்லை. இன்குலாபினுடையதை எல்லாம் பிரச்சாரம் என்று ஒதுக்கி தள்ளி விடுவது ரொம்பவும் ஈஸி. ஆனால் இன்குலாபை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் நெருடாவையும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது ...

விடை பெறும் பொழுது, நன்றி கூற, அன்போடு பார்த்தார். கூறியபடி, அடுத்த சுபமங்களாவின் இதழ் நடேசனின் நூல் பொறுத்த பெரியதொரு குறிப்பை முக்கியத்துவத்துடன் தாங்கி வந்தது. நந்தலாலா பொறுத்து கேட்டபோது தாத்தாவின் கடிதத்தை பெரிதும் சிலாகித்து வாய்விட்டு சிரித்தார். ஜெயமோகன் பொறுத்த நரேந்திரனின் விமர்சனத்தை பாராட்டினார். இருந்தும் அவரைப் பொறுத்தவரை சில விடயங்களில் ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. என்றும் உரைத்தார்.

(நன்றியுடன் - நந்தலாலா)

FMCT ஒப்பந்தமும் சின்னஞ்சிறு நாடுகளும்

ஆரம்பத்தில் NPT ஒப்பந்தத்தையும் (அணுகுண்டு பரவலாக்கத்தைத் தடுப்பது) அதைத் தொடர்ந்து CTBT ஒப்பந்தத்தையும் (அணுகுண்டு வெடிப்பு பரிசோதனைகளைத் தடுப்பது) அமெரிக்கா, தனது பொருளியல் பலத்தையும், ஆயுத பலத்தையும் பாவித்து நாடுகளுக்கான எச்சரிக்கைகளையும் விடுத்து நிறைவேற்றிக் கொண்டது.

உலகை நொடியில் தீக்கிரையாக்கிவிடக்கூடிய அணுசக்தி ஆயுதங்களை பெரிய அளவில் கையிருப்பில் கொண்டுள்ள இவ்வல்லரசுகள் தத்தமது கையிருப்பில் உள்ள அணு ஆயுதங்களை முற்றாய் அழித்துவிட்டு அணு ஆயுதங்கள் இல்லாத ஒரு பாதுகாப்பான உலகை சிருஷ்டிப்பது அல்லது குறைந்த பட்சம் - அணுகுண்டுகளை யுத்தத்தின் எச்சந்தர்ப்பத்தின் போதும் பாவிக்காதிருப்பது - அல்லது குறைந்த பட்சம், முதலில் பாவிக்கும் நாடாக இருக்கப் போவதில்லை - என்பது போன்ற விடயங்கள் குறித்து இவை கதைக்க முன்வருவதில்லை.

இவற்றின் நோக்கம் இந்தியா, ஈரான் போன்ற தமக்கு எதிராய் - அல்லது தமது சர்வாதிகாரத்துக்கு எதிராய் திரளக்கூடிய நாடுகள் - அணு ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்து விடக் கூடாது - என்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்கின்றன.

அணுகுண்டு வெடிப்புகளுக்கெதிரான ஒப்பந்தத்தை செய்து முடிப்பதற்கு முன்னர் இந்த நாடுகள் 'அவசர அவசரமாக போட்டி போட்டுக் கொண்டு அணுகுண்டுகளை வெடித்து வெடித்து பரிசோதனை செய்ததை உலகம் துயரத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தது.

பின்னர் அணுகுண்டு வெடிப்புகளை இனி கம்ப்யூட்டர்களுக்கூடாவே அவ்வப்போது நடாத்தி தமது அணுகுண்டு ஸ்டாக்குகளை மெருகேற்றி வைத்திருக்க

கலாம் என்ற நிலையை ஊர்ஜிதப் படுத்திக் கொண்டவுடன் அணுகுண்டு வெடிப்பு பரிசோதனைகளுக்கெதிராய் - யூரியின் பசுமையை காரணம் காட்டி பயங்கரமான முறையில் போர்க்கொடி தூக்கின.

இந்த உலகத்தின்மீது அவ்வளவு பாசம் கொண்டவை, அணுகுண்டுகளை முற்றாய் உலகத்தில் இருந்து நீக்கிவிடுதல் தொடர்பில் பூரண மௌனம் சாதிப்பது தனி ஒரு கேலிக்கூத்து அப்படிச் செய்தால் உலகுக்கு எதிரான தமது ஆக்கிரமிப்பில், எங்கே தமது வேட்டை பற்களை இழந்து நிற்க வேண்டிய தர்ம சங்கடம் வந்து விடுமே என்பது அவற்றுக்கு நன்றாய் தெரிந்த ஒன்றே.

ஆக, அவை செய்ய முற்படுவது, தம்முடைய அணுகுண்டுகளை நாளுக்கு நாள் மெருகேற்றி அதி உயர் தயார் நிலையில் வைத்துக்கொண்டு, அதற்குடாக உலகின் பலமிழந்த நாடுகளை அவற்றின் சந்தைகளை பலவந்தமாய் ஆக்கிரமிக்கக் கூடிய தமது வல்லரசு எந்தானத்தை தக்க வைத்துக்கொண்டு அதேவேளை சந்தைகளைக் கொண்ட அந்நாடுகள் தமது சந்தைகளைப் பாதுகாக்க முடியா வண்ணம் பதிலுக்கு அவை தமது அணுசக்தி ஆயுதங்களை உருவாக்க விடாமல் தடுப்பது என்றாகிறது. மேலும், மூன்றாம் நாடுகளின் மேற்படி பலமிழந்த குழல் என்பது ஒரு மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நலனை மையமாகக் கொண்ட ஓர் அணியின் உருவாக்கலையும் (அணிசேரா நாடுகளின் ஒன்றியம் போன்ற ஒன்றை) இல்லாதொழித்துவிடும்.

இதைத்தவிர, பாகிஸ்தான், இந்தியா போன்ற நாடுகள் அணு குண்டுகளை கொண்டிருந்து சமபலம் உடையனவாய் இருந்தால் அவை அமெரிக்காவிலோ அன்றி வேறொரு நாட்டிலோ தங்கியிராது ஓர் சமாதான உடன்படிக்கையை தம்மிடையே முடித்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பும் இல்லா தொழிக்கப்படுகின்றது. ஆக, மூன்றாம் மண்டல நாடுகளுக்

கிடையே உள்ள பகைமைகளுக்கு நாளுக்கு நாள் தீன் போட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு அச்சுமுலில் மேற்படி வல்லரசுகள் தமது ஊடுருவல்களை சாவதானமாய் நடத்தக்கூடிய வாய்ப்புக்களை தக்க வைத்துக் கொள்கின்றன.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே NPT, CTBT, ஒப்பந்தங்களைத் தொடர்ந்து இன்று FMCT (Fissile Material Cut-off Reaty) உருவாக இருக்கிறது.

இதன்படி அணுகுண்டு தயாரிப்புக்கு தேவையான மூலவளங்கள் பரவாமல் தடுப்பதை உறுதி செய்து கொள்ள முடியும்.

அணுகுண்டை கொண்டுள்ள ஐந்து நாடுகளும் இம்மூலப்பொருட்களை ஏராளமாக தமது கையிருப்பில் வைத்துள்ளன. அவற்றை அழிக்கும் திட்டமும் அவற்றிடம் கிஞ்சித்தும் இல்லை. இச்சூழ்நிலையில் இவ்வொப்பந்தத்தையும் அமெரிக்காவின் எடுபிடி வேலைகளைக் கையாளும் கனடாவே முன்னெடுக்கிறது.

வரும்நாட்கள், உலக அரங்கில் இப்பதிய ஒப்பந்தம் தொடர்பான இன்னுமொரு சர்ச்சையை உருவாக்கும்.

இலங்கையைப்போல சின்னஞ்சிறு நாடுகளின் ஆளும் வர்க்கம் தமக்கு எறியப்படும் சிறுசிறு எலும்புகளுக்காக இன்னும் ஒரு முறை தமது நடனங்களை வல்லரசுகளுக்காக ஆடி, "சமத்து நாடுகள்" என்ற பெயரை சம்பாதித்துக் கொள்ள முன்நிற்கும்.

இதைத்தொடர்ந்து இன்னும் நாடுகள் இடையே ஒற்றுமையின்மை, நம்பிக்கையின்மை, பகைமை, சந்தேகம் - அனைத்தும் மேலும் மேலும் அதிகரிக்கும். திரைக்குப் பின்னே வல்லரசுகளின் நரித்தனமான மகிழ்ச்சி ஊளைகள் உலகத்தின் பகுத்தறிவை படுகுழியில் தள்ளும்.

പാശ്ചാത്യ
ഭാരതീയ സംഗമം

ஒடுங்கிய ரெயில்வேலைனைக் கடந்ததும், புறநகரம் ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தத் தண்டவாளங்களில் ஒடுகின்ற ட்ரெயின் கையடக்கமான பெட்டியைப்போல சிறியது. மலைகளிலிருந்து இறங்கி ஆறுதலாக நகருக்குள் ஓடிவரும் அது. தண்டவாளங்களுக்குச் சமாந்தரமாக, ஆனால் சற்றுத் தூரே விலகி செல்லுகின்ற தார்ரோட்டின் ஒரு வசதியான திருப்பத்தில் தெரிவதுதான் "பன்சல்".

பன்சலவுக்கு நான் முதன்முதலில் சென்ற சந்தர்ப்பம் மிக அருமையானது. கோடைகாலத்தின் அந்திப் பொழுதொன்றில், திடீரென சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இறங்கிய பெருமழையில் எல்லாமே கழுவித் துடைத்து சுத்தம் கொண்டிருந்தன. மழை இருள், வானிலிருந்து துரிதமாக விலகிக் கொண்டிருக்க, மறுபுறத்திலிருந்து இரவிருள் துரத்திக்கொண்டு வந்தது.

நகரின் சந்தடிகளிலிருந்து விலகி ஓடிப்போய், அமைதியான ஒரு தனித்த்வில் தவம் புரிவதைப்போலத் தெரிந்தது பன்சல். விகாரையின் உட்பிரகாரச் சுவர்களில், யாரோ ஒரு புகழ் பெற்ற வட இந்தியச் சைத்தீகன் தீட்டிய அபூர்வ ஓவியங்கள் இருக்கின்றதெனச் சொன்னார்கள்.

வளவு நிறைய முதிர்ந்த மரங்கள் ஏதோ ஒரு வினோத ஒழுங்கில் வளர்ந்திருந்தன. நுழைவாசல் எப்போதும் விரியத் திறந்தே கிடக்கும். அதைக் கடந்து ஒரு காலடி வைத்ததும், "சைத்தீய" நான்கைந்து படிகளின் மீதேறி உட்கார்ந்திருப்பது தெரியும். அதற்குப் பக்கத்திலேயே விசாலமான கூடம் போன்று தெரிவது "பணமடுவ". இரண்டுக்கும் பொது வானதாக விசாலமான ஒரு முற்றம்.

முற்றத்தில் வரிசை வரிசையாகத் தெரிகின்ற 'தகழி'களில் சுட்டிகள் தேங்காயெண்ணெயில் மிதந்தபடி வீழ்த்திருக்கும்.

முற்றத்தில் சொரிந்திருந்த பருமணல் "பரபர"வென்று கால்களைத் தேய்த்துத் தரும்.

முற்றத்தின் இடதுபுறமாக ஒதுங்கியிருந்தது விகாரை. மிகவும் சிறியதுதான், எனினும் பவித்திரமானது. பெரியதும் சிறியதுமான நான்கைந்து அரச மரங்களின் இதமான நிழல். அரசமிலைகள் காற்றில் சலசலத்துக் கொண்டிருக்கும் "கிண்" எனும் கீதம்.

நிசப்தம் கொண்ட பணமடுவ வைத் தாண்டிப் போனால், பின்புறத்தில் சாம்பல் பூத்துப்போன சிங்கள ஓடுகளும், அழுக்கேறிப்போய்த் தெரிகின்ற சிங்கள மரத்தூண்களும் கொண்ட ஒரு பழைய வீடு. சுவர்களின் பூச்சுக்கள் ஆங்காங்கே உதிர்ந்திருந்தன. வீட்டுடன் இணைந்தாற்போல பெரிய சமையல்கூடம், ஒரு நூறுபேருக்கு சமைக்கலாம். அருகே அம்பாரம் அம்பாரமாக குவிக்கப்பட்டுத் தெரிந்த விறகு.

'சா... உங்கட உரு தண்ணி மிச்சம் ரேஸ்த தானே'

வீட்டின் அறைகளில் சிலபேர் குடியிருந்தார்கள். ஒரு அறை மட்டும் காலியாகவும், தூசு நிறைந்தும் ஏக்கத்துடனும் இருந்தது. இந்த அறையில் தான் புதிதாகக் குடி புகுவதற்கு நான் உத்தேசித்திருந்தேன்.

மீதமான வளவெங்கும் தென்னை மரங்கள் கைகோர்த்திருந்தன. நிலமெங்கும் தலையசைக்கும் புற்கள், அவற்றினூடே ஓடிச்சென்று ஒழிந்து கொள்கின்ற ஒற்றையடிப் பாதை. அந்தப் பாதையின் முடிவில் வளவின் மறுமூலையில் செங்கற் சுவர்களால் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு நாணம் மிகக் காட்டியது ஒரு கிணறு. சொல்லவொண்ணாத ஒரு குளுமை அங்கிருந்து புறப்பட்டு வீசியது.

நான் நகரத்துக்கு மீண்டும் திரும்பும் சமயத்தில், மழைத்துளிசளை ஏந்தி ஏந்தி மீண்டும் சொட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்த மரங்களின் கீழே, அம் மரங்களின் பாஷையைக் கிரகிப்பவரே போன்று தோன்றிய ஒரு சாதுவைக் கண்டேன். வயது இருபது மிருக்கலாம், முப்பதுமிருக்கலாம். அன்றைக்குத்தான் தலையை மீண்டும் மழுங்கச் சிரைத்திருக்கவேண்டும். என்னைக் கண்டதும் ஒரு சிரிப்பு.... அப்பாவித்தனமான வெள்ளைச் சிரிப்பு! ஆனால் வெற்றிலைக் காவியோ வேறேதோ காவியோ படிந்து கறுத்துப் போய்த் தெரிந்தன பற்கள்!

அவரது கண்கள்.....

அந்தக் கண்கள் மட்டும் அமானுஷ்யமானவை. ஒரு வித குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன அந்தக் கண்கள்.... மற்றவர்களை குழப்பத்தில் ஆழ்த்துவன அந்தக் கண்கள்....

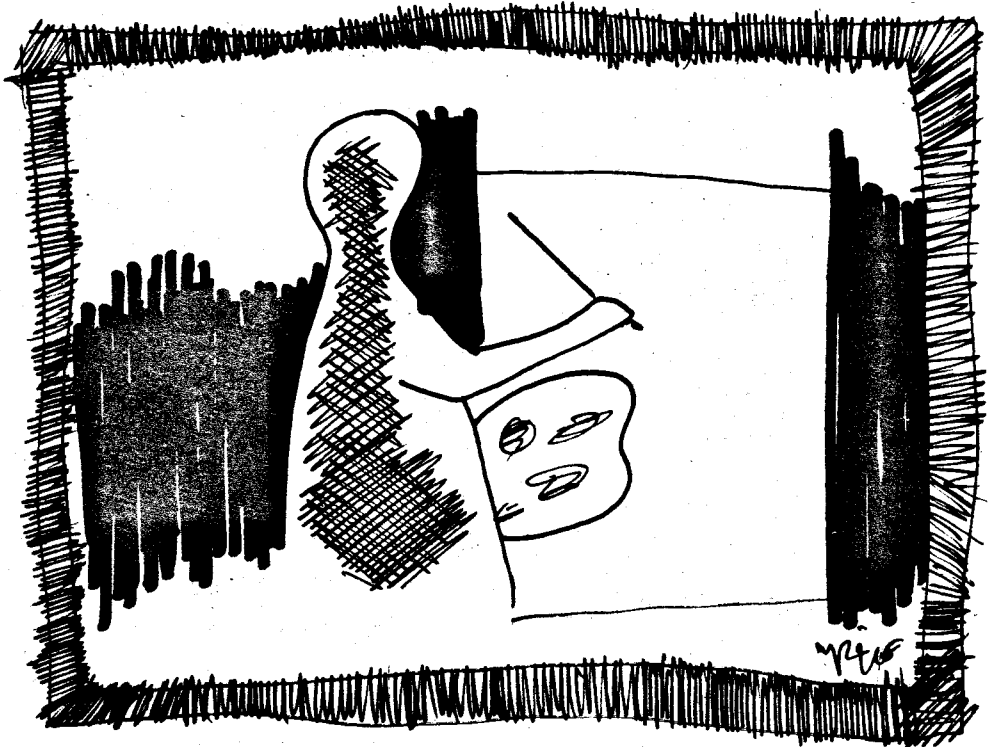
□

ரெயில்வேலைனைக் கடந்ததும் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்க வேண்டும். அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தால் ஒரு சேரி தெரியும். எந்நேரமும் அழுக்கில் மிதந்து கொண்டும், தூஷணை வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டும் முகத்தைச் சுளிக்கின்ற சேரி அது. சேரியை இருகூறாக வகிந்து கொண்டு தண்டவாளங்கள் கவலையற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கும்.

தினமும் முன்னிரவு வேளைகளிலே அலுத்துக் களைத்தவனாய் அறைக்குத் திரும்புவேன். விகாரையின் முற்றத்தில் வரிசை வரிசையாகத் தெரிகின்ற "தகழி"களில் சுடர்கள் தேங்காயெண்ணெயில் மிதந்தபடி விழித்திருக்கும். நெருப்புப் பூத்தபடி புகையுடன் சேர்த்து சுகந்தம் பரப்பும் கட்டுக்கட்டான ஊதுபத்திகளுக்கு அவை காவல் புரிவதைப்போலிருக்கும்.

சைத்திரியவின் அருகாகப் போகும் போது, ஜன்னல்கள் வழியாக துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்ட வெளிச்சக் சற்றைகள் படரும். அறைகளின் உத்தரங்களிலிருந்து நுளம்பு வலைகள் இறங்கி, கட்டில்களின் மேல் பரவுவது தெரியும். குறுக்கும் மறுக்குமாக கட்டிய கொடிகளிலும், கதிரைகளிலும், கட்டில் களிலும் "சிவர" ஆடைகள் மஞ்சட் தோகைகள் போல் விரிந்திருக்கும். சைத்திரியவின் பக்கமிருந்து எப்போதும் பச்சை மஞ்சள்கிழங்கின் சிறிதே காரமான நெடி வீசும். ஜன்னல்களிலும், கதவு களிலும் மழுங்கச் சிரைத்த தலைகள் அவ்வப்போது தோன்றி மறையும்.

பூரணை தினங்களில் பணமடுவ விற்கு ஒரு கொம்பு முளைத் ததேபோன்று தோன்றுகின்ற ஒலிபெருக்கி அலற ஆரம்பிக்கும். மற்றும் நாட்களில் அங்கு நிரந்தரமான நிசப்தம் வாசம்

செய்யும். இரவு நேரங்களில் ஒற்றை மின்விளக்கின் மந்தமான ஒளி இருட்டில் தடுமாறும். இருட்டுடன் சேர்ந்து தானும் முணுமுணுத்தபடி சோமய்யா தொந்திரிய புரண்டு புரண்டு படுப்பார். சாதுக்களுக்கு சேவகம் புரிவதுதான் அவரது உத்தியோகம். பூர்வாசிரமத்தில் தேங்காய் வியாபாரமாம். எங்களது ஊருக்கெல்லாம் சோமய்யா போயிருக்கிறாராம். அதெல்லாம் அந்தக்காலம்!

ஒரு தரம் சோமய்யா சொன்னார்:

"சா... உங்கட ஊரு தண்ணி மிச்சம் ரேஸ்தர் தானே"

பூரணை நாட்களில் சமையல் கூடத்தின் அடுப்புகள் "திசுதிசு"வென விளாசி எரியும். பெரிய பெரிய கிடாரங்களில் சமைக்கின்ற பெண்களின் கூப்பாடுகளும், வெக்கையும்

நாளெல்லாம் நம்மை அடிக்கும். மற்ற நாட்களில் சோமய்யா சின்னச் சமையல்கள் செய்வார். ரீ போடுவார். ஜோதி சாது சோமய்யாவுக்குப் பின்னே கனகாரியமாக இழுபட்டு இழுபட்டுத் திரிவார். எந்நேரமும் சிரிப்பு... கறுத்தப் பற்களைக் காட்டிச் சிரிக்கின்ற வெள்ளைச் சிரிப்பு... சமயங்களில் தடம் புரண்டு "ஓஹோ...ஹோ..."வென்கின்ற அதிர்வெடிச் சிரிப்பு!

அந்தச் சிரிப்புடன் ஜோதி சாது அங்கும் இங்கும் பாய்ந்து திரிவார். இடுப்பில் விகாரைக் கதவுகளினதும், சைத்திரியவின் கதவுகளினதும் சாவிக்கொத்துகள் பாரம் கூட்டும். எங்களது அறை வாசல்களில் திடீரென தோன்றி மறைவார். சிரிப்பு மட்டும் "ஹெஹ...ஹெ..." என்று கொஞ்ச நேரம் எங்களுடன் நின்றறிவிட்டு, அவர் பின்னால் ஓடிச் செல்லும்.

துங்ஹிந்த சாரலில்...

ஒரு பதுளைக்காரனின் இலக்கியப்பதிவுகள்

- 'நரசிம்மன்' கதையில் திரு. நித்தியானந்தனுக்கு பிரச்சினை தந்த பந்தி...
- நித்தியானந்தனின் இக்கறாரான கணிப்பு எந்தளவில் சரியானது?
- தனிமனித பலவீனங்களில் இவ்வம்சத்தை அடையாளப்படுத்தலாமா?
- மலையகம் என்கின்ற பதம் சில குறிப்பிட்ட கேள்விகளை, பதில்களை உள்படக்கிய ஒன்றே...
- மலையகம் எனும் பதத்தின் அர்த்தப்பாடு எத்தகைய இளகுகுதன்மைகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்?

ஒரு பதுளைக்காரனின் இலக்கிய பதிவுகளாக மு. நித்தியானந்தன் எழுதிவரும் துங்கிந்த சாரலில், (24.11.96) "தீர்த்தக்கரை கதைகளில்" ஒன்றான ஆனந்த ராகவனின் "நாகசேனை தோட்டத்து நரசிம்மன் கங்காணி" என்ற சிறுகதை பொறுத்தும் "தீர்த்தக்கரை கதைகள்" என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு தொகுக்கப்பட்ட விதம் குறித்தும் சில விமர்சனக் குறிப்புகள் காணக் கிட்டுகின்றன.

தீர்த்தக்கரை கதைகளின் பதிப்பாளர்கள் என்ற வகையில் இக்குறிப்புக்கள் குறித்த சில அவதானிப்புகளையும் கருத்து களையும் தினகரன் வாசகர்களுக்கு தெரிவிக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

"நரசிம்மன்" கதையில் திரு. நித்தியானந்தனுக்கு பிரச்சினை தந்த பின்வரும் பந்தியை வாசகர்களின் நலன் கருதி மீளவும் இங்கொருமுறை குறித்துக் காட்டுவது விரும்பத்தக்கதொன்றாகின்றது.

கதையில் வரும் நரசிம்மன் கங்காணி குறிப்பிடுகின்றார்:

"படிக்கிற நம்ம ரெண்டொரு பயலுகள் பார்க்கையில் எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாக்கோட இருக்குது பாருங்க. படிச்ச கொஞ்சம் தலையை வெளியே காட்டி னாக்காத தான் டவுன்காட்டு குட்டிகள் இழுத்துக்கிட்டு போயிருவானுகளே..."

இது தொடர்பில் திரு. நித்தியானந்தனின் குமுறல் பின்வருமாறு வடிவெடுக்கிறது:

"படிக்கப்போகும் பயலுகள் ஒழுங்காய் டவுன் ஸ்கூலில் ஒரு வீரகத்தி மாஸ்டரிடம் படித்து விட்டு கற்பு கெட்டு விடாமல் தோட்டத்துக்கு SAFERETURN அகி விட வேண்டும் என்ற நிலப்பிரபுத்து ஒழுக்க மதிப்பீடுகள் கதையில் அழுத்தப் படுகின்றது..."

நித்தியானந்தனின் இக்கறாரான கணிப்பு எந்தளவில் சரியானது என்பதே இப்பொழுது நம்முன் நிற்கும் வினாவாகின்றது.

இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மலையகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அச்சமுகத்தினின்று அந்நியப்பட்டு செல்லும் இளைஞர்களின் போக்கு பெருவாரியாக காணக் கிட்டுகிறது (மிக அண்மைக்காலம் வரை) என்ற உண்மை பலரும் அறிந்த ஒன்றே.

இது ஒரு சமூக யதார்த்தம்.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் இந்நிகழ்வானது மலையக சமூக இருப்பின் வெவ்வேறு ஸ்தூலமான அம்சங்களோடு பொருத்திப் பார்க்க வேண்டியதாகிறது.

தனிமனித பலவீனங்களில் இவ்வம்சத்தை அடையாளப்படுத்துவது எந்தளவில் சரியானது என்ற கேள்வி நீண்டகாலமாய் மலையக யதார்த்தத்தில் ஊசலாடி வந்த ஒரு கேள்விதான். சிறப்பாக பெருந்தோட்ட இருப்பு என்ற குணாம்சங்களுக்கு மேலும் சுருதி சேர்த்த சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தையும் கணக்கிலே கொண்டு பார்க்கும்போது

ஆனால் இன்று பெருவாரியாக மாறிவரும் இன்றைய மலையக சமூக யதார்த்தம் இவ் அந்நியப்படுத்தலுக்கு எதிராக, தீர்க்கமான குரல்களை மலையகத் திலிருந்து எழுப்புவது கிட்டத்தட்ட இன்றைய ஒரு பொது நிகழ்வாகின்றது.

மலையக சமூகத்தின் ஒரு இனத்துவ அடையாளத்தை, ஒரு சமூக உருவாக்கத்தின் - அதன் அசைவியக் கத்தை - அங்கீகரிக்கும் ஒரு போக்காகவே இக்குரலை நாம் அடையாளப்படுத்தலாம்.

இவ் வடிப்படையில் பார்க்கும்போது நரசிம்மன் கங்காணியின் கதையும் கூட தனது சமூக ஒருங்கமைப்பை கோரும் ஒரு குரலாகவே நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியதாகின்றது.

மலையகத்தின் சமூக வரலாற்றின் நகர்வை ஒட்டி பார்க்குமிடத்து இக்குறிப்பிட்ட கதை கோருவது ஒரு குக்கிராமத்தின் ஒன்றிய வாழ்வையல்ல.

அதைவிட, சிதைவுறும் சமூகத்துக்கு எதிராய் அதை கட்டி வளர்க்கும் - அவா, மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகம் தனது உருவாக்கத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளும்போது அது கைக்கொள்ளும்

யாழ்நகரில் என் பையன்
கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி
வன்னியில் என் தந்தை
தன்னாத வயதிலில்
தமிழ் நாட்டில் என் அம்மா...

என்ன நம் குடும்பங்கள்
காற்றில் விதிக்குரங்கு கிழித்தெறியும்
பஞ்சுத் தலையணையா...?
பாட்டணர் பண்படுத்தி
பழ மரங்கள் நாட்டி வைத்த
தோப்பை அழியவிட்டு
தொலைதேசம் வந்தவன் நான்
என்னுடைய பேரனுக்காய்
எவன் வைப்பான் பழத்தோட்டம்...?

இனி, நித்தியானந்தனின் அளவு கோல்களை பாவித்து அர்த்தப்படுத்துவோமானால், இது சாட்சாத் நிலப்பிரபுத்துவ ஒழுக்கமதிப்பீடு என்றாகிறது.

இலங்கையின் ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பீடுகையில் மலையகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அச்சமூகத்தினின்று அந்நியப்பட்டு செல்லும் கிளைஞர்களின் போக்கு பெருவாரியாக காணக் கிட்டுகிறது (மிக அண்மைக்காலம் வரை) என்ற உண்மை பலரும் அறிந்த ஒன்றே.

போக்குகளின் எச்சரிக்கை சார்ந்த முனைப்பு - இவையே இக்கதையில் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன எனலாம்.

இனி, இதற்கும் நிலப்பிரபுத்துவ ஒழுக்க மதிப்பீடுகளுக்கும் முடிச்சு போடுவது என்பது துரதிருஷ்டவசமானது, தன் சமூகத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டதன் விளைபயனானது.

உண்மையில் இன்றைய இலங்கை சூழ்நிலைகளில் இத்தகைய ஒரு யதார்த்தம் மலையகத்துக்கு மாத்திரம் சொந்தமாவதில்லை. இது இன்றைய வட-கிழக்கு யதார்த்தத்துக்கும் பொருந்தி வருவதாயுள்ளது.

புலம் பெயர்ந்து அகலும் தனது சமூகம் குறித்த (தான் உட்பட) விமர்சனக் குரலாய் - வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் பின்வருமாறு ஒலிக்கின்றார்.

உலகெங்கும்
வாழ்வை இழந்து வசதி பொறுக்குகின்ற
மனித சருகுகளாய் புரள்கிறேன்.
என்ன நம் தாய் நாடு
ஓயாமல் இலையுதிர்க்கும்
உயிர்ப்பிழந்த முதுமறமா...?

ஆனால் நேர்மை கொண்ட பலர், அவர் புலம் பெயர்ந்தோராய் எங்கோ வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அல்லது இன்றைய இலங்கையின் நசிவு தரும், சிதைந்து கொண்டிருக்கும் வட-கிழக்கின் வாழ்க்கை நிலைமைகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், அச்சிதைவுகளுக்கு எதிரான ஒரு குரலாய், கம்பீரமான ஒரு குரலாய், அச்சமூகங்களுக்குள்ளேயே இருக்கக் கூடிய கம்பீரங்களின் மற்றுமொரு யதார்த்தமாய் 'எவன் வைப்பான் பழத்தோட்டம்' என்ற காத்திரமிக்க கேள்வியை பொறுப்புமிக்க வழிகளில், மனிதனுக்கே உரிய மகோன்னதத்துடன் முன்வைக்கத் தவறவில்லை.

நல்லவேளையாக இதனை ஒரு "நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடு" என்று வரையறுக்க முனையும் கோமாளித்தனம் இன்று பெரு வழக்காக இருக்கவில்லை.

மறுபுறமாய்ப் பார்த்தால், இதுதான் நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடு என்றால், இனி மலையக-வடகிழக்கு சமூகங்களை விட்டு மனிதர்களை மூட்டை கட்டுவதுதான் பாட்டாளி வார்க்க நிலைப்பாடு என்றாகிவிடும். (முதலாளித்துவ

நிலைப்பாடு என்பது கிட்டக்கூடிய மற்றொரு எதிர் உவமை என்றாலும்கூட...) வட-கிழக்கு, மலையக சமூகங்களில் தொடர்ந்தும் அகலாது நிற்க வேண்டிய ஒரு கோரிக்கையை அவ்வச் சமூக யதார்த்தங்கள் வேண்டுவதாயுள்ளன.

இக்கடமைகளை ஒரு மனிதன் செய்வதும், செய்யாததும் அவனது தார்மீக அளவு கோல்களைப் பொறுத்தது.

இதற்காக நாம் மிக கறாரான நியாயங்களை தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை என்றாலும் கூட, இம்மண்ணில் நிற்கக் கூடியவனுக்கு, அதை நோக்கிய ஒரு குரலுக்கு, அதற்குரிய மரியாதையை நாம் தரக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இதை விடுத்துத் தான் வெளியே ஓடிவிட்டதைப் புரட்சிகரமானது என்றும், அதற்கெதிரான ஒரு சமூக விமர்சன குரலை நிலப்பிரபுத்துவமானது என்றும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வது சற்றே விசித்திரமானது என்றாலும் இவ்விசித்திரங்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவை தான்.

அடுத்ததாய், மலையகப் பிரதேச சிறுகதை படைப்பாளிகளுக்குள் பிரான்சிஸ் சேவியர் எப்படி இடம் பெற்றார் என்ற நித்தியானந்தனின் கேள்வி தொடர்பாக:

மலையகம் எனும் பதம் குறிப்பிட்ட சில கேள்விகளை, பதில்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றென்பதை நாம் உட்பட பலரும் அறிந்த ஒன்றே.

குறிப்பிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பில் "மலைப் பிரதேச சிறுகதைப் படைப்பாளிகள்" எனும் சொற்பிரயோகம் தெரிந்தே இடப் பட்டுள்ளது.

குறித்த பிரதேசத்தின் வாழ்நிலை இருப்புக்களுடன் பிரான்சிஸ் சேவியர் எவ்வாறு கலந்தார், அது அவர் தம் எழுத்துக்களை எவ்வாறு பட்டை தீட்ட முற்பட்டது - மலையகம் எனும் பதத்தின் அர்த்தப்பாடு எத்தகைய இளகு தன்மைகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் - எத்தகைய முனைப்புகளை நோக்கி அதன் புறப்பாடுகள் ஒலிக்க வேண்டும் - என்ற வினாக்களின் பின்னணியிலேயே மேற்படி சொற்பிரயோகம் தெரிந்து தெரிவு செய்யப்பட்டது என்பதை மாத்திரம் கூறிவைத்தால் இது தொடர்பில் போதுமானது.

மற்றைய சாதுக்களோவெனில்,
காரியார்த்தமானவர்கள்.....

தமது கவிதைகள் காரணமாக
தாம் எந்நேரமும் கைது செய்யப்
படநேரும் என கவலை கொண்டுள்ள
பஞ்ஞாவாஸ சாது.....

சோதிடம் பார்ப்பதில் புலி எனப்
பட்டம் கொண்டுள்ள சாஸ்திர சாது...

கலை பற்றி ஓயாது என்னுடன்
விவாதம் நடத்தி போரடிக்கின்ற
மண்டாவள சாது...

எந்நேரமும் குமிண்சிரிப்புடன்,
தந்திரப் பார்வையும், அதிகார மிடுக்கும்
கொண்டு, வளைய வளைய வரும்
நாயக்க ஹாமதுரு...

வாழத் துடிக்கும் "ஜோலி சாது"...
அவர் அடிக்கடி சொல்வார்,

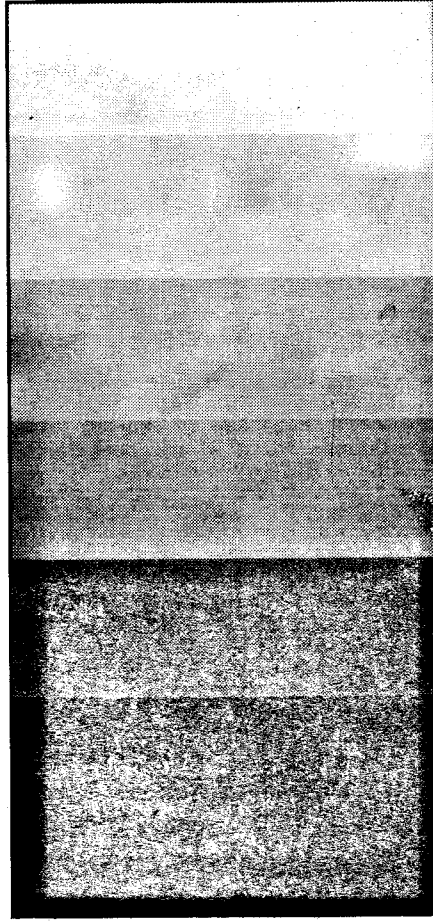
"இஹனகன இவருணாம மம
மாஹன அத்த அரினுவ"

பக்கத்து அறைகளில் வசிக்
கின்றவர்கள் எல்லோரும் விடிய விடியத்
தூங்குவார்கள். பிறகு, அரக்கப்பரக்க
வேலைக்கு ஓடுவார்கள். நன்கு இருள்
குழந்ததும், சோற்றுப் பார்சல்களுடன்
வியர்வையையும் சுமந்துகொண்டு,
களைப்பின் மிகுதியில் ஆடி அசைந்து
திரும்புவார்கள்.

பிறகு, கிணற்றடியில் ஒரே
காறித்துப்பும் சத்தமும், குளிக்கும்
சந்தடிகளும், சோப்பின் வாசனையும்,
ஈரக்காற்றும்....

சாப்பாட்டுக்குப்பிறகு ரேடியோக்கள்
தம்பாட்டில் அலற, ஏதேதோ பேசி
உரத்துச் சிரிப்பார்கள். நாயக்க ஹாமதுரு
அந்தப்பக்கம் வந்தால் கதை
குசுகுசுப்பாகத் தேயும்.

ஜோலி சாது இடைக்கடை கள்ள
ஆட்டுக்கடாவைப் போல எட்டிப்
பார்ப்பார். அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு
'தம்' அடிப்பார். பிறகு சாரைப்பாம்புபோல
இருளில் மெல்ல நழுவிச் செல்கையில்
ஒரு முணுமுணுப்பு.

"மட்ட ஹரியட்ட பாடங் கரண்ட
தியனுவ"

மஹிந்த மட்டும் வித்தியாச
மானவன். அவனுக்கு எங்கே வேலை,
எப்படிப் பிழைக்கிறான் என்பதெல்லாம்
நான் அறியேன்! அடிக்கடி
எல்லோரிடமும் கடன் வாங்குவான்.
சில நாட்களில் திருப்பியும் தருவான்.
ஆனால், அடுத்த நாளை திரும்பவும்
கடன் வாங்குவான்!

அவனது கண்கள் பளீரென ஒளி
வீசும். எதிரே இருப்பவரை ஊடறுத்துப்
பார்க்கும் கண்கள் அவை. சமயங்களில்
கனவுகளில் மிதக்கும் கண்கள் அவை.
சதாகாலமும் வெற்றிலைச்சாற்றில்
சிவந்திருக்கின்ற உதடுகளில் சிகரட்டும்
தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

அவனது அறைக்குள் தூசு
நிறைந்து கிடக்க, கட்டிலிலும்
கதிரைகளிலும் ஜன்னல் கம்பிகளிலும்
துணிகளை பொதிந்து வைத்திருப்பான்.
மேசை மீது புத்தகங்களுடன், புகைத்த
சிகரட் துண்டுகளும் இறைந்து கிடக்க,
அறையெங்கும் விதவிதமான
தூரிகைகளும், வண்ணங்களும் பரந்து
கிடக்கும். முகட்டிலிருந்து ஓட்டடை
தொங்கித் தெரிய, நிலத்தில் சுவருடன்
சாய்த்து வெள்ளை வெளேரென்ற
"கன்வஸ்"கள் பல கிடந்தன. சிலவற்றில்
பென்சிலால் இழுத்துவிடப்பட்ட
இலாவகமான சில கோடுகள் மாயம்
போட்டன. அநேகமாகப் பூர்த்தியான
நிலையிலுள்ள ஓவியங்கள் சில சுவர்களில்
தூக்கி மாட்டப்பட்டிருக்கும்.

சில இரவுகளில், அவனது
அறையிலிருந்து எளிமை கொண்ட
சிங்களக் கீதங்கள் இனிமை கொண்டு
பிரவகிக்கும். பின்னர், நெடுநேரம் வரை
வெளிச்சம் தெரியும். அவன் மேலும்
கீழும் நடந்து திரிவதென. மெல்லிய
சீரான காலடியோசைகள் காட்டிக்
கொடுக்கும். இடைக்கிடை திருப்தி
யுடன் பெருமூச்செறிவதும், கை
விரல்களைச் சொடுக்குவதும் கேட்கும்.

"இஹனகன இவருணாம மம மாஹன அத்த
அரினுவ" - படித்து முடிந்ததும் நான்
துறவிவருந்து மீண்டு விடுவேன்.

"மட்ட ஹரியட்ட பாடங் கரண்ட தியனுவ" -
எனக்கு படிப்பதற்கு நிறைய உண்டு.

விருட்சங்களின் முணுமுணுப்பான
பாஷைமட்டும் சிலசமயங்களில் கேட்பது
போலிருக்கும்.

பிறகு அதுவும் அடங்கிவிடும்.

கொண்டிருக்கும். ரோட்டோரமாக
வரிசை வரிசையாக தெரிகின்ற பூமரங்க
ளிலிருந்து அன்றலாந்த மலர்கள் நிலம்
நோக்கி நீந்தி வந்துகொண்டிருக்கும்.

அவற்றுள் ஒரு மரம் இருந்தது...
அது அரளி வகையைச் சேர்ந்ததாக
இருக்கவேண்டும். அதன் பூக்கள்
கிறக்கம் தருகின்ற கம்மென்ற
வாசனையைத் தரும். ஆனால்
அப்பூக்களின் நிறத்தை மட்டும் என்னால்
நிதானிக்க முடியவில்லை. விபரிக்க
முடியாத ஒரு நிறம் அது! நான்
முன்பு எங்குமே கண்டிராத ஒரு நிறம்
அது!!

□

ஜோதி சாதுவின் சிரிப்பு எனது
தூக்கத்தை விரட்டியடித்துவிடும்
சமயங்களில் மஹிந்தவின் அறைக்குள்
நான் புகுந்துவிடுவேன். அவனது
ஒவியங்கள் மனதை ஒடுக்க வல்லன.
பார்க்கப் பார்க்க சலிப்புத் தராத
ஒவியங்கள் அவை. ஒவ்வொரு தினமும்
ஒவ்வொரு கதைகளை அவை
என்னுடன் பேசும். அநேக சமயங்களில்
அடங்கிய குரலில் விம்மியழுவதைப்
போன்று, "செல்லோ" வாத்தியத்தின்
ஒலி எங்கிருந்தோ கேட்பதைப்
போலிருக்கும். அந்நேரங்களில் நான்
வயமிழந்து கூறுவேன்,

அனேகமான இரவுகளில், நடுநிசி
நெருங்கும்போது ட்ரெயினின் தடதட
க்கும் ஓசை மெலிதாகக் காதில் படரும்.
வரவர அது மிகையாகி இடியோசை
போன்று பெருகி அதிர, ஏறத்தாள்
பன்சலவை அண்மிக்கும்போது
வெட்கம் கெட்டதனமாக "கூய்ய்..."
என நீட்டி முழக்கி கூச்சலிடும். அது
யாரையோ கேலி செய்வதைப்போல
இருக்கும்..... யாரையோ மிக வருந்தி
அழைப்பதுபோலவும் இருக்கும்.....

சில இரவுகளில். சிரிப்பு கட்டுக்
கடங்காது பெருகிவிட, அடி
வயிற்றிலிருந்து பொங்குவதுபோல
"ஹேஹ்...ஹே..." என முழங்குவார் ஜோதி
சாது. கண்களில் நீர் துளிர்ந்து, மூச்சு
முட்டும்வரை அவர் சிரித்து ஓய.....
சொல்லி வைத்தாற்போல ட்ரெயினின்

தடதடப்பு ஒலிக்கவாரம்பிக்கும். 'கூய்ய்...'
என்ற அதன் அவலக் கூப்பாடு அந்த
அகால வேளையிலே கேட்பவர் மனதை
துணுக்குற வைக்கும்.

அப்புறம், அமைதி.... பேரமைதி....

விருட்சங்களின் முணுமுணுப்பான
பாஷை மட்டும் சில சமயங்களில்
கேட்பது போலிருக்கும். பிறகு அதுவும்
அடங்கிவிடும்.

காலை விடிகின்றபோது எழுந்து
பார்த்தால், பன்சல வளவெங்கும்
சரசரக்கும் குப்பைகளை சாதுக்கள்
கூட்டிப் பெருக்குவதைக் காணலாம்.
தனை மறந்து லயித்துவிட்ட நடன
மாதின் கூந்தலிலிருந்து உதிர்வதே
போன்று பெருமரங்களிலிருந்து சில
நுண்ணிய பூந்துணர்கள் உதிர்ந்து

❑ தமிழ் மக்களை நான் பயமுறுத்தவில்லை, அவர்களுக்கு எதிராக நான் கஞ்சைக்கவில்லை என்று சந்திரிகா சில குற்றச்சாட்டுகளை மறுத்துள்ளாரே?

- அ. ரவிசுமார், கண்டி

தெரியாது. ஆனால் அண்மைக்கால தகவல்களின்படி 200 கோடி ரூபாய்க்கு போர்க்கப்பல்களை வாங்க திட்டமிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மேலும் நான்கு AN 32 போர் விமானங்களை கொள்வனவு செய்யவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. ஆக, இவரது சமாதானப்பூரா இன்று வெறும் மயிரில்லாத புறாவாகி அடிக்கும் புயலில் கழுகுகளுக்கிடையே ஊசலாடுகிறது. சமாதானம் குறித்த சாதாரண மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகள் எப்படி இருந்த போதிலும், இலங்கையின் சமாதானம் என்பது அவ்வப்போது தெருக்களில் ஓட ஓட விரட்டி யடிக்கப்படும் பிச்சைக்கார தெருநாயாகத் தான் கடந்த பல வருடங்களாக இலங்கையின் அரசியல் வானில் திரிந்து வருகின்றது. ஆகவே, தென்னிலங்கை மக்கள் என்று சமாதானம் தேடி தெருவுக்கு வருவாரோ - அவர்தம் அவாவை என்று வட-இலங்கை மக்கள் ஆரவாரத்துடன் வரவேற்பாரோ அன்றே சமாதானம் என்பது சாத்தியமாகும் என்று தோன்றுகின்றது. அண்மைக்கால நிகழ்வுகள் இதற்கான நம்பிக்கைகளை தருவதாய் உள்ளன - பெரும் உழைப்பு இவ்விடயத்தில், தேவைப்பட்டாலும் கூட.

❑ நிலவைப் பொறுத்து நீங்கள் வாசித்த நல்ல கவிதைகளில் ஒன்று...?

- க. சீதாலட்சுமி, அட்டன்

அது நிலவா முகமா என்று யாதொன்றும் தெரியாத வகையில் பிரவாகம் கொண்ட ஒரு கவிஞரின் பின்வரும் வரிகள்:

நிலவைப் பிடித்து
சிறுகறை துடைத்து
குறுநகை பதித்த முகம்...

❑ மலையக கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த எத்தகைய அதிபர்கள் தேவை?

- கே. விஜயகுமார், நோர்வூட்

அண்மையில் நடந்த ஒரு பாடசாலை (ஹைலன்ட் - அட்டன்) புதிய கட்டடத் திறப்பு விழாவின்போது புடைதிரண்ட மக்களின் விபரம் பின்வருமாறு:

- 1 கூட்டத்தில் குழுமியிருந்த ஆசிரியர்களின் தொகை: 14
- 2 கூட்டத்தில் குழுமியிருந்த மாணவர்களின் தொகை: 12
- 3 கூட்டத்தில் குழுமியிருந்த பொது மக்கள்: 14
- 4 மேடையில் அரசியல்வாதிகள், தத்தமது மெய்ப்பாதுகாவலர் உட்பட தொகை: 50

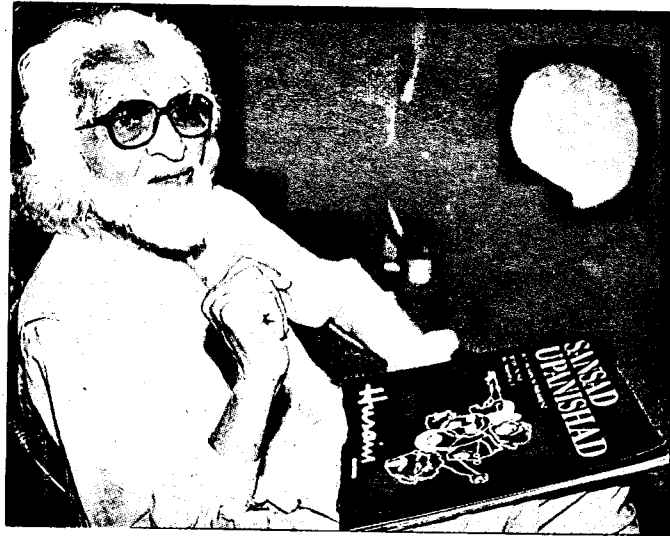
அதைப் பார்த்து ஒரு மலையக அரசியல்வாதி அணத்தியதாவது: “மயிராண்டி, இவனை யெல்லாம் எவ்வளா பிரின்ஸிபலா போட்டான்? கூட்டம் சேக்க முடியாத இவனையெல்லாம் நம்பி நாங்க வர, நாங்கெல்லாம் என்னா வேலை இல்லாமலா கெடக்கிறோம்... கட்டடம் கட்டறானுங்களோ என்னமோ... இவனெல்லாம் மாத்துறது தான் மொத வேலை...”

இனி அதிபர்களின் தராதரத்தை பொறுத்து பேச நாம் யார்?

❑ மலையக தொழிற்சங்கங்கள் எப்படி இயங்குகின்றன?

- கிருபாகரன், கொழும்பு

20.11.96 இன் ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியின்படி ஒரு தொழிற்சங்க தோட்டத்து தலைவர், அவரது தோட்டம் இலாபத்தில் இயங்கியதால், இலாப போனஸ் கேட்டு தொழிலாளர்களை வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்க செய்துள்ளார். இதைப் பார்த்த அவரது தொழிற்சங்கம் தொழிலாளர்களுக்கு அவர் பிழையான வழியைக் காட்டியுள்ளார் என்று கூறி அவரை இடைநிறுத்தம் செய்துள்ளது. இனி அவர் கீரை ஆய்வது எப்படி என்று தொழிலாளர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க கூடும்.

சரஸ்வதியை ஆடையின்றி வரைந்த உசைனின் தாரமீகம் அமளிதமளிப்படுகின்றது.

❑ ஆர்கானிஸ்தான் நிலைமைகள் எப்படி இருக்கின்றன?

- வ. மின்னல்கொடி, கொட்டகலை.

இலங்கையைப்போன்று..... ஏகாதிபத்திய வாதிகளினதும், ஏனைய வெவ்வேறு நாடுகளினதும் போரை அந்நாட்டு மக்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்

பட்டிருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தானின் உதவியோடு ஆப்கானிஸ்தானின் மக்கள் பிரிவில் ஒரு பகுதியினர் ஈரானுக்கு எதிராக அணி திரட்டப்பட்டுள்ளார்கள். இதற்குப் பின்னால் அமெரிக்கா சமத்துப் பிள்ளையாக கையைக் கூட்டிக் கொண்டு, ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி நிற்கின்றது. ரஷ்ய தலங்கூடன்

- நானகுரு பதில்கள் -

இணைந்த உஸ்பெகிஸ்தான் வேறு ஒரு மக்கள் பிரிவை பிரித்து முனைப்புடன் வேறு ஒரு பகுதியில் போரில் இறங்கியுள்ளது... இதில் இந்தியா, ஈரான் போன்றவற்றின் பங்கேற்பும் அவரவர பங்குக்கு உண்டு. ஆனால் மக்கள் வாழ்வோ அங்கு சீரழிந்து, சின்னா பின்னப்பட்டு, நாசமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. மக்கள் நலனை உண்மையாக முன்னெடுக்கக் கூடிய தலைமைகள். உருவாகாதவரை இச்சீரழிவு தொடரும் என்று நிச்சயமாக நம்பலாம். இதற்குரிய துயங்குள்தான் துரதிருஷ்டவசமாக அங்கே அதிகமாக காணக்கிட்டுகின்றது - எமது நாட்டை போன்று.

□ அமெரிக்க ரஷ்ய உறவுகள் எப்படி இருக்கின்றன?

- க. வடிவேல், பச்சறை.

வழமைபோல் போட்டா போட்டியோடு... அமெரிக்கா தனது NATO ஸ்தாபனத்தின் பலத்தை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கும் அதேவேளை, ரஷ்யாவை NATO விலிருந்து அந்நியப்படுத்தி வைப்பதில் முனைப்பாக இருக்கின்றது. காரணம், ரஷ்யாவின் பாத்திரம் NATOவில் கூடினால் NATO நாடுகள் அமெரிக்காவை விட ரஷ்யாவை நோக்கி அதிகமாக சாயக்கூடும் என்ற அச்சம் ஒரு காரணமா யிருக்கலாம். அதேவேளை அமெரிக்கா, ரஷ்யாவின் CIS ஐச் சேர்ந்த நாடுகளான ஜியார்ஜியா, உஸ்பெகிஸ்தான், மோல்டாவா ஆகியவற்றுக்கு எதிரான ஆயுத ஏற்றுமதி தடையை நீக்கியுள்ளது. மேலும், இதேபோன்ற ஒரு தடை நீக்கத்தை உக்ரேனுக்கும் வழங்கவிருக்கிறது. அதேசமயம், ரஷ்யாவுக்கான ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட பொருளியல் உதவியை 90%த்தால் குறைத்துள்ள அதேவேளை உக்ரேனுக்காய் இவ்வருடத்தில் மாத்திரம் 100 கோடி டாலர்களை உதவியாக வழங்கியுள்ளது. இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால் CIS ஸ்தாபனத்தில் ரஷ்யாவில் அந்தஸ்தை இறங்கச் செய்து அதை தனிமைப்படுத்தும் போக்கைத்தான்... ஆக, போட்டி தொடருகின்றது. - வேறு வடிவத்தில், வேறு தளத்தில்.

□ வட-கிழக்கு போர் நிலைமையில் அரசின் பாத் திரம் எப்படி இருக்கின்றது..?

- க. திலீபன், வட்டவளை.

புலிவேட்டையுடன் எலிவேட்டையுடன் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அதாவது காணாமல் ஓடிப்போய்விட்ட படைவீரர்களை கண்டு பிடிக்க மக்களின் உதவி கோரி சுவரொட்டி. வானொலி, இத்தியாதி... தமது மண்ணின் மைந்தர்களை எலிகளாக குறித்தது குறித்து (Operation Desert Rats) பௌத்த மகாநாயக்கர்கள் சினுங்கிக் கொள்வதாகத் தெரிகிறது.

□ வீரகேசரி - தொண்டமான் சண்டை பொறுத்தது...?

- ரவிசுமார், ரெசாலை

ஹி...ஹி....

□ அண்மைக்கால தமிழ் திரைப்படங்களின் வளர்ச்சி எவ்வாறு இருக்கின்றது? 'கல்கி' எனும் அண்மைக்காலப் படத்தில் பாலச்சந்தர் ஒரு 21ம் நூற்றாண்டு பெண்ணைப் படைத்த விட்டதாக கூறுகின்றாரே?

என். விஜயபாஸன், கொழும்பு

அண்மையில் 'சன் டி.வி.'யில் திரைப்படங்களில் பெண்களை இழிவு

செய்கின்றார்களா என்றொரு கலந்துரையாடல் நடந்தது. கலந்துரையாடலில் சில பெண்படைப்பாளிகள் சில சுவாரசியமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள்:

தமிழ் திரைப்படங்களில் - பெண்ணின் படைப்பு - தாயாக ஒருத்தி வருவாளாம். அவள் எந்நேரமும் துக்கத்துடன் அணைத்திக் கொண்டு மகனுக்காய் உடல், பொருள், ஆவி என்று எல்லாத் தியாகங்களையும் செய்ய துடியாய் துடிப்பாளாம். (அப்பனை ஏற்கெனவே சாகடித்து மாலை போட்டு பிரேம் செய்து சுவரில் மாட்டி யிருப்பார்களாம்.) பின்னர் கற்பழிக்கப் படுவதற்கென்றே ஒரு தங்கச்சி, பின் கதாநாயகனைப் பொறுத்து கனவு கண்டு கொண்டிருப்பதற்கே ஒரு கதாநாயகி - இப்படி காஸ் காஸாக இயங்கி வந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் திரைப்படங்களில் ஒரு புரட்சியும் அண்மைக்காலமாய் நடந்து வருகிறதாம். அதாவது முன்பெல்லாம் கவர்ச்சி நடனம் ஆடவென தனியாக ஒரு டிஸ்கோ சாந்தி, ஜெயமாலினி போன்ற பெண்களை வைத்திருப்பார்களாம். இப்போதென்றால் கதாநாயகியே அதை ஆடிவிட்டு போய் விடுவாளாம்....

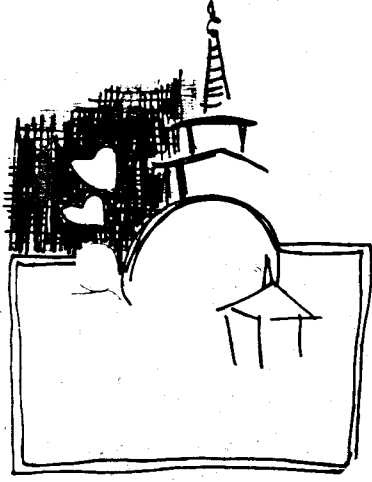
கல்கி பொறுத்து இப்படைப்பாளிகள் குறிப்பிட்டதாவது: இப்படத்தை எடுத்து

□ சரஸ்வதியை ஆடையின்றி வரைந்த உசைனின் தாழ்மகம் அமளி துமளிப்படுகின்றது. உங்கள் கருத்து என்ன? இதற்குப் பதிலடியாய் இந்து தீவிரவாதிகள் உசைனின் படங் களையெல்லாம் கிழித்தெறிந்து நாசமாக்கியது சர்க்காரா?

- ப. ஜெயராஜ், கண்டி.

இரண்டு பிழைகள் ஒரு சரியை உருவாக்குவதில்லை என்று கூறுவார்கள். தெரியாது. இருந்தும் இதே உசைன்தான் சிறிது காலத்தின் முன் மாதூரி திக்ஸித் என்னும் கவர்ச்சி நடிகைமீது தலைகால் புரியாத மோகம் கொண்டுள்ளதாகக் கூறி

அக்கவர்ச்சி நடிகையை படம் படமாகக் கீற வெளிக்கிட்டவர். இனி இத்தகைய சமூகப் பொறுப்பற்ற ஆளுமைகள், தமது கைகளை வாழ்வின் வெவ்வேறு அம்சங்களின் மீது வைக்கும் போது வெளிப்படுவது இவ்வாறுதான் - சிதைவு சார்ந்ததாக இருக்கும். இருந்தும் எல்லாம் முடிய, இருக்கவே இருக்கிறது, கலைஞன் சுதந்திரமானவன் எனும் இனிய கோட்பாடு - இனி தனது சிதைவை, சிறுமையை நியாயப்படுத்திக் கொள்ள இக்கோட்பாட்டுடன் நா கூசாமல் ஆன்மாவை - அதன் உக்கிரத்தை, விடுவிப்பையும் இணைத்து விட்டால் விவகாரம் முடிந்த மாதிரித்தான்.

“ஒரு விதமான சங்கீதம் உனக்குக் கேட்கின்றதா...?”

மஹிந்த அர்த்த புஷ்டியுடன் கண்கள் பளபளக்க சிரித்துக் கொள்வான்.

“அந்த மரங்களிலிருந்து இசை பெருகுவதைப்போல நீ உணர வில்லையா...?”

அதற்கும் சிரிப்பான் அவன். பின்,

“மரங்களிலிருந்து யசுஷனின் கூச்சல்கள் அல்லவா கேட்கும்” என்பான் கேலிக்குரலில்.

நானோ வெளியில் பார்வை யோட்டுவேன். அந்தப் பெருவிருட்சங்கள் வானம் அடைபட மேலும் விஸ்வரூபம் கொள்வதைக் காண்பேன். மரங்களின் விஸ்வரூபம் எங்கும் வியாபித்து வெளிகளை எல்லாம் அடைத்துவிட்ட ஒரு இரவில், மனம் இளகிக் கொண்டிருந்த ஒரு பொழுதில்....

ஜோதி சாதுவின் சிரிப்பு திடுமென நம்முன்னே குதித்தது. அது பிரவகித்து பிரவகித்து வளவெங்கும் எதிரொலி

களைக் கிளப்பிற்று. கூடவே, முற்றத்தில் ஜோதி சாது ஓடித் திரிவதைக் கண்டோம். அவிழ்ந்து தொங்கும் “சிவர” ஆடையை ஒரு கையால் இடுப்புடன் சேர்த்தணைத்தபடி, மறுகையால் காற்றை வெட்டியபடி, ஒரு குழந்தையின் துள்ளலுடன் அவர் குதிக்கவாரம்பிக்க.... சிரிப்போவெனில் கணத்துக்கு கணம் சுருதி புரண்டு, இறுதியில் அர்த்தமற்ற கூவல்களாகி... பின் அரற்றலாக மாறியது.

கூடவே, நாயக்க ஹாமதுருவின் “சோமய்யா...சோமய்யா...” என்னும் கூக்குரல் துரத்தத் துரத்த, தொந்தி சரியச் சரிய, ஜோதி சாதுவின் திமிறலை அடக்க சோமய்யா முயன்று கொண்டிருப்பதையும் கண்டோம். ஜன்னல்கள் வழியே துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டு விழுந்த வெளிச்சக் கீற்றுக்கள் வழியாக ஜோதி சாதுவை சோமய்யா இழுத்துக் கொண்டுபோய் பணமடுவவினுள் தள்ளுவதையும் கண்டோம்.

பிறகு...

பணமடுவவின் இருள் வெகு நேரம் அதிர்ந்தது. இருளிலிருந்து சிரிப்பும்.... அர்த்தமற்றத் தெறிக்கின்ற சொற்களும்.... கேவல்களும்.... வசவுகளும் உற்பத்தியாகி பணமடுவவின் கவர்களில் முட்டி முட்டி ஓடின.

அந்நேரம் சொல்லி வைத்தாற் போல ட்ரெயினின் தடதடப்பு கேட்க வாரம்பித்தது. பிறகு அதன் கூவலும்.....

இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களையெல்லாம் அவை அடித்துக் கொண்டு போயின. மரங்களிலிருந்து விம்மியமுவது சோக சங்கீதம் எழுந்தது.

அதுவும் அடங்க, அமைதி... பேரமைதி.....

அடுத்தநாட் காலையில் ஜோதி சாதுவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்கள்.

□

அன்று மதியமே நானும் மஹிந்தவும் ஜோதிசாதுவைப் பார்க்கப் போனோம். ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிச் செல்லும் வழியின் இருமருங்கிலும் பெருவிருட்சங்கள் வாளை மூடியிருக்கக் கண்டோம். அவற்றின் பாஷை எம்மை அணுக அணுக.... அவற்றின் நிழல் எம்மீது படரப் படர... நாம் நடந்தோம்.

நாங்கள் சென்ற அதேசமயத்தில் ஜோதிசாதுவை எங்கிருந்தோ ஒரு ஸ்ட்ரெச்சரில் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து கட்டிலில் தள்ளினார்கள். மின்சார அதிர்ச்சி கொடுத்திருப்பதாக எங்களிடம் குசுகுசுத்தார்கள். ஜோதிசாது மயக்கமாகக் கிடந்தார். நனைந்துபோன கந்தல் துணியைப்போல நைந்து போய் கிடந்தார். சிறிது நேரத்தில் கண்களைத் திறந்து மலங்க மலங்க விழ்த்தார்.

அந்தக் கண்களில் கிறக்கம் இருக்க வில்லை. அந்தக் கண்கள் எம்மை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தவுமில்லை. கண்ணீர் சிந்தின, அந்தக் கண்கள்.... மிகுந்த துக்கம் கொண்ட ஒரு ஊமைச்சிறுவனின் கண்ணீர்த் துளிகள் அவை!

திரும்பி வரும் சமயத்தில் மஹிந்த சொன்னான்:

ஜோதிசாது சிறுவயதிலிருந்தே பன்சலவில் வளர்ந்தவரெனவும்....

அவரது தாயும், தந்தையும் சிறுவயதிலேயே இறந்தனரெனவும்....

அவர்கள் கொல்லப்பட்டன ரெனவும்....

அவர்களது உடல்கள் பெரு விருட்சங்களில் தலைகீழாகத் தொங்கின வெனவும்....

அப்போது ஆண்டு எழுபத்தி யொன்றெனவும்....

கொஞ்ச காலம் செல்ல ஜோதிசாது பித்துக்குளியானாரெனவும்....

அவர் பேசுவதே அபூர்வம் எனவும்....

சிரிப்பே அவர் பாஷையெனவும்....

எனக்கும் அந்தப் பெருவிருட்சங் களுக்கும் கேட்பதைப்போல மஹிந்த சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

ஓ!... அதுதான் பெருவிருட்சங்கள் லிருந்து சோகசங்கீதம் பெருகுகிறது போலும்!!

நாட்டில் விரும்பத்தகாத மாற்றங் கள் நிகழத் தொடங்கின. வடக்கே யுத்தம் தீவிரமடையத் தொடங்கிற்று.

அந்நியர் தம் விமானங்களிலிருந்து முதலில் பானும், வெங்காயமும், பருப்பும் எம்மீது வீசினர். பின்னர், துப்பாக்கி களுடனும், பீரங்கிகளுடனும் தாமும் எம்மீது விழுந்தனர்.

நான் மிகவும் குழம்பிப் போனேன். செய் வதறியாது திகைத்தேன். மஹிந்தவோவெனில் பைத்தியக்காரனைப் போன்று நடந்து கொள்ளவாரம்பித்தான். அவனது அறைக்கு அடிக்கடி எல்லோரையும் அழைப்பான். ஒரு கண்டிப்பான உபாத்தியாயனின் தோரணை அவனிடம் குடி கொண்டது. தனது கன்வஸ்கள் சிலவற்றை அவன் நாசமாக்கினான். அவற்றில் தேசப் படங்களை வரைந்தான்.

"மூன்றில் ஒருபங்கு நிலம் --மூன்றில் இரண்டு பங்கு கடல்... போகிறது...பறி போகிறது.." என்று அரற்றுவான்.

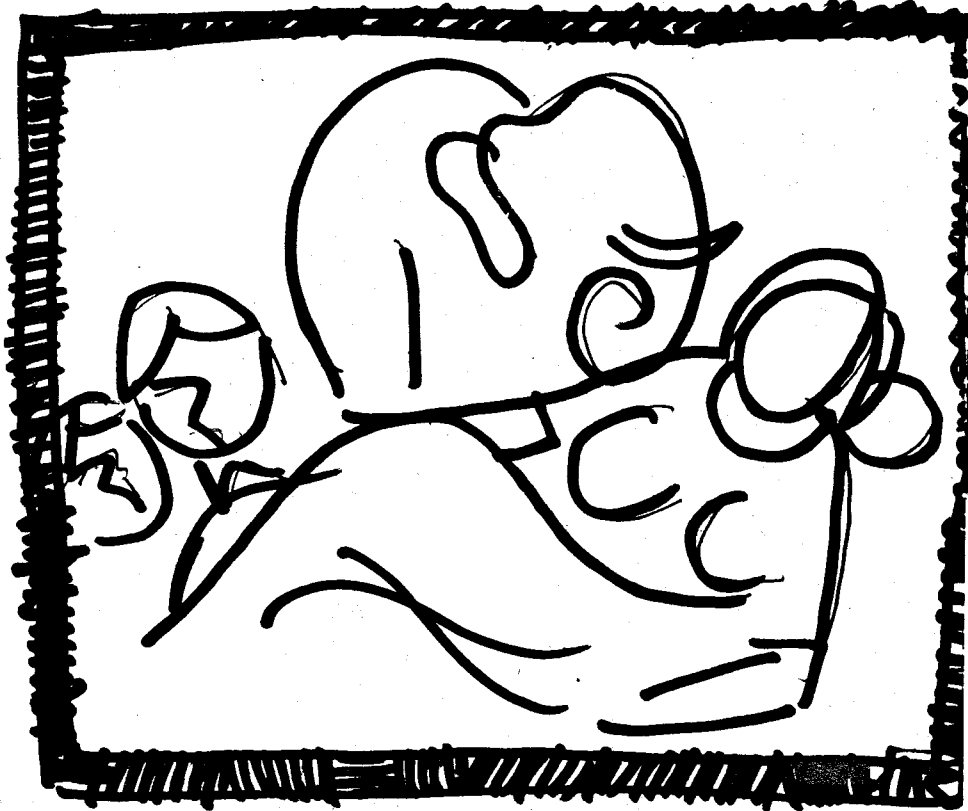
"விடக் கூடாது" என்பான்.

"சாவது ஒரு நாளைக்குத்தான்" என நெஞ்சிலடித்து வெஞ்சினம் உரைப்பான்.

போதாதகுறைக்கு என்கன்னத்தில் ஒருநாள் அடித்துவிட்டான்.

பன்சல வளவெங்கும், உள்ள விருட்சங்கள் யாவும் என்னை நோக்கி விசிலடித்துச் சிரிப்பதைப் போலிருந்தது. சாதுக்கள் எல்லோரும் என்னை அருவருப்புடன் பார்ப்பதுபோலிருந்தது. தகழிகளில் கடரும் தீபங்கள் என்னைக் கண்டதும் "டப்..டப்" என அணைந்து விடத் துடிப்பதைப் போலிருந்தது.

மஹிந்த அறைக்கு வரும் நாட்கள் குறையத் தொடங்கின. வெளியே சுற்றித் திரிகிறான் போலும். தன்னோடொத்தவர் களுடன் தங்குகிறான் போலும். அவனது

நண்பர்கள் அவனுடன் அடிக்கடி வந்தனர். அவர்கள் என்னை விசித்திரமாக நோக்கினர்.

நான் அங்கிருந்து அகன்றுவிட உத்தேசித்தேன். ஊருக்குப் போவது உசிதமானதொன்றாக எனக்குப்பட்டது.

ஒரு விடிகாலை நேரத்தில்... சாதுக்கள் வளவெங்கும் கூட்டிப் பெருக்கும் சமயத்தில்... அன்றலர்ந்த மலர்கள் நிலம் நோக்கி நீந்தி வரும் வேளையில்... எனது பிரயாணப் பைகள் முதுகில் இடிக்க இடிக்க நான் பயணமானேன்.

ரோட்டோரத்து அரளிமரத்திலிருந்து முகையவிழ்ந்து கொண்டிருந்த புத்தம் மலர்களின் கிறக்கும் வாசனையும், சாதுக்களின் விளக்குமாறு களிலிருந்து எழும் "சரக்-பரக்" சத்தமும் என்னை வழியனுப்பின.

□

அரளி மரங்கள் என்னூரிலும் உள்ளன. என்னூரின் வயல்வெளிகள்... குதாசலத்துடன் குதித்தோடிச் செல்லும் காற்று... அங்கே நான் ஓடித் திரிந்த காலங்கள்... எமது பள்ளிக்கூடம்... பள்ளிக்கூடத்தின் வேலிகளில் வளர்ந்திருந்த பூவரச மரங்களும், அரளி மரங்களும்... அம்மரங்களின் கீழே நாங்கள் "சாம்ராட் அசோகன்" நாடகம் பழகிய நாட்கள்...

ஈஸ்வரலிங்கம்தான் சாம்ராட். நான் புத்த பிட்சு.

"போர்... போர்... முடிவில்லாத போர்...கலிங்கம் வீழ்ந்தது.. ஹா... ஹாஹ்ஹா..." என தகர வாளை விசுக்கி விசுக்கி கீச்சுக்குரலில் தொண்டை வரளக் கத்துவான் ஈஸ்வரலிங்கம்.

"சுவாமி... கழுஞ்சுளும் ஓநாய்களும் வட்டமிடும் போர்க்களத்தில் தாங்களுமா!" என என்னைப் பார்த்து கேலி பேசுவான்.

"நம்ப முடியவில்லையே" என வியந்து சிரிப்பான்.

"நோயிருக்குமிடத்தில் தானே வைத்தியனுக்கு வேலை!" என்று ஈனஸ்வரத்தில் முனகுவேன் நான்.

அந்த ஈஸ்வரலிங்கம் இப்போது படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தான். அவனுக்கு போஸ்ட்மேன் உத்தியோகம். ஒருதரம் வெகுதூரத்தில் தபால் கொடுத்துவிட்டு, சைக்கிளில் எதிர்க்காற்றைக் கிழித்து உழக்கி உழக்கி வரும்போது, அந்நியர் அவனைப் பிடித்தனராம்...முள்ளந்தண்டின் கீழ் முனையில் துப்பாக்கிக் கட்டையால் ஓங்கிப் பலமாக இடித்தனராம்...

மீண்டும் ஒரு விடிகாலைப் பொழுதில், பிரயாணப்பைகள் எனது கால்களைத் தடுக்கத் தடுக்க.....

ஈஸ்வரலிங்கத்தின் கடைசித்தம்பி, விடிகாலை நேரத்தில் கடற்கரையிலிருந்து மீன் வாங்கி வரும்போது அந்நியர் அவனைப் பிடித்தனராம்... துப்பாக்கியில் சொருகியுள்ள கத்தியினால் நெஞ்சில் ஒரு குத்து, தொண்டை மீடற்றில் ஒரு குத்து... குருதி பொங்கிப் பொங்கிப் பாய்ந்ததுவாம்...

மதகொன்றின் கீழே அழுகிப்போய்க் கிடந்தானாம்... மீனையும், அவனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து காகங்கள் கொத்திப் புசித்தனவாம்...

நான் ஈஸ்வரலிங்கத்தைப் பார்க்கப் போனேன். சாம்ராட் போன்றதொரு வலிய ஆண்மகன் கேவிக் கேவி... மூக்கைச் சிந்திச் சிந்தி... துக்கத்தைப் பிழிந்து பிழிந்து அழக் கண்டேன்...

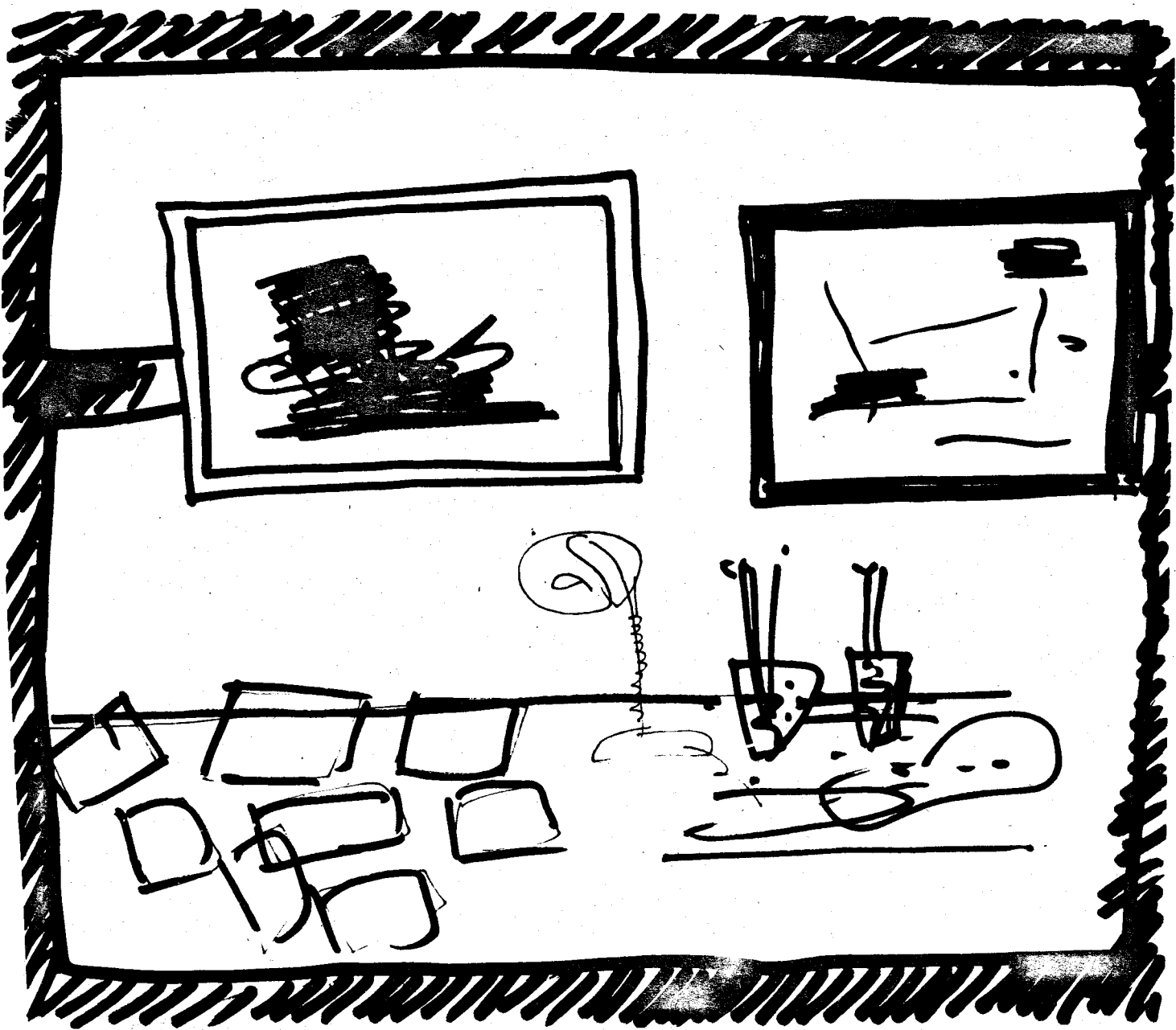
அந்நியர் மேலும் மேலும் விமானங்களிலிருந்து நம்மீது விழுந்தனர். இரவென்றும் பகலென்றும் எங்கள் ஊர்களின்மீது ஊர்ந்து திரிந்தனர். வயல்களில் அரும்பி நின்ற இரண்டிலைப் பயிர்களின்மீது தமது பூட்ஸ் கால்களால் உழக்கி உழுது சென்றனர். துன்பம் மிகத்தரும் நாட்கள் எம்மை மேலும் மேலும் வளைத்துப் பிடித்தன.

நான் எத்தனைதரம் பிடித்துச் செல்லப்பட்டிருப்பேன், எத்தனை கைகளால் அடி வாங்கியிருப்பேன், எத்தனை விதமான புரியாமொழிகளால் வையப்பட்டிருப்பேன்... என்பதை என்னால் நினைவு வைத்திருக்க முடியாமல் போனது. இரவும் பகலும் அந்நியர் எமது வீதிகள் வழியே திரியத் திரிய எமது வாழ்வு எம்மைவிட்டு விலகி விலகிச் சென்றது.

ஒருநாளில் சில தடவைகளாவது துப்பாக்கிகள் முழங்கும் சத்தத்தையோ, குண்டுகள் வெடிக்கும் இடியோசையை யோ கேட்பேன். ஒருநாளில் ஒரு தடவையாவது, மக்கள் பிரேதங்களுடன் அவலம் சோரும் அழுகையொலிகளையும் சுமந்து கொண்டு மயானத்தை நோக்கிச் செல்வதைக் காண்பேன்.

தென் பகுதியிலோ வெனில், பிரேதங்களை மயானங்களில் எரிப்பதைத் தவிர்த்து, வீதியோரங்களில் கொழுத்து வதாகச் சொன்னார்கள்...

ஆறுகளில் அஸ்திகளைத் தவறகுப் பதிலாக, குற்றுமரான மனிதர்

களை அடித்துத் தள்ளி விடுவதாகச்
*சொன்னார்கள்...

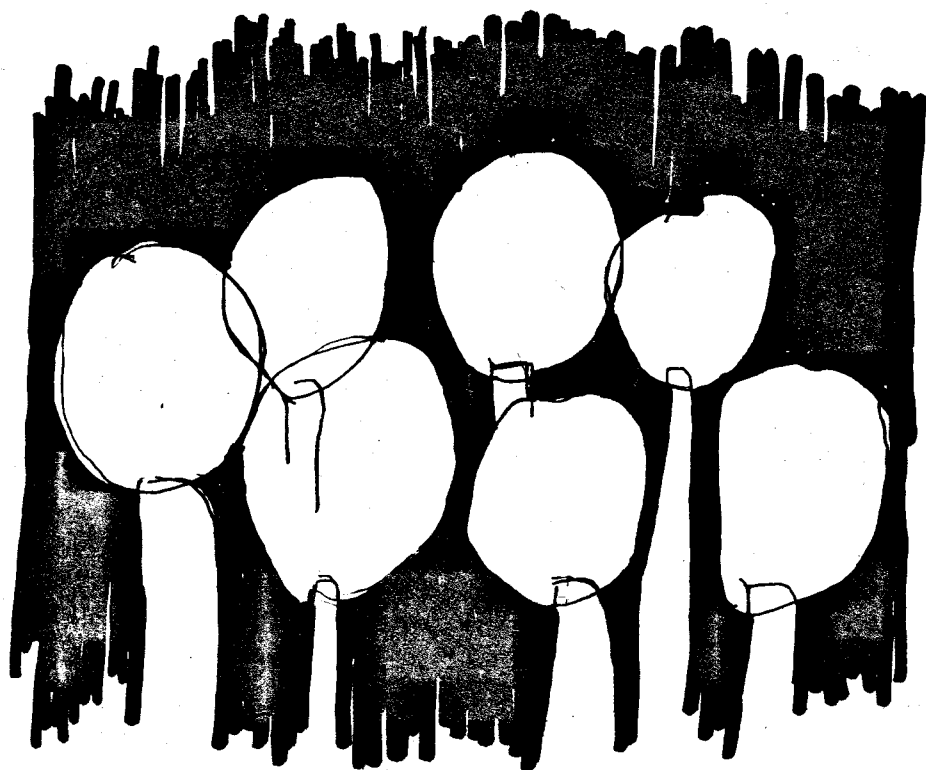
வரவர, என்னால் எங்கும் வசிக்க
முடியாமல் போயிற்று. எங்கெங்கு
காணிலும் எளியவராக அடிக்கப்படும்
எமது வாழ்வு அவலம் தரும் ஒன்றே.
எனும் பரமார்த்தத்திலிருந்து என்னால்
தப்பித்துக்கொள்ள முடியாமல் போயிற்று.

மீண்டும் ஒரு விடிகாலைப்
பொழுதில், பிரயாணப்பைகள் எனது
கால்களைத் தடுக்கத் தடுக்க, நான்
தலைநகர் நோக்கிப் பயணமானேன்.
பிரயாண மார்க்கங்கள் இன்னும்
முழுமையாகச் சீர்கெட்டிருக்கவில்லை.
பஸ்களும், ட்ரெயின்களும் ஓடிக்
கொண்டுதானிருந்தன. ஆனாலும், நடுக்
காட்டிலோ, ஊர்களின் எல்லைகளிலோ
அவை அடிக்கடி நிறுத்தப்பட்டன.

தண்டவாளங்களிலும், வீதியோரங்களிலும்
பிரேதங்கள் கிடந்து அழுகுவதாக
பயணிகள் விழிபிதூங்க பீதியுடன் குசுகுசு
த்தனர்.

நான் சென்ற பஸ்வண்டியும்
ஒருதரம் நிறுத்தப்பட்டது. உடனே
தூர்நாற்றமும், அச்சமும், அருவருப்பும்
எம்மைச் சூழ்ந்தன.

தொலைந்த முகவரியும்
தெரியப்படுத்திய கடிதமும்

சுருதி

எங்களுக்கு
முகவரி இருந்தது
ஆனால்
முகங்கள் இருக்கவில்லை
முகங்களை நாங்கள்
முயன்று தேடிய பொழுது
எங்கள்
முகவரிகள் தொலைந்து போயின

எங்களிடம்
முகவரி இல்லாததால்
எங்களுக்கு
முகங்கள் வந்த செய்தி
ஒருவருக்கும்
தெரியாது போயிற்று

இப்பொழுது நாங்கள்
முகங்களும் இல்லாத
முகவரியும் இல்லாத
முண்டங்களாகத்தான்
எங்களை
மறுப்போர் முன்
காட்சி அளிக்கின்றோம்
அதுவும் நல்லது தான்

எங்களுக்கு
முகங்கள் இருப்பதை
அவர்கள் அறிந்தால்
எங்கள் முகங்களை அவர்கள்
பிடுங்கி விட்டிருப்பர்
அந்தப் பிடுங்கல்
எங்களிடம்
முகவரி இல்லாததால்
எவருக்கும்
தெரியாது போயிருக்கும்

அதனால் -
எங்களுக்கு
முகங்கள் கிடைத்த போது
முகவரி இல்லாது போனமை
நல்லதே

இப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன்
நேற்று இரவு
நடுநிசி தாண்டிய பொழுதில்
எனக்கு
வாலாயமாகாத ஒரு மொழியில்
முக்கி முக்கி நான்
ஒரு நூலை
படித்துக் கொண்டு
இருந்த பொழுது
எனக்கு

ஒரு கடிதம் வந்தது
அதில் -
“மடையா நீ
நேற்றும் இன்றும் நாளையும்
உண்பதற்கு வழியற்ற
உயர்வு இல்லாக் குடியில்
உதித்தவன்தான்”
என்ற செய்தி எழுதப்பட்டு இருந்தது

அந்தக் கடிதத்தில்
எனக்கு என்று ஒரு
முகவரி இருந்தது
அதை நான்
என்னவர் எல்லோருக்கும்
சொல்லுதல் வேண்டும்
அதை நான் சொல்லி முடிப்பின்....
அதை நான் சொல்லி முடிப்பின்....

—ஒரு நவீன சிற்பம் போலிருந்தது அது. இரண்டு பிரேதங்களை ஒன்றாகப் போட்டு கொழுத்தியிருப்பார்கள் போலும். இரண்டும் ஒன்றாகப் பின்னி முறுகி வளைந்து கிடந்தன. ஒன்று கைகளையும் கால்களையும் வான்நோக்கி நீட்டி, வாய் பிளந்து அரற்றியது. மற்றையது கைகளையும் கால்களையும் நிலத்தில் ஊன்றி, பிருஷ்டபாகத்தை வானத்தில் உதைத்துக் கொண்டு, முகத்தை எழுது பக்கமாகத் திருப்பி முறையிட்டது. இரண்டும் தீயினால் பாதி கருகியிருந்தன.

காகங்கள் கரைந்தவண்ணம், மிக விருப்பத்துடன் அவற்றைச் சுற்றி வட்டமிட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன. காகங்கள் கொத்திக் கொத்தி, தோலைப் பிராண்டி உண்ட இடங்களில் பாதி வெந்துபோன தசைகள் தெரிந்தன. அவ்விடங்களிலிருந்து அழுக்கேறிய வெள்ளை நிறமாக ஏதோ கசிந்து சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வெந்துபோன, தோலுரிந்த மனித உடல்.... அதன் நிறம்...

அதன் நிறம்.... ஒருவகையான பூவைப்போலிருந்தது....

ஓ!... பன்சல வளவில் நான் கண்ட அரளிப்பூவைப் போலிருந்தது.

□

நகரின் சந்தடி மிக்க தெருக்களில் நான் தங்குமிடமும், வேலையும் தேடித் திரிந்தேன். யாரோ என்னை கூப்பிடுவது போலிருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். பழைய லொறியொன்றின் கிழிந்துபோன, தும்புகள் குத்தும் ஆசனத்திலிருந்து சோமய்யா தலையை நீட்டிக்கொண்டிருக்கக் கண்டேன்.

“சா... உங்கள பாத்து மிச்சம் நாள்தானே தம்பி”

சோமய்யா பகலில் லொறி ஒட்டுகிறாராம்...இரவில் மட்டும் பன்சலவில் தங்குகிறாராம்... பன்சலவில் பழையவர்கள் ஒருவருமில்லையாம்... மிகவும் பயமாக இருக்கிறதாம்...

“மஹிந்த சுகமாக இருக்கிறானா...?” என்றேன். சோமய்யாவின் முகம் சற்றே வலித்துக் கொள்வது போலிருந்தது.

“ஜோதிசாது இப்போதும் சிரிக்கிறாரா...?” என்றேன். சோமய்யா என்னைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார். அவரது தாடைகள் இறுகுவது போலிருந்தது.

அந்த வெப்பம் மிகுந்த பகலிலும், ஒரு கடைசில் தேநீர் அருந்தியபடி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சிகரட்டுகளை புகைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் எவரும் புழங்கும் அடையாளங்களை காண முடியாதிருந்தது.

அடிக்கடி இருமியவாறும் அடைக்கும் தொண்டையை செருமிச் செருமி சரி செய்தவாறும் சோமய்யா சொன்னார்:

மஹிந்த காணாமல் போனான் என்றும்...

பன்சலவிலுள்ள அனைவரையும் விசாரணைக்காக கூட்டிச்சென்றார்கள் என்றும்...

பன்சலவில் இரவு நேரங்கள் அச்சந்தருவனவாயின என்றும்...

பகல் நேரங்கள் துன்பம் தருவனவாயின என்றும்...

ஜோதிசாதுவின் நோய் நன்கு முற்றியது என்றும்...

நள்ளிரவு நேரத்தில் கூவித்திரியும் ட்ரெயினின் முன்னே அவர் பாய்ந்தார் என்றும்....

அந்த இரத்தம் உறைந்து காய்ந்துபோன வெகுநாட்களின் பின்பும், அவ்விடத்தில் ஈக்கள் மொய்த்தன என்றும்....

சோமய்யாவின் செருமல் சுருதி மாறி சுருதிமாறி துன்பம் ததுந்தும் சிரிப்பாக மாறியது. அச்சிரிப்பின் தொனிகணத்துக்குக் கணம் விசித்திரமாக மாறுகின்றதென எனக்குத் தோன்றியது.

‘எப்பசரி அங்கிட்டு வாங்க தம்பி...’

நான் அங்கு சென்றிருந்தபோது நன்கு இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. தற்காலிகமாக ஒரு லொட்ஜின் எட்டிச் சதுரத்துக்கள் என்னை முடக்கிக் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. இருட்டிய பின்னரும் தகழிகளில் விளக்கேற்றி வைக்க அங்கு யாருமே இல்லைப்போலும். ஒற்றையாய் ஒரு தீபம் மட்டுமே நடுங்கிச் சோர்ந்தது. பின்புறத்து வீட்டில் எவரும் புழங்கும் அடையாளங்களை காண முடியாதிருந்தது. சைத்திரியினுள் முதன் முதலாக நுழைந்தேன். பெரும் பெரும் அலுமாரிகளில் அடுக்கித் தெரிந்த கனமான அட்டை போட்ட புத்தகங்கள் தூசியும் நூலாம்படையும் படிந்துபோய்த் தெரிந்தன. அறிமுகமற்ற சில சாதுக்கள் அறைகளில் முடங்கியிருக்கக் கண்டேன். நாயக்க ஹாமதுருவின் அறையினுள் எட்டிப் பார்த்தேன். அவர் கால்களை வாசல் பக்கமாக நீட்டிக் கொண்டு மல்லாந்து படுத்து, முகம் வெறித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்னைக் காணவில்லை. ஆனாலும் அவரது பாதங்களில் பித்தவெடிப்புகளை நான் கண்டேன்.

இது புலித்தேவன் காலத்து வாளடா ஐயா....

- ச. தமிழ்ச்செல்வன்

வாளின் தனிமை

“வெயிலோடு போய்” சிறுகதை தொகுப்பின் மூலம் அறிமுகமான ச. தமிழ்ச்செல்வனின் இரண்டாவது தொகுதி “வாளின் தனிமை”யாக உருவெடுத்திருக்கின்றது.

மக்களின் வீரத்தை அவர்தம் போர்க்குணத்தை, அவர்களின் ஆத்திரத்திரள்வை வாளாக படிமம் செய்து விரியும் இக்கதை மக்கள் நிலைப்பட்ட கற்பனாலங்காரத்தின் இன்னுமொரு வடிவு எனலாம்.

தீவிரமான சுய அனுபவங்களை, ஆழ்மன படிவங்களாக, தொன்மங்களாக, உருவகங்களாக கூற வருகிறோம் என்று கூறிவிட்டு சந்நியாசத்திற்கும், கிழான் சமூக எண்ணப்பாடுகளுக்கும், ஒப்பாரிகளுக்கும் வழி சமைத்து செல்லும் அண்மைக்கால சிறுகதை எழுத்தாளர்களிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டு - நவீன தமிழ் புனைகதை உத்திகளை சரியாகப் பிரயோகித்து மக்களின் போர்க்குணத்தை வலுப்படுத்தும், எழில்படுத்தும் படைப்பாக தமிழ்ச்செல்வன் இப்படைப்பை உருவாக்கியுள்ளது பாராட்டத் தக்கது.

“இது புலித்தேவன் காலத்து வாளடா ஐயா...உங்க பாட்டன் பூட்டன் எல்லாம் இதை வைச்சுத்தான்...கும்பிடுவாக...” - அப்பத்தா

“முதல்ல நீ என் படியில் வச்சிருக்கியே சந்தனம் குங்கும்ப் பொட்டு, அதை உடனே அழி” - வான்

வெள்ளைக் கும்பினியரை எதிர்த்து வெஞ்சினத்துடன் போராடிய வான், பரங்கியர் சரக்கு மண்டிகளை கொள்ளையிட்டு ஆயுதங்களை கைப்பற்றி கால்குடி சீமை வரை பரவிச் சென்று ஜெயக்கொடி நாட்டி வந்த வான், கை மாறி கை மாறி சுதந்திர போராட்ட வேள்வியில் நாடு தகித்துக் கொண்டிருந்த போது கதர் கடையில் நூல் அறுக்கவும், துணி கிழிக்கவும், பார் சோப்பு அறுக்கவும் போடப்பட்டு பின் சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு ஒரேயடியாக இருட்டு மூலையில் கடாசி துருவும், களிம்பும் ஏற விடப்பட்டது...

இனி இதைத்தான், குதிரையில் புதிதாய் ஏற்றி, நாறு நாறாய் குழந்தைகள் கூடி பின்தொடர்ச் செய்து, ஆரவாரம் ஒலிக்க, பிரபஞ்ச வெளியை கிழித்து முன்னேறச் செய்கிறார் தமிழ்ச்செல்வன்.

மனித நேயம் என்ற மிகப்பெரிய பரப்பிலிருந்து முகிழ்த்த பல நம்பிக்கை தந்த எழுத்தாளர்கள் காலப்போக்கில் தடம் புரண்டு தமது மனித நேயங்களை தமது கையளவு எல்லைக்குள் கொண்டுவந்து நிறுத்தி சமரசமும், சமாதானமும் செய்து கொண்ட சீரழிவுகள்தான் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏராளம்.

இதிலிருந்து தப்பி, தன் வேள்வியை, வீழ்ந்து விடாமல், தொடர்த்துரிய பலத்தை, தமிழ்ச்செல்வனிடம் காணக்கிடும் வரலாற்றுப்பார்வை, அவருக்கு தரக்கூடும் என்ற நம்பிக்கைக் கீற்றுக்களை “வாளின் தனிமை” தெறிக்கச் செய்துள்ளது.

தன் நம்பிக்கையை குழந்தைகளிடம், ஒரு புதிய தலைமுறையிடம், ஒரு புதிய புறப்பாட்டிடம் சமரசமின்றி ஒப்படைத்து பிரபஞ்ச வெளியை கிழிக்கத் துணியும் இப்பண்புடைய எழுத்தாளர் மேலும் பல தளங்களை தொட முனைவது அவசியம்.

கிணற்றுப் பக்கமாகப் போனேன். கனகாலமாக இறைக்கவில்லைப்போலும். தண்ணீர் புளித்து மணத்தது. சிமெந்து மிதிகளில் பாசி வழுக்கிற்று.

வீட்டின் அறைகளெல்லாம் மெல்லத் திறந்தனவாய் தூசி படிந்து தெறிந்தன. மஹிந்தவின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன். இருளை விலக்க எண்ணி லைட்டைப் போட்டேன். ஓவியங்கள் எதையும் காணவில்லை... அல்ல... ஒரேயொரு ஓவியம் மட்டும் சுவரோரமாகச் சாய்த்து வைக்கப் பட்டிருந்தது.

..... அது சிறிய அறையொன்றின் உட்புறம். கனத்த கருங்கற்களால் கட்டப்பட்ட அறை. சுவர்கள் சிதிலமாகிக் கொண்டிருந்தன. கற்களின் பொருத்து களிலிருந்து நீர் கசிவது போலிருந்தது. சுவரில், வெகுஉயரத்தில் நான்கே நான்கு கம்பிகள் பொருத்திய ஒரு சதுர வடிவான துவாரம். அதனுட்புருந்து வரும் ஒளிக்கதிர்கள். தரையில் ஒரு பூச்சாடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து வளர்ந்து, வளைந்து சென்றது, ஒரு ரோஜாப்பதியன். அதன் இலைகள் மிகவும் வெளுந் மஞ்சளாகக் காணப்பட்டன. அதன் உச்சியில் ஒரு பூ- சிறியதுதான் எனினும், பனியைப்போல மெல்லென்றிருந்தது. அது வெளிச்சத்தை எட்டித் தொடத் தவித்தது.

வெகுநேரம் அதைப் பார்த்தபடியே நின்றேன். சுவர்களிலிருந்து கசியும் நீர்த்துளிகளில் சிலவாவது அச்சாடி யினுள் சொட்டாதா என ஏங்கினேன்.

பிறகு, முதன்முதலாக விகாரை யினுள் நுழைந்தேன். சுகந்தமான காற்றும், சுந்தரமான தூய்மையும் அங்கே பரிமளித்தன. பசுவானின் பிரமாண்டமான திருவுருவச் சிலை... பசுவானின் கருணை ததும்பும் முகவிலாசம்....

ஜே. ஆர். இறந்த இரண்டொரு தினங்களின்பின்
இலங்கை வானொலியின் விளம்பர நிகழ்ச்சி
ஒன்றின்போது பின்வரும் வினா
வானொலி நேயர்களுக்காக ஒலிபரப்பப்பட்டு, பரிசு
உண்டென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

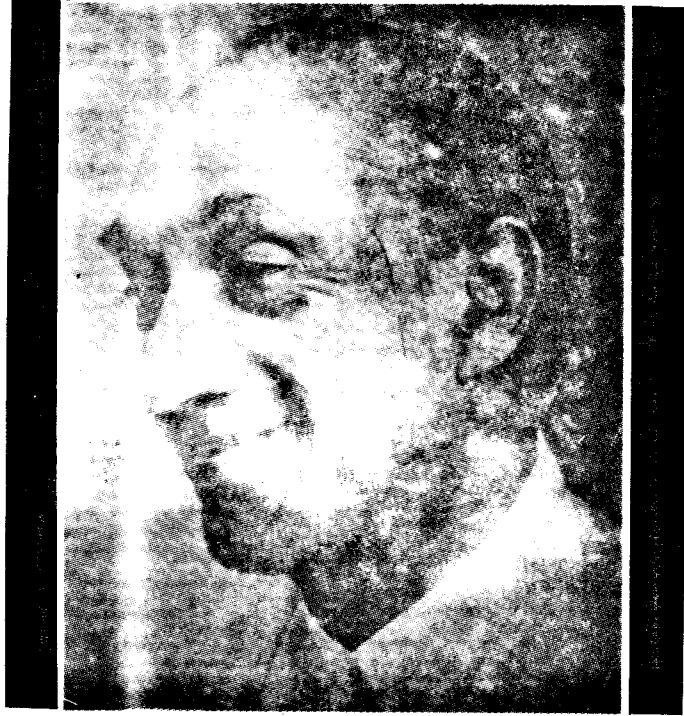
கேள்வி : ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனாவின்
பிறந்த தினம் யாது?

இதே 'வினாயாட்டு புத்தியை' பயன்படுத்தி பின்வரும்
கேள்விகளை எழுது வாசகர்களுக்காக
முன்வைக்கிறோம். சரியாகப் பதிலளிப்பவர்களுக்கு
பரிசு உண்டு.

1. இலங்கையின் இனப்பிரச்சனையை
தீர்க்கும் முகமாக செல்வா -
பண்டாரநாயக்க ஒப்பந்தம்
முன்வைக்கப்பட்டபோது, அதற்
கெதிராக ஜே. ஆர். ஒரு பச்சை
இனவாதியாக உருவெடுத்து
கொழும்பில் இருந்து கண்டியை
நோக்கி பாதயாத்திரை என்ற ஒன்றை
தொடங்கியது எந்த நாளில்?
2. 1977 இல் தமிழ் மக்களின் வீடுகள்
குறையாடப்பட்டு தீக்கிரையாகி
படுகொலைகள் மலிந்து மக்கள்
அகதிகளாக பதறியபோது நாட்டின்
காவலனாக இருந்த ஜே. ஆர்.
"போர் என்றால் போர்... சமாதானம்
என்றால் சமாதானம்", என்று
கொக்கரித்து குதுகலித்தது
என்றைய தினத்தில்?
3. தமது ஆட்சிக்காலம் முடிவுக்கு
வரும் தருவாயில் பாராளுமன்றத்
தேர்தல் எதற்கு - லாம்புக்கு அல்லது
சட்டிக்கு போடு புள்ளியை என்று
கூறி, Referendum என்ற
கேலிக்கூத்தை கொணர்ந்து நாட்டின்
மக்களை முழு மடையர்களாக்கி
எக்காளமிட்டது என்றைய தினத்தில்?
4. அவரது அரசே திட்டமிட்டு செய்த
1977, 1983 தமிழ் மக்களின்
இனப்படுகொலைக்கு பின்னணியில்
நக்சலைட்டுக்கள் தான்
இருக்கிறார்கள் என்று கண்டு பிடித்து
கூறியது எந்த நாளில்?

5. கொலைகள் மலிந்த, இரத்த ஆறு
பாயும் நாடாக உலக அரங்கில்
அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட
துணிச்சலோடு "அகிம்சையே ஒரே
வழி - அதுவே என் வழி" என்றும்
"வெறுப்பு வெறுப்பைத்தான்
ஏற்படுத்தும்" என்றும் அன்னார்
அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளியது
என்றைய தினம்?

8. 1981ம் ஆண்டில் பெல்மதுளை,
பலாங்கொட போன்ற இடங்களில்
தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான
குறையாடல்களும், வன்செயல்
களும், கொலைகளும் தலை
விரித்தாடி முடிந்த பிறகு நீலகாமம்
தோட்டத்துக்கு, அந்நேரம் பிரதமராக
இருந்த பிரேமதாசாவுடன் விஜயம்
செய்து "சுழம் தெரியாதா", "பிரஜா

6. ராஜீவ் காந்தியை ஒரு கடற்படை
வீரன் - இலங்கை இந்திய
ஒப்பந்தத்தின் பின் மண்டையில்
ஓங்கி அடித்து கொல்ல முற்பட்ட
போது ஹி... ஹி... அது
ஒன்றுமில்லை, சூரிய பாதிப்புத்தான்
(Sun Stroke) என்று நா கூசாமல்
கூறி உலக மக்களை ஒரேயடியாக
புல்லரிக்க செய்தது எத்தினத்தில்?
7. 30 ம் திகதிக்குள் வட கிழக்குப்
பிரச்சனையை ஒரேயடியாக
துடைத்தெறிந்து விடவேண்டும் என்று
யாழ்ப்பாணத்தின் அன்றைய
கமாண்டருக்கு ஓடர் கொடுத்துவிட்டு
சம்மணம் போட்டு அமர்ந்திருந்த
தினம் என்றைய தினம்?

உரிமை இருக்கின்றதா" என்
றெல்லாம் வக்கிர புத்தியுடன் கேட்டு,
கூடியிருந்த துரைமார் சிரிப்பொலி
எழுப்ப, "கோழி தாரது, முட்டை
தாரது" என்று கொச்சைத் தமிழில்
கூறியது எத்தினத்தில்?

ஜே. ஆரின் புல்லிப்பைத் தரும் இந்த
மங்கலிப் பதின்முகம் குறித்து சரியான பதில்
அளிக்கும் வாசகனில் அழிவுடசாலிகளாம்,
வாட்டி ருஷ்கல் முல்
தேந்தெடுக்கப்படுவார்களுக்கு ரூபாய் ஆயிரம்
பொக்கம் பரிசாக வழங்கப்படும்.

பி. கு.: இந்த கேள்விகளுக்கு கனம் அமைத்த
வசலாற்று நாயகன் ஜே. ஆருக்கும் நாம் நன்றி
பாராட்ட கடமைபட்டுள்ளோம்.

பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா பரிசு வினா

அரைவாசி மூடியபடி, இம்மூட உலகின் வேதனைகளை சகித்துக் கொள்ள முயலும் பகவானின் நேத்திரக் கமலங்கள்.... பகவானின் பாதசரணங்களில் யார்யாரோ உள்ளம் உருகிச் சமர்ப்பித்திருந்த மலர்கள்....

சுவர்களில் சில ஓவியங்களைக் கண்டேன். பெயர் அறியாத வட இந்தியச் சைத்திரிகன் தீட்டிய ஓவியங்கள் அவை.

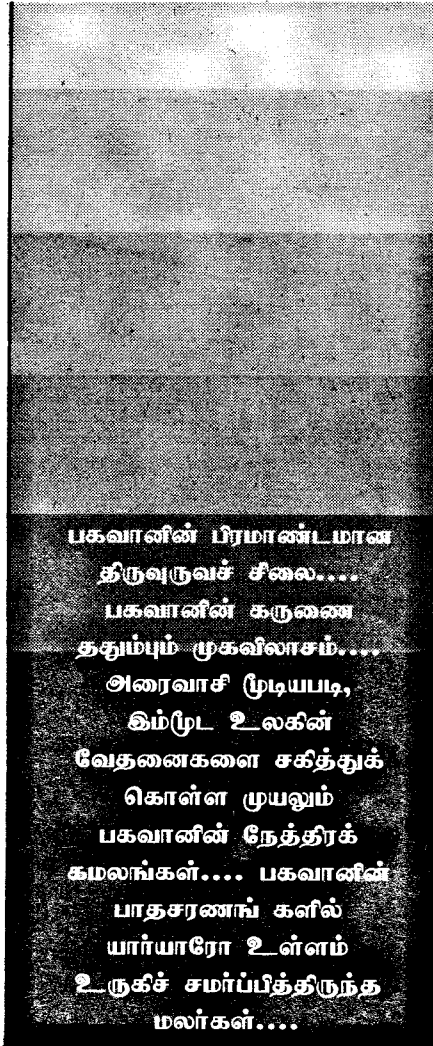
பகவான், மரங்களின் நிழலில் அபய முத்திரை காட்டியபடி, நிர்ச்சிந்தையாக கண்கள் மோனத்தில் தோய, தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். பகவானின்மீது பாய்வதற்கு தயாரான நிலைகளில், மரக்கிளைகளில் குரங்குகள் தொங்கின.அல்ல! அவை குரங்குகளல்ல, யசஷ்கள்... மரங்கள் பாறும் வண்ணம் தீவினைகள் புரிந்து, மரத்துக்கு மரம் தாவி, கூக்குரலிட்டு பயமுறுத்தும் யசஷ்கள்.... கறுத்துப் பருத்த உடலும், தீயுமிழும் கோபவிழிகளும், நீண்ட பற்களும், கூரிய உகிர்களும் கொண்டு தோலாடை அணிந்து கூத்தாடும் யசஷ்கள்....

மரங்களெல்லாம் "மடமட"வென முறிந்து வீழும் எனத் தோன்றியது. பகவானின்மீது பாய முனையும் முதல் யசஷன் யாராக இருக்கும் என குழம்பித் தவித்தேன். உண்மையிலேயே எங்கோ, ஏதோ அரவங்கள் கேட்டன. மூச்சை அடைத்தவனாய் வெளியே அவசரமாக நழுவினேன்.

இருட்டில் தவிக்கும் பெரு விருட்சங்களில் வெளவால்கள் பறந்து பறந்து அமாந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். மரங்களின் கீழே நிற்கையில் அவற்றின் எச்சம் என்மீது தெறித்தது. அவை என்னை ஏசி அச்சுறுத்து வதென 'கிக்கிற்... கீக்கிற்' என ஒலமிட்டன.

நன்றாக பயமூட்டும்படி இருள் குழிந்துவிட்டது. அங்கேயே தங்குவது உசிதம்போல தோன்றியது. வீட்டின் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கின்மீது கைகளால் தட்டிவிட்டுப் படுத்தேன். தூசி கிளம்பி நாசியை அடைத்ததில் அடுத்தடுத்து தும்மினேன்.

கொட்டக் கொட்ட ஆந்தையென விழித்தவனாய், வாங்கு முனக முனக உழன்றேன். பணமடுவவினுள் சிறிதே வெளிச்சம் பலவீனமாக பரவியது. சோமய்யா வந்திருக்கலாம். விரைவில் அங்கிருந்தும் இருள் முணுமுணுத்தது. சோமய்யா தொந்தி சரியச் சரிய புரள்கின்றார் போலும்.

நான் படுத்திருக்கும் நிலை யிலேயே, மரங்களின் உச்சியில் வெளவால்கள் சிறகடிப்பதைக் கண்டேன். யாரோ அந்தப் பக்கமாக நடந்து போனார்கள்.... பிறகு மெல்ல மெல்ல தூங்கிட முயன்றேன். தூக்கமா அது..? கிறக்கம். மனமோ, அரை குறையாய் விழித்தெழுந்து அச்சத் துடன் துடிதுடித்தது.

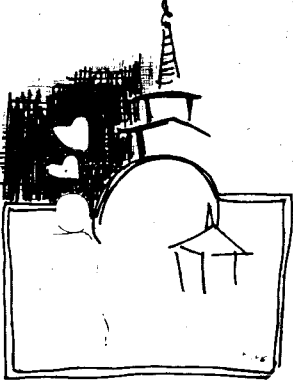
நள்ளிரவு நெருங்குகின்றது போலும். நள்ளிரவுக்கே உரிய வாசனை. நள்ளிரவுக்கே உரிய கடுமையான அந்த நிறம். நள்ளிரவுக்கே உரிய மெல்லத் தேயும் அமைதி. பேரமைதி. அந்த அமைதியைக் குலைத்தபடி கிணற்றடி மிலிருந்து வருகின்ற சத்தம். யாரோ குளிக்கிறார்கள், ஒருவரா... இருவரா... பலரா...? நிதானிக்க முடியவில்லை. முடிவேயின்றி குளிக்கிறார்கள். தண்ணீர் நிலத்தை அறையும் "சளார்... சளார்" எனும் சத்தம். வானியில் நீர் மொள்ளும் "மொளக" எனும் சத்தம்.

"கூய்...." என்ற கூக்குரல் என்னை மிரட்ட திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தேன். வாங்கிலிருந்து விழுந்து விடுவேன் போலிருந்தது. காது செவிடுபடும் வண்ணம் ட்ரெயின் கடகடாய்த்தபடி ஓடிச்சென்று மறைந்தது....

மீண்டும் கிறக்கம்...

மரங்களிலிருந்து வெளவால்கள் இறங்குகின்றன. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இறங்குகின்றன. அவை தம் சிறகுகளை இழக்கின்றன. விஸ்வரூபம் கொள்கின்றன.... யசஷ்கள்...யசஷ்கள்... எங்கும் திரிகின்ற யசஷ்கள்...

மரங்கள் இசையாய் ஒலிக்கின்றன. சோக சங்கீதங்களை மீட்டி மீட்டி மறுகுகின்றன.

“மரங்களிலிருந்து சங்கீதம் கேட்கின்றதா...” என்று கேட்கின்றேன்.

ங்களிலிருந்து யசஷர்களின் கூக்குரல்தான் கேட்கும் என்றவனாய் மஹிந்த வெற்றிலைச்சாற்றுடன் கொளகொளத்துச் சிரிக்கிறான்.

குளர்கின்றது. நடுங்குகின்றேன். வெளிச்சம் பரவுவதை உணர்கிறேன். கண்மடல்களினுள் சிவந்த புள்ளிகள் திரிகின்றன. சிவப்புப் பொட்டுக்கள். பொட்டுக்களா அவை...? தண்டவாளத்தில் மின்னுகின்ற ஜோதிசாதுவின் இரத்தம்.... ஈக்கள் கணமணத்தவாறு மொய்க்கின்றன.

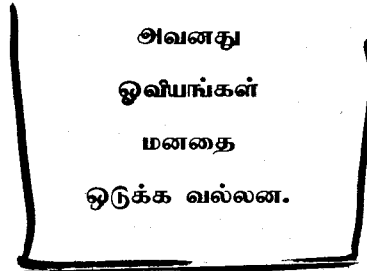
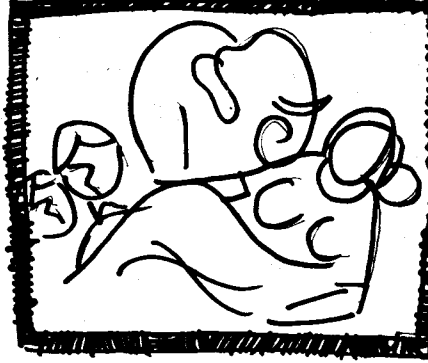
முனகியபடி விழித்தெழுந்தேன். நன்றாக விடிந்திருந்தது. சூரியப் பிரகாசத்தில் கண்கள் கூசின. காதோரமாக பறந்த ஈக்களையும், கொசுக்களையும் கைகளை வீசி வீசி விரட்டினேன். அவசரமாக அங்கிருந்து வெளியேற முனைந்தேன்.

முற்றம் கூட்டும் வேளை இன்னும் வரவில்லைப்போலும்.. வெளவால் எச்சமும், சருகுகளும் பாதங்களில் ஒட்டின. ரோட்டோரத்து அரளி மரத்திலிருந்து பூக்கள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. நிலமெங்கும்

வெந்துபோன மனித இறைச்சியை காகங்களும் கழுகுகளும், நாய்களும் நரிகளும் பிய்த்துப் பிய்த்து வீசியெறிந்து விட்டதைப் போலிருந்தது. எனது செருப்பின் சத்தமே ‘சரக்...சரக்’ என என்னை விரட்டிற்று.

முன்வாசலை நான் கடக்கும் தருவாயில், என் குடரைப் பிடித்து இழுப்பதென பெருஞ்சிரிப்பு ஒன்று அதிர்ந்தது.

அடக்க முடியாமல் பொங்கிப் பிரவகிக்கும் சிரிப்பு...

அடிவயிற்றிலிருந்து ஓங்காரமாய் புறப்பட்டுவரும் சிரிப்பு...

மூச்சை அடைத்தது எனக்கு. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

சோமய்யா...

பணமடுவவின் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது விழிகள் சாக்கடையில் வழிகின்ற அழுகிய மீன்களென புரண்டன. புரண்டு புரண்டு துடித்தன.

அவரது விழிகளில் ஒருவித கிறக்கத்தைக் கண்டேன். என்னைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தின, அவர் விழிகள்...

பிரவகித்துப் பிரவகித்து எங்கும் பொங்கியது அவரது சிரிப்பு...

வாயை அண்ணாந்து அவர் சிரிக்கையில் அவரது தேய்ந்த பற்கள் கறுத்துப்போயிருப்பதைக் கண்டேன்.

கணத்துக்குக் கணம் அவரது சிரிப்பின் சுருதி, மாறி மாறிச் செல்ல ஆரம்பித்தது....

அவர் எப்போதாவது துள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பிக்கலாம் என எனக்குத் தோன்றியது.

ஞானகுரு பதில்கள்...

விட்டு பாலசந்தர் குறிப்பிட்டாராம்.... கதாநாயகி செய்தது சரி என்றும் சொல்ல முடியாதாம். ஆனால் தப்பு என்றும் சொல்ல முடியாதாம்.... அப்படி என்றால் பாலசந்தர் கூற்றுப்படி 21ம் நூற்றாண்டு பெண் குழம்பித்தான் திரிவாளோ என்று கேட்டார்கள்.

கல்கியில் கூறுவதுபடி 21ம் நூற்றாண்டு பெண் ஒருத்தனோடு சேர்ந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று வேறொருவனிடம் வீசி எறிந்துவிட்டு பின் இன்னுமொருவனிடம் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துவது என்றாகிறது... இதில் என்ன புரட்சி இருக்கின்றது... இதுவும் இழிந்த கலாசாரம் தான்... பெண்ணை புரட்சியாய்ப்படைக்கிறோம் என்ற போர்வையில் மீண்டும் மீண்டும் இழிவு செய்வதை வெவ்வேறு தினுசாய் தொடர்கிறார்கள். இது ஒரு தவறோ அல்லது முட்டாள்தனமோ அல்ல... திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட சதி.... எது எதை பாவித்து எது எதை விற்கலாம், எது எதை பாவித்து மக்களின் பகுத்தறிவை சிதறடிக்க அவர்களை மாயத்திவ - மயக்கத்தில் தொடர்ந்தும் கட்டத்தவம் செய்து சதி செய்கிறார்கள் - எது உடைவ கருத்துக்கள் துணிச்சலாக பின்பு...

பூவரசு

பூவரசு இரண்டாவது இதழ் வெளிவந்துள்ளது.

மட்டக்களப்பு சிறப்பிதழாக இதைக் கருதலாம்.

மட்டக்களப்பு பிரதேச சிறுகதை தோற்றமும் வளர்ச்சியும், என்ற தலைப்பில் செ.யோகராசா அவர்களது கட்டுரை,

மட்டக்களப்பு பற்றி பிறநாட்டார் தரும் தகவல்கள் - 2, என்னும் வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் அவர்களது கட்டுரை,

மட்டக்களப்பு ஓவியர் வரிசையில் திரு. கமலச்சந்திரன், என்னும் வாககி ஜெயசங்கர் அவர்களது கட்டுரை

என்பன இவ்வாறு எண்ணத் துண்டுகின்றன.

முன்னோருகால் செ. யோ. கூறிய சர்ச்சைக்குரிய கருத்தின் காரணமாக இம்முனைப்புகள் தோன்றியிருக்கலாம். அதில் தவறிருப்பதாக கொள்ள முடியாது.

சாருமதி, வாகதேவன், சோலைக்கிளி, சுவி, என். ஆத்மா, ஜபார், ஆகியோரது கவிதைகளுடன் சில மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை ஜெயசங்கர் தந்துள்ளார்.

சித்திரலேகா மௌனகுரு அவர்களது உரையொன்று, பெண்ணிலைவாதமும் மாற்று அரங்கும் என்ற தலைப்பில் பிரசுரமாயுள்ளது.

பூவரசின் தாரக மந்திரம் இவ்வாறுள்ளது:

‘கோடையினை வென்றே குடையாகி
பூமிக்கு மாலும் பூவரசுகள்’

அடையப்படம் அக்கருத்தை அனுகிச் செல்கிறது.

இண்டு மூன்றிடங்களில் சந்தா கோரும் அறிவிப்புகள்.

அவசியமானதுதான். சிற்றிதழ்களின் பண்பலம் நாம் அறியாததா, என்ன?

பூவரசு தளைக்க சந்தா என்னும் தன்னார் ஊற்றுங்கள்.

- ‘ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள்’ -

1980 - 82

காலப்பகுதியில்

இலங்கையின்

மலையகப்

பிரதேசத்திலிருந்து

மலர்ந்த

'தீர்த்தக்கரை'யிலும்

அதன் தொடர்ச்சியாக

92 இல் உருவான

'நந்தலாலா'விலும்

வெளிவந்த

சிறுகதைகளின்

தொகுப்பு இது.

'மலையக மக்களின்

வாழ்க்கையையும்

உணர்ச்சிகளையும்

பிரதிபலிக்கும்

சிறுகதைகள் தீர்த்தக்

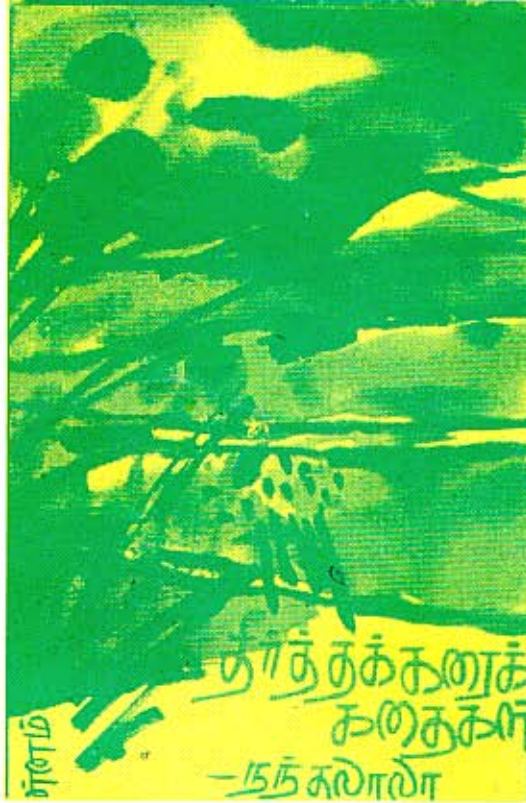
கரைக்கதைகள் என்று

வல்லிக்கண்ணன் தம்

'தமிழில் சிறுபத்திரிகைகள்'

என்னும் நூலில்

குறிக்குள்ளாம்.

திக்கதைகளில்

பெரும்பாலானவைகளில்

சோகம்

கிழையோடினாலும்,

வாசகர் மனதில்

அவை

நிராசையை,

விரக்தியை

ஏற்படுத்துவன அல்ல.

இது அத்திரம் கலந்த

சோகம்.

சமூகத்தில், மனிதனில்

பற்றையும்

பாசத்தையும்

கொற்றுவித்து

பனிதனை

அவனது

ஆக்கபூர்வ

நிகழ்ச்சிக்கு

கூட்டுச் செல்வதாகவே

கிச்சோகம் மீளியிறகு.